

ДАРЯ КАЛИНИНА

СУПЕРНЕУДАЧНИЦА

ДАРЯ КАЛИНИНА СУПЕРНЕУДАЧНИЦА

Превод: Светлана Кръстанова

chitanka.info

Никой не е застрахован от нещастен случай, при който може неволно да бутне с колата си отнесена девойка, неправилно пресичаща улицата. Но не всеки би поканил пострадалата у дома си, за я почерпи с чай и коняк. А Мариша постъпва точно така. Оцелялата след катастрофата Лиза спонтанно ѝ разкрива душата си, като разказва как в последно време животът ѝ се е превърнал в поредица от необясними трагични случки: как я уволняват от работа, как я нападат посред бял ден на улицата, как ѝ отнемат най-скъпото за нея същество — бебето ѝ...

Случайното запознанство на скромната Лиза с необикновената Мариша, която е нейна пълна противоположност, става причина да се разбулят много тайни и мистерии от миналото, настоящето и... бъдещето на Лиза.

Мариша не може да остане равнодушна към нещастieto на новата си приятелка и тъй като е частен детектив се заема с разследване на поредния криминален случай. В крайна сметка се оказва, че ѝ се налага да спасява от неизбежна гибел не едно бедно момиче, а много богата наследница. А убиецът, който така настървено преследва Лиза, всъщност е...

ГЛАВА 1

Лиза вървеше по улицата и в главата ѝ се въртеше само една мисъл: „Господи, нима това ми се случи?“ — невъзможно ѝ беше да повярва в това щастие. Ще си има дете! След толкова години в очакване, най-накрая ще има бебе! Колко хубаво, че Виталик я накара да си направи този тест. Какъв загрижен съпруг си има! Все пак сам отиде до аптеката, сам купи теста. Колко я обича! Честно казано, колко мъже са способни на такова внимание към своите жени?

През няколкото мъчителни минути на очакване, докато тестът „узряваше“, Лиза дори отиде в другата стая. Тя отдавна не вярваше в положителния резултат. Колко такива тестове бе направила и винаги показваха едно и също — не, не и не! Но този път всичко беше иначе. Съвсем различно.

— Лиза, Лизичка! Ела тук! — извика я мъжът ѝ от другата стая.

Лиза се учуди. Гласът му беше някак странен. А и той толкова отдавна не я бе наричал Лизичка. Отиде при него, трепереща от обхваналото я тревожно очакване и извика, виждайки още отдалеч тясната лента в неговите ръце.

— Получи се! — сияещ, възкликна мъжът ѝ. — Лизичка, получи се! Виждаш ли теста, ние с теб ще си имаме бебе! Какво щастие!

След това те дълго с гордост и недоверие разглеждаха лентичката с положителния резултат.

— Първата снимка на нашето момченце — пошегува се Виталик, а Лиза щастливо му се усмихна.

Тя не предполагаше, че мъжът ѝ толкова много иска да си имат дете. Даже обратното, винаги ѝ се е струвало, че Виталик се отнася хладно към децата. Когато ходеха на гости, където имаше и деца, мъжът ѝ винаги се мръщеше с погнуса. Или пък, ако можеше, изобщо не отиваше в такива домове.

Ако нямаше никакъв начин да се избегне подобно посещение, той се стремеше да е далеч от децата. Усмивваше им се вежливо, слушаше възторзите на останалите гости, докато някой малолетен

вундеркинд демонстрираше своите таланти — свирене на пиано, умение за декламация или рисуване на портрети на членове на неговото семейство. Справедливо е да се отбележи, че ако членовете на семейството поне малко приличаха на своите изображения, щеше да е уместно рисунките да бъдат изложени в специален отдел на Музея за редки предмети.

Виталик вежливо кимаше, когато някое от децата се приближаваше до него с въпрос. Но самият той (Лиза специално го наблюдаваше!) и с пръст не докосваше детето.

— Та онези деца са чужди! — обясняваше мъжът ѝ своя нестихващ възторг. — А това е собствен, твой, мой, наш наследник!

Лиза се усмихна. Защо ли всички мъже по света са твърдо убедени, че ще имат син. Даже тези, които искат момиченце, въпреки това са уверени, че жена им ще им роди момченце. Лично на нея ѝ беше абсолютно все едно какво ще се роди. Първо дете — няма какво да избираш. Освен това тя толкова се бе измъчила от копнежа си по майчинството, че беше напълно сигурна — еднакво ще се радва и на момченце, и на момиченце.

Като си помисли само колко навреме пристигна тази новина! Сякаш бъдещото ѝ дете е почувствало колко тежко и тъжно е на неговата майчица. И то се е разбързало да се появи в нейния живот, за да я сгрее със своята топлина, веселие и радост.

Проблемът беше в това, че в последно време на Лиза все не ѝ вървеше. Дори много повече от това — на нея постоянно не ѝ вървеше в живота. А напоследък това постоянно се изостри до крайност. Лиза просто не можеше да разбере какво се случва с нея. Уроци? Магия? Неблагоприятно разположение на планетите над главата ѝ? Тя нищо не разбираше, освен една проста истина: определено в нищо не ѝ вървеше.

Като се започне от пропуснатата среща с много важен и перспективен клиент и то само заради това, че будилникът ѝ се счупи, а на стенния часовник точно в този ден му свърши батерията. В резултат, клиентът ѝ се преориентира към друга фирма, където сключи договор за покупка на голям петстаен апартамент в центъра на града. Лиза имаше подобен апартамент и беше готова да му го даде даже на по-ниска цена, толкова ѝ беше омръзнала тази огромна и скъпа квартира, която никой от клиентите ѝ не искаше да купи.

Жилището ѝ висеше непродадено почти две години. И накрая се бе намерил чудак, готов да го купи и дори да плати точно толкова, колкото искаше собственичката. И Лиза изтърва този клиент! А той специално ѝ бе намекнал, че има още няколко варианта, но много бърза и апартаментът му трябва буквално за утре.

Това беше нейният реален шанс да оправи материалното си положение и да добави тежест към позицията, която заемаше във фирмата. А Лиза го изпусна заради проклетите часовници!

— Нищо, котенце — утешаваше я мъжът ѝ — не се ядосвай, глупачето ми. Може би този тип нямаше да купи твоя имот.

— Щеше да го купи! — ридаше Лиза. — Щеше да го купи, знам това!

— Откъде знаеш?

— Чувствах го!

— Колкото и да искаш, понякога просто не можеш да изкараш мечтаните пари — философски констатира той и на Лиза не ѝ остана нищо друго, освен да се утеши с този извод.

Бог е свидетел, че в последно време с финансите в тяхното семейство стана тежаво. В службата на мъжа ѝ започнаха някакви съкращения. И макар самият той да не беше сред съкратените, защото беше първокласен специалист, орязаха заплатата му почти с една трета.

— Какво да се прави, Лиза — оправдаваше се той. — Няма да е за дълго. Директорът ни каза, че това са временни трудности. После ще ни върне всичко с лихвата. И премии ще ни плати допълнително!

Но обещаното заплащане все го нямаше. Мъжът ѝ носеше вкъщи съвсем символични суми и при това изглеждаше толкова виновен, че тя не можеше да го накара да си намери друга работа или да потърси нещо допълнително.

И каква щеше да е тази допълнителна работа, когато той се връщаше вечер в десет, изстискан като лимон. А понякога се задържаше в офиса до десет-единадесет часа вечерта, като прибавим и поне един час за път — у дома се появяваше около полунощ. За каква допълнителна работа можеше да става дума! Прибираше се толкова изморен, че дори отказваше вкусната вечеря, приготвена му от Лиза.

— Какво говориш, миличко! — тихо и тъжно ѝ казваше той. — Едва се държа на краката си, изобщо не ми се яде. На излизане от

офиса едва не припаднах от глад. Наложих се да си купя няколко пирожки с долнопробна кайма от денонощния павилион. Бях толкова гладен, че ми излапах направо на улицата! Представяш ли си?

Лиза си представяше. За да изяде пирожките още пред будката, той направо не е бил на себе си. Нейният съпруг... как да го обясни, беше толкова... толкова специален. Той беше естет. Той беше разточителен. Възхищаваше се от всичко красиво, направено майсторски и с вкус, а следователно — и скъпо. Той непременно искаше да има най-скъпите неща.

Да обядва в улична закусвалня?! Това можеше да направи само в случай, че действително е умираше от глад. Обикновено обичаше да се храни в скъпи ресторанти.

— Макар и само от време на време, но искам да получа истинско удоволствие — поучаваше той Лиза. — Снежnobели покривки, първокласно обслужване, кристал, сребро! Ето към какво трябва да се стреми всеки уважаващ себе си човек. Разбери това, котенце!

Впрочем, при такива излизания той никога не взимаше Лиза със себе си. Навярно предполагаше, че така или иначе тя няма да ги оцени. И Лиза не го упрекваше. За какво ѝ беше да ходи по скъпи ресторанти? Дори нямаше какво да облече. Нейният умен мъж си купи от някаква разпродажба чудесен италиански костюм, към който получи като подарък вратовръзка и риза. Костюмът беше ушит от вълшебен плат в преливащи се цветове — беше толкова красив! Щеше да е направо непростимо да имаш такъв костюм и поне веднъж в месеца да не го разходиш в обществото.

А Лиза нямаше подходящ тоалет към този на мъжа ѝ, но това не беше по негова вина. Не беше, разбира се, че не беше! Сама трябваше да се поразгърси, като него, по разпродажбите. Току-виж, намерила някаква рокля, с която няма да я е срам да се покаже пред прилична публика. А сега той ходеше издокаран по ресторанти без нея.

От тези обиколки по ресторантите, мъжът ѝ се връщаше толкова щастлив и в такова приповдигнато настроение, че Лиза също се радваше само като го гледаше. Да, нейният мъж беше стопроцентов естет и ценител на прекрасното. Фотографиите в богато илюстрираните списания направо го пленяваха. При вида на някакъв пепелник от малахит, украсен със сребърна инкрустация, той беше в състояние да изпадне във вцепенение за цял час.

— Каква вещ! — тихо шепнеше той, сякаш се боеше с гръмкото си възклицание да не прогони спусналото се над него благоговение. — Каква вещ! Веднага се вижда, изработено е от истински майстори, не е някаква евтина дреболия! Лиза, погледни тази възглавничка, ушита от коприна! Не е ли великолепна! Лиза, защо не се възхищаваш?

Лиза не споделяше възторзите на съпруга си. Тя разбираше, че всичките тези предмети имат един съществен недостатък. Тяхната цена. А ценоразписът на харесваните от него неща винаги минаваше разумния предел. Например, Лиза не можеше да разбере, защо обувките, по които се захласваше мъжът ѝ, струваха колкото три чифта напълно прилични женски ботуши.

— Какво разбираш ти! — мръщеше се той. — Тези обувки струват точно толкова и нито стотинка по-малко. Проумей го!

Лиза не спореше. Тя не умееше да възприема скъпите вещи така, както го правеше той — с цялото си тяло, с всяка клетка на своето същество, разум и душа.

Ах, колко се разстрои той, когато не успяха да купят онази кола, която бе видял на страниците на поредния каталог. Всъщност те си имаха кола. Сив Опел Вектра, който им служеше добре от дълги години. И почти не искаше грижи. Лиза беше много доволна от колата и с удоволствие би карала предания Опел и занапред, но мъжът ѝ бе категорично против.

— Тази вехтория! — роптаеше той, загледан през прозореца. — Не мога да я гледам повече! Ама че стара каруца! Ама че бричка!

Разбира се, техният опел не беше породист състезателен кон, а най-обикновено работно конче. Но то винаги ги доставяше на нужното място в нужното време. А ако не успяваше, нямаше вина. Мъжът ѝ изобщо не се грижеше за колата — често забравяше да смени маслото или да долее антифриз. И тя започна да се раздрънква.

— Пълен боклук! — озлобяваше се той в такива случаи. — Срамота е дори в автосервиз да отидеш с такава кола! Знаем, че всички монтьори презрително ще ми се присмиват зад гърба.

И съпругът ѝ се запали по покупката на нова кола — черно BMW със скосена муцуна и хищно проблясващи фарове. Колата не се хареса на Лиза. Беше ѝ чужда, не беше за техния начин на живот. Подхождаше на хора със съвсем друг стандарт, но си замълча. А мъжът

й се захвана да търси пари за новата кола. Взе кредит, потъна в дългове, но въпреки всичко събра необходимата сума.

Лиза добре си спомняше онзи злополучен ден, когато се приготвяха за автосалона. Тръгнаха твърде рано. Автосалонът беше още затворен. И Лиза, в опита си да направи нещо приятно за мъжа си, предложи да отидат до най-големия и скъп универсален магазин в града. Тя много добре знаеше колко обича мъжът й тези места, където сред бляскавите витрини са изложени скъпите вещи, по които той се бе прехласвал, разлиствайки страниците на списанията и рекламните каталози.

Разбира се, той веднага се съгласи. И Лиза, изгаряща от желание да му достави колкото е възможно повече удоволствие, се постара да демонстрира своя интерес към скъпите изящни украшения и дреболийки.

— Виж, какви чудесни фигурки!

Лизиният възторг беше почти неподправен. Порцелановите статуетки на балерини с разперени пачки, цветарки с ажурни плетени кошнички в ръце и малки момиченца с почти въздушни полички, направо я омагьосаха. Наведена над фигурките, с желание да ги разгледа по-отблизо и да разбере как е изработена тази красота, Лиза се препъна. И, о ужас...! Рухна направо върху стъклената витрина!

По принцип, Лиза винаги бе вярвала, че стъклените витрини в магазините са доста здрави. Все пак сигурно ги правят, предвиждайки, че някой може случайно или дори не съвсем случайно да ги удари. Обаче тази витрина се оказа някак си много чуплива. Дали пък не беше виновен лошият късмет на Лиза, но витрината се свлече надолу, разпръсквайки се на стотици остри парченца. Лиза залитна и падна директно върху щанда. Обсипа я още един дъжд от парченца, но този път разноцветни — това бяха загиващите балерини, цветарки и всякакви други порцеланови фигурки.

— Боже! — възкликнаха продавачките, когато най-после успяха да проговорят. — Какво направихте!?

Лиза мълчаливо се размърда, опитвайки се да стане. Никой не й се притече на помощ. Продавачките бяха в шок. А мъжът й... Мъжът й беше изпаднал в странно състояние, сякаш се бе превърнал в мраморна статуя. Как я гледаше! Така, сякаш я вижда за първи път в живота си!

Последва дълга разправа в кабинета на управителя на магазина, когато спешно извикаха от вкъщи. Лиза не можеше да се оплаче, управителят се държа вежливо, но твърдо. За счупената стока трябва да се плати. Колко? Една минута, продавачките ей сега ще изчислят щетите.

Когато донесоха сметката, първи я погледна мъжът ѝ. Толкова силно преbledня, че и без думи Лиза разбра колко е лоша работата. Разбира се, той плати. Без да мигне извади от джоба си дебела пачка с пари и отброи необходимата сума с такъв вид, сякаш за него това е някаква дреболия. Управителят беше поразен. Продавачките сразени. Съпругът ѝ, наслаждавайки се на своя триумф стана и с величествен вид ѝ каза:

— Да си тръгваме, скъпа! Днес ни очакват доста по-приятни неща от това да се занимаваме с някаква паплач!

Но всичко това беше театър за пред публика. И в момента, в който публиката изчезна, Лизиният мъж изпадна в отчаяние. Нищо не ѝ каза, но тя и сама разбираше всичко. Мечтаната кола се отдалечи в необозримо бъдеще. Честно казано, през целия обратен път и после у дома, той не упрекна Лиза с нито една дума. Затова пък самата тя не спираше да се ругае.

Навъсен и мрачен, щом я закара вкъщи, мъжът ѝ веднага изчезна нанякъде, без да спомене, къде отива. Тя и не попита. Явно имаше нужда да остане сам, за да осъзнае цялата сериозност на сполетелия го пореден удар. Лиза също остана насаме със своята беда.

— Непохватна глупачка! Не можеш на краката си да се държиш! Кретенка! Идиотка! Коза саката!

Лиза продължи да се самобичува така дълго. Няколко дни, надявайки се, че това ще ѝ помогне. Не помогна. Наистина, мъжът ѝ се върна същата вечер късно, затова пък в превъзходно настроение. За колата нищо не спомена. Донесе на Лиза букет цветя — нещо, което не му се беше случвало от месеци, дори от години.

— Ти си моето котенце! — ласкаво ѝ заговори той. — Ти си моята награда! Моето злато! Моето съкровище! Ако искаш, можем да се върнем и да изпочупим целия им отворотен магазин. На теб всичко ти е позволено!

Разбира се, Лиза не искаше нито да удря, нито да чупи. Така ѝ му каза. А в отговор той я прегърна топло. Е... и всичко останало, което

последва.

Но ако отношенията със съпруга ѝ се оправиха и дори станаха по-добри отпреди, то всичко останало нямаше никакво намерение да се оправя. Дори напротив. След този злополучен ден, над главата на Лиза сякаш се изсипа пълен чувал с нещастия и проблеми от всякакъв характер.

В работата ѝ започнаха неприятности. Защо да си криви душата, Лиза винаги е била малко разхвърляна и немарлива. Мъжът ѝ редовно я обвиняваше за тези нейни недостатъци.

— Донасям къщи разкошна вещ, а теб те мързи даже прахта да ѝ чистиш! Или поне да я беше поставила в подходяща светлина на видно място. Не, от теб такова нещо човек не може да очаква. Все нямаш време, винаги е после. А ако те попитам с какво си се занимавала цял ден, не можеш да ми отговориш!

Лиза покорно кимаше с глава. Да, на нея често ѝ се случваше така — цял ден да се върти, а резултат — нула. Но тя работеше в агенция за недвижими имоти като обикновен агент, а в тяхната работа, както е известно, се налагаше да тичаш доста, докато заработиш нещо. Прибирайки се късно вечер, след поредния неуспешен оглед, Лиза лягаше пребита от умора и се опитваше да разбере какво пак не беше направила както трябва, защо клиентите се отказваха, защо преписката по друга сделка е задържана и парите не са дошли в банката, а началството е бясно.

Такива неприятности ѝ се случваха и преди, но след тази история със счупената витрина те приеха катастрофален размах. След това се повреди старият им Опел. И кога се счупи! Точно в момента, когато Виталик трябваше да я закара до нейния офис на важно съвещание. И директорът щеше да присъства, и пряката началничка на Лиза — Клава Матвеевна също щеше да е там. А Лиза закъсня! Отново! Влетя в кабинета, раздърпана и запъхтяна, в момента, в който всички вече ставаха, за да си тръгват.

Затова не се изненада, когато Клава Матвеевна я повика с обичайния си сух тон:

— Соколова, елате при мен. С Вас трябва да си поговорим!

Лиза изтръпна цялата. Вече си представяше какво се крие зад тези думи. Но най-неочаквано, Клава Матвеевна се отнесе с нея повече

от тактично и ѝ заговори с топъл глас. От това на Лиза не ѝ стана по-леко.

— Миличка — произнесе Клава Матвеевна — в последно време Вие не изглеждате добре. Болна ли сте?

— Да, не се чувствам добре.

Лиза не излъга. Със здравето ѝ също започнаха проблеми. Ту главата ѝ се въртеше, ту кръвното ѝ се вдигаше и без някаква видима причина ѝ ставаше лошо, започваше да ѝ се гади. Непрекъснато ѝ се спеше. Понякога заспиваше в метрото или в обществения транспорт. Вече два пъти я обираха. А три пъти се озоваваше толкова далеч, че не знаеше как да се прибере.

— Виждам! — радостно възкликна Клава Матвеевна, радвайки се на своята прозорливост. — Трябва да си починете, приятелко моя!

— Какво значи това? — Лиза се напрегна. — Уволнявате ли ме?

— За какво говориш! — демонстрира фалшиво учудване Клава Матвеевна. — Какво уволнение? Просто ти е необходима почивка. Да презаредиш батериите.

— И дълго ли ще ги презареждам?

— Както ти прецениш. Месец или месец и половина. Можеш и за повече време.

— А какво ще стане с моите клиенти?

— Ще ги предадеш на Льоша.

— Но аз имам три сделки в процес на оформяне при нотариус! Остава само да се получат документите, да се освободят жилищата от мебелите и предишните обитатели!

— Тъкмо Льоша ще се заеме с това.

— А моята комисионна?

— Ще си я получиш! — отсече Клава Матвеевна с такъв тон, че Лиза веднага разбра: нищо нямаше да получи, а ако все пак получеше нещо, щяха да бъдат жалки стотинки. И никой нямаше да ѝ плати тичането нагоре-надолу и главоболията по още четири други сделки, които се намираха в процес на разработка.

Може би трябваше да направи скандал, да поиска аванс за излизането си в отпуск или нещо от този род. Но Лиза не обичаше да се кара. Това никак не ѝ се удаваше. След подобни разправи на нея самата ѝ ставаше толкова неприятно, чувстваше се изтощена до краен

предел, та ѝ идваше направо в земята да потъне. Затова сега тя не се подведе след чувствата си в тази посока.

— Всичко е ясно — унило промълви тя. — Значи, да предам работата си на Льоша?

Клава Матвеевна сухо кимна с глава, показвайки, че разговорът с провинилата се подчинена е приключил и тя няма намерение повече да губи с нея скъпоценното си време. Лиза се измъкна от кабинета на началничката и се натъкна на съчувствения поглед на същия този Льоша, на когото беше длъжна да предаде своите клиенти. Всичко това беше толкова несправедливо!

Цялата агенция знаеше, че Льоша спи с непристъпната Клава Матвеевна. И че тя не се притеснява да му дава най-вкусните парчета от сделките, за да може любимият ѝ да заработва добре. При това Льоша по някакво чудо успяваше да остане в добри отношения с всички служители.

Трябваше само добродушно да се усмихне и дори и най-злостните завистници веднага решаваха, че нищо ужасно не се е случило и в крайна сметка Льоша е достоен за специалното отношение към неговата персона.

— Уволни ли те? — шепнешком се заинтересува Льоша.

Тя кимна, сдържайки с мъка напиралите сълзи.

— Само недей да плачеш! — строго ѝ занарежда Льоша. — Всичките ти комисионни ще ти платя до стотинка. Познаваш ме, не съм крадец като някои...

Лиза му кимна с благодарност. Въпреки това, унижението я изгаряше. Защо трябваше да му благодари за нещо, което ѝ се полагаше по право?!

— В последно време все си бледа — продължи той. — Иди на лекар, да му се не види! Знае ли човек при вас жените какво става там вътре.

Лиза не отиде на никакъв лекар. Прибра се вкъщи, легна си в кревата и започна да се самосъжалява. Мъжът ѝ се върна късно, тя вече спеше. На другия ден си поговориха, той отиде до аптеката и ѝ купи този тест за бременност. И животът на Лиза отново се промени по вълшебен начин!

Майната ѝ на загубената работа. Все едно щеше да ѝ се наложи да напусне. Нямахше да може да тича с огромен корем по огледи и да се

задушава в многочасови задръствания в центъра на града по пътя към поредния обект за продажба. Това можеше да навреди на бебето. Със съпруга ѝ взеха твърдо решение — тяхното бебе щеше да бъде най-хубавото, най-здравото, най-красивото. И нямаше да го възпитават през пръсти като другите родители, а само според умните книги.

Лиза веднага отиде до книжарницата и си купи пет книги за бременност, раждане, отглеждане и възпитаване на новородени. Да си признае, прочетеното леко я шашардиса. Тя не си и представяше, че едно дете е такава отговорност. Но за първи път в живота си Лиза беше уверена, че ще се справи! А ако не успееше, в края на краищата си имаше Виталик. Той беше толкова умен, със сигурност щеше да ѝ помогне.

Лиза вървеше по улицата, размишлявайки по този начин. Тя бе потънала в розови мечти за чудесното време, когато бебето вече ще се е родило и тя ще го разхожда по алеите на парка в розова или синя количка. А може би количката ще бъде в неутрален цвят. Може би ще си имат и второ дете. И кой знае какво ще бъде второто — момиченце или момченце?

Както стана ясно, Лиза беше доста разсеяна. В ежедневието някак ѝ се удаваше да прикрива този си недостатък. Тя с всички сили се наблюдаваше, контролиреше всяка минута от своето време, правеше си график за всеки ден и след това стриктно го спазваше. Но сега беше изпаднала в състояние на еуфория от предстоящото майчинство. И затова забрави за необходимостта да се самоконтролира всеки час и всяка минута. Тя вървеше сама и разговаряше с бъдещото си дете. Не я интересуваше, че то все още не я чува. Нямаше значение от какъв пол е. То беше в нея! Мило, топло, родно зрънце. И това бе най-важното!

— Сега се прибираме у дома и ще се нахраним добре — говореше Лиза на мъничкото същество в нея. — После ще си починем и отново ще се поразходим. На теб ти трябва много чист въздух. А довечера ще си дойде нашият любим татко. И всички заедно ще гледаме някой приятен спокоен филм.

Лекарката от клиниката каза, че на Лиза са ѝ необходими само положителни емоции.

— Радвайте се — напътстваше я младата гинеколожка — доставяйте си колкото е възможно повече приятни минути. Това е особено полезно за Вашето бебе.

Всъщност, отначало лекарката не ѝ хареса. Това не беше личната ѝ лекарка, а лекарка от частна клиника, в която я изпрати мъжът ѝ. Все едно, после Лиза щеше да продължи консултациите в своята районна поликлиника.

— В началото трябва да отидеш при добър частен лекар! — настоя мъжът ѝ. — Аз не се доверявам на тези лични лекари. Достатъчно е да погледнеш олющените стени в кабинетите им и ще ти настръхне кожата. Блажна боя. Жълта. Ужас! За какво мислят изобщо!

В клиниката, която избра Лизиният мъж, стените бяха покрити с дървена ламперия. В кабинетите имаше чисто ново оборудване. С посетителите разговаряха меко и грижовно, обръщаха се към тях вежливо, сякаш са скъпоценни кристални кубчета, пълни с вълшебен нектар.

Но, както вече стана ясно, лекарката не допадна на Лиза. Лицето ѝ беше някак странно. Като на дребен хищник. Ако Лиза не се страхуваше, че ще обиди жената с такова сравнение, би казала, че прилича на зъбат плъх. Обаче, докторката беше много мила с Лиза. Направи ѝ изследвания, потвърди диагнозата и даде една камара с препоръки.

Днес Лиза ходи при нея за втори път. Всичко се оказа добре, направо чудесно! Бебето също се развиваше добре. Сърчицето биеше. И лекарката поздрави Лиза, давайки ѝ още различни брошури.

— Прегледайте си ги вкъщи — каза тя. — Ще видите какво чудесно бебе ще имате. И колко радост и щастие ще Ви донесе!

Все още под впечатлението от разговора с лекарката, Лиза се отвлече от мисълта за това, къде се намира. А се намираще на оживена улица. Около нея бързаха пешеходци, отстрани профучаваха коли, като бръмчаха и свистяха с гуми. И изведнъж Лиза усети нещо като пробождане от инжекция. Мигновена режеща болка и тя се хвана за мястото на убождането.

В този момент силно я блъсна една висока атрактивна жена с буйна огненорижа коса.

— Защо не внимавате?! — изпищя Лиза.

В отговор жената иронично се подсмихна. И отмина, без да се извини.

— Какво нахалство! — промърмори на себе си Лиза, опитвайки се да потуши пристъпа на неволно раздражение, който я обзе при вида

на тази шикозна особа.

И в този момент почувства световъртеж. Всичко около нея започна да се преобръща. А настилката под краката ѝ изведнъж се приближи. Лиза дори не успя да разбере какво става, когато се свлече върху паважа. Падна, както беше с широко отворени очи. Щом усети студа на камъка, разбра, че ѝ се случва нещо лошо, стана ѝ зле и припадна.

Това беше последната ѝ ясна мисъл. След това мракът покри нейното съзнание.

ГЛАВА 2

Лиза дойде на себе си в странна стая с бели стени и бял таван. Известно време с недоумение се оглеждаше на всички страни. Къде се намира? Ясно е, че не е у дома. У дома стените им бяха облепени с пастелни тапети, на чийто фон се виждаха картините и джунджурийките, които Виталик носеше. А в тяхната спалня стените бяха покрити с много красиви копринени тапети — също заслуга на Виталик. Той беше избрал подходящия орнамент. Лиза винаги е признавала, че природата го е дарила с добър вкус. Тя искаше тапети на цветя и той ѝ избра десен на дребни цветенца, а после шеговито говореше, че тяхната спалня е образец на английска селска къща.

Но сега Лиза не беше у дома. Тя беше в болница, това се виждаше. Но в коя? И как се беше озовала тук? Нали беше на път за къщи? А изведнъж е на друго място. Как така?

— Ооо! — извика Лиза, спомняйки си внезапно. — Аз припаднах. Направо на улицата. Ей, има ли някой тук, помогнете ми!

В коридора се разнесоха бързи стъпки. Вратата незабавно се отвори и Лиза успя да види част от коридора, боядисан в червено-черен цвят. Странен избор за медицинско заведение, но нямаше какво да изпада в подробности. Тя видя познатото лице на своята лекарка. Онази същата, от частната клиника.

Кога е станало всичко това? Изглежда преди около час. А може да е било преди ден или два. Не е ясно от колко време лежи върху този твърд болничен креват.

— Дойдохте на себе си! — засия лекарката. — Много добре.

— Какво се е случило с мен?

— О, не се тревожете! Лично Вас нищо не Ви заплашва.

— Мен? А... а моето бебе?

Лиза положи ръка върху своя абсолютно плосък корем, стараяйки се да усети туптенето на новия живот. Не ѝ хареса как лекарката извърна очи и започна да оправя одеялото ѝ, едва мълвейки,

че всичко е наред. Организмът на Лиза е силен и тя скоро щяла съвсем да се оправи.

— Какво е станало с мен? — твърдо произнесе Лиза. — И какво се е случило с детето ми?

Лекарката не отговори.

— Съпругът Ви е тук! — вместо това възкликна тя. — Да го извикам ли?

— Виталик. Той тук ли е?

— Разбира се! Ние го извикахме веднага щом с Вас се случи... Ммм... Веднага щом попаднахте при нас.

— А къде се намирам?

— В гинекологичното отделение на нашата клиника! — бързо каза лекарката, отново отклонявайки поглед.

Но Лиза беше твърде погълната от своите преживявания, за да обръща внимание на подобни глупости.

— Добре, къде е мъжът ми? — настоятелно попита тя. — Извикайте го, бързо!

Лекарката кимна и излезе. А Лиза облекчено въздъхна. Виталик! Ето кой ще ѝ обясни всичко, ще я подкрепи и успокои.

Мъжът ѝ не влезе веднага. Известно време зад вратата Лиза чуваше шепот. Изглежда той разговаряше за нещо с противната лекарка. Жената отново ѝ бе станала неприятна. Но ето че вратата се отвори и в стаята влетя Виталик. Изглеждаше някак странно. Пребледнял и развълнуван. Освен това на лицето му присъстваше още някакво изражение, което Лиза не можа да разтълкува.

— Скъпа! Как си?

Лиза се обърка. Освен известна слабост и леко замайване, нищо друго не я безпокоеше.

— Добре съм. Какво се е случило с мен?

— Паднала си на улицата.

— Това го помня. Но какво е станало след това? Как съм се озовала тук?

— Излизала си от клиниката — твърде бързо заговори той. — Някакъв минувач ти се е притекъл веднага на помощ, съобразил е и побързал да извика помощ от „Далила“.

„Далила“ се наричаше гинекологичната клиника, в която Виталик беше изпратил Лиза. Тя помнеше това. Както и че бе

предизвикало недоумението ѝ, защото мислеше, че не е много подходящо наименование за клиника за родилна помощ.

— И какво?

— Пренесли са те в клиниката и са направили всичко необходимо.

— Всичко необходимо? Необходимо за какво?

— За да ти спасят живота и здравето.

— Моят живот? — изуми се Лиза. — Нима нещо е заплашвало моя живот?

— Да, но сега не трябва да мислиш за това. Всичко с теб ще бъде наред.

— С мен? А... а с детето?

Мъжът ѝ отклони погледа си. По същия начин, както преди малко го бе направила лекарката. На Лиза това съвсем не ѝ хареса.

— Виталик! — произнесе тя. — Какво се е случило с детето?

Той не отговори.

— Да не съм загубила бебето? Виталик? Говори! Да или не?!

— Да!

Тази кратка думичка, която мъжът ѝ произнесе с глух задавен глас, направо зашемети Лиза.

— Да! — повтори тя. — Да, да, да!

Лиза изпадна в странно състояние. Прииска ѝ се сълзите да потекат от очите ѝ като поток. Но сълзи нямаше. Вместо това имаше задушаваша празнота. Виталик бързо си взе довиждане и изчезна. Лиза не се опита да го задържи. Всичко е ясно, той има работа, задължения, а тя трябва да лежи и да си почива. Защо да си почива? За да продължи да води безполезен и безсмислен живот и по-нататък?

Крайно време е да погледне истината в очите. Тя е пълна неудачница. Нищожество! Нищо не умее! Само разваля, чупи, троши и унищожава всичко. Загуби работата си, лиши мъжа си от домашен уют, а отгоре на всичко сега загуби и детето си.

— Как се случи това? — Лиза многократно питаше лекарката.

Но тя само отвърщаше очи и твърдеше, че се случвали такива неща. Всичко щяло да отmine. А сега Лиза имала нужда да поспи. Тя ѝ направи някаква инжекция и Лиза заспа. Е, не съвсем, но така, че сънят ѝ се преплиташе с реалността. След това започнаха кошмарите. Преследваха я, изтезваха я и я разкъсваха на парчета някакви

страшни чудовища. Лиза така се измъчваше, че когато успя да отвори очи, направо се почувства щастлива.

И наистина се чувстваше по-добре. Дори се опита да стане и успя. Мъчително стигна до вратата с омекнали крака, но замръзна, когато иззад нея дочу разговора на мъжа си с лекарката.

— Вие сигурна ли сте? — произнасяше точно в този момент Виталик. — Лиза никога повече няма да има деца?

— Да, никога повече!

— Сигурно ли е?

— Няма никакви съмнения. Когато я докараха при нас, събрахме консилиум от лекари. И мнението на всички беше едно и също — тя няма да може да има повече деца. Това беше нейният последен шанс, но тя го изпусна!

Съпругът ѝ беше сломен. Дори през вратата Лиза чуваше как дишането му прекъсваше. И това я стисна за гърлото. Горкият Виталик! Горката тя! Горкото им дете!

Лиза не отвори вратата. Апатията я обхвана с нова сила. Тя е не само нищожество, тя е безплодно нищожество. Върна се в леглото и дори се зарадва, когато лекарката дойде отново и ѝ направи още една инжекция. Този път Лиза изпадна в дълбок сън. А когато се събуди, откри, че вече не е в болницата, а лежи вкъщи.

— Виталик! — повика го тя. — Тук ли си?

В отговор чу само тишината. Лиза се разтревожи. Не знаеше кой ден е днес. Колко време е минало от момента на нещастieto? На улицата грееше слънце, чуваха се детски гласове, които накараха сърцето на Лиза болезнено да се свие. Не, не трябва така да се излежава и да се самосъжالياва. Тя стана и за малко не падна, така ѝ се завъртя главата.

Мъжът ѝ не си беше вкъщи. Не отговаряше и на телефона, но Лиза не се изненада. Това често му се случваше. Той работеше в строително проектантска фирма. Непрекъснато ходеше по строителни обекти. А там е шум и грохот. Просто не си чуваше телефона.

Лиза отново изпадна в отчаяние. Защо е такава безполезна неудачница?!

Внезапно телефонът иззвъня. Хриплив и малко гъгнив женски глас попита за Лиза.

— Аз съм — отговори Лиза с недоумение.

Гласът ѝ беше непознат. Никоя от нейните приятелки, познати или бивши колежки нямаше такъв глас. Независимо от това, когато Лиза се представи, непознатата грубо се изсмя и възкликна:

— А това съм аз!

— Коя сте вие?

— Твоята заместничка.

— В какъв смисъл? — стъписа се Лиза. — Ако е във връзка с работата, аз вече всичко съм предала на Льоша. И...

— Не познавам никакъв Льоша! Аз говоря за мъжа ти. Казва се Виталик, нали?

— Моят мъж? Какво общо има моят мъж?

— Ама пък и ти! Наистина ли си такава глупачка или се преструваш?

— Слушайте, не знам как се казвате... — ядоса се Лиза.

— Аз съм Наташа!

— Вижте какво, Наташа! Ако имате нещо да казвате, говорете. И няма смисъл да се смеете в слушалката, защото ще затворя...

Чу се пъхтене. След това неизвестната Наташа произнесе с неочаквано примирен тон:

— Добре, Лизка, не се горещи толкова. Щом ти се обаждам, ще ти кажа. Виталик иска да се омъжи за мен. Това е!

— За Бога! Омъжете се за своя Виталик и живеете с него щастливо. Какво общо имам аз?

— Значи не си против?

— Против какво?

— Против моя брак с Виталик.

— Не, разбира се! Надявам се, че той е порядъчен човек.

— Ти знаеш по-добре — изсмя се непознатата. — Засега все още е твой мъж!

— Чий мъж?!

— Виталик!

Малко по малко Лиза започна да схваща какво се опитва да ѝ обясни неизвестната Наташа. Но истината беше толкова страшна, че просто не се побираше в главата ѝ.

— Това е някаква глупост! — промълви тя нещастно. — Моят Виталик?!

— Точно така! Твоят Виталик!

— Вие с него сте...?

— Да! Ние се обичаме! При това отдавна!

— И искате да се ожените?

— А ти какво, няма нищо не си подозирала досега?

— Не съм!

Лиза беше напълно искрена. Тя изобщо не подозираше съпруга си в нищо лошо, а още повече в изневяра. Не и хиляди пъти не!

— Ама че си глупачка! — заяви ѝ неизвестната Наташа. — Мъжът си е мъж. Те винаги се оглеждат настрани. И твоят Виталик не е изключение. Мислиш си, че той до късно остава на работа? Мислиш си, че наистина му плащат копейки. Нищо подобно! Ние с него отдавна имаме семейни отношения. Само че засега той нощува при теб. А иначе и заплатата си носи при мен, и ремонт ми направи. Каза, че много обича, когато е заобиколен от красиви и скъпи неща. Ето и семейното ни гнездо свива по свой вкус. А аз нямам нищо против. Нека го прави. Още повече, че е в моя полза.

Ето сега вече Лиза повярва. Да, нейният мъж беше много претенциозен в избора на обстановка. Той за нищо на света не би живял в дом, където нещо би обидило неговите естетски претенции. Задължително би преправил всичко по свой вкус. И съдейки по думите на тази Наташа, именно с това се е занимавал през последните месеци. Или колкото там е продължила тяхната връзка.

— Отдавна ли сте заедно?

— Ние ли? Ами, кажи-речи почти една година.

— Година? — ахна Лиза. — И аз нищо не съм знаела?

— Явно си блажена глупачка. Какво да говорим повече? Аз ти казах, каквото имах за казване. Така че, вече си вътре в нещата.

— Да. Благодаря — машинално ѝ отвърна Лиза, без да схваща добре какво говори.

— Няма за какво — отвърна събеседницата. — Само че, ти такава... Бъди така добра, остави този мъж за мен.

— Разбира се! Веднага щом се върне къщи, ще го изпратя при Вас.

— Чудничко! — развесели се Наташа. — Адио и гуд бай! — и затвори.

Лиза още дълго време остана седнала пред своя домашен телефон, слушайки късите сигнали, без да има сили да постави

слушалката върху апарата. Накрая се насили и затвори досадно свистящата слушалка. Веднага стана много тихо. И от тази тишина започнаха да ѝ звънтят ушите.

— Не мога да повярвам — прошепна тя, гледайки бледото си отражение в огледалото. — Не, не мога.

Освен чудовищния факт на изневярата, още нещо не ѝ даваше покой. А, да! Тази непозната! Как разговаряше! И тези нейни думички — чудничко, заместничка, просташкото — Наташа. Как е могъл Виталик да се обвърже с такава жена? Той, с неговия изтънчен вкус и тази вулгарна мадама? Просто е невъзможно да си ги представи заедно.

От друга страна обаче, Наташа съвсем точно описа навиците на Виталик. И очевидно съвсем искрено смяташе, че постъпва правилно, като информира законната му съпруга за бъдещите промени в нейния живот. Може би тази Наташа е ослепително красива? Или пък Виталик се надява да я превъзпита, да я прекрои по свой вкус, подобно на Пигмалион, създал за себе си своята мечта Галатея? Да вземе грубо парче глина и да го превърне в чудесна статуя?

Какво пък, напълно е възможно. Лиза признаваше това. Подобна идея съвсем спокойно можеше да скимне на мъжа ѝ. Особено, ако Наташа е хубавичка. В такъв случай, заради външната красота той можеше да забрави за вътрешната ѝ недодяланост. Лиза съзнаваше, че самата тя не е красавица. Разбира се, имаше свой чар, свой живец. Когато беше девойка, мъжете охотно я ухажваха. Но никой никога не я беше наричал красавица.

Лиза имаше дълги руси коси, които от сто години не беше боядисвала, а ги връзваше на опашка. Големите ѝ очи можеха да светят по-ярко, ако ги подчертаеше с туш и сенки. Да, и фигурата ѝ не беше лоша. Само че, вместо прилепнали блузки и къси полички, Лиза носеше светли блузи и тъмни поли до коленете. Тя смяташе, че подобно облекло повече подхожда на една омъжена жена, отколкото лекомислените туники и шорти.

Виталик много пъти ѝ беше казвал, че след като няма вкус е безсмислено да рискува и да експериментира със собствената си външност.

— Носи класика! — веднъж и завинаги вместо Лиза реши той. — Тя винаги е модерна. И дори ти няма да успееш да я развалиш...

Лиза предпочиташе обувки в убити тонове и с нисък ток. Никакви червени лачени ботуши до коленете с безумно високи златни токчета. Никакви елегантни сандалки с камъчета. Никакви обувки от мек бял велур с каишки. Всичко при нея беше строго, просто и класически скучно.

За първи път от много години насам Лиза се погледна критично в огледалото. И какво видя там? Бледа личност със скучна и неизразителна външност, пълна неудачница и некадърница. Не е учудващо, че Виталик е решил да ѝ изневери. Удивителното е, че толкова дълго се е сдържал. Или тази Наташа не е първата и е имало и други преди нея?

Мисълта за това, че нейният мъж през всичките тези години на щастлив, както Лиза смяташе, съпружески живот ѝ е изневерявал, беше непоносима. Тя започна да стене, а след това се хвърли към телефона. Трябва да му се обади веднага!

Но когато чу сигнал свободно, Лиза изведнъж се отказа. Какво ще му каже? Че знае всичко? Че той може да си отиде, че тя всичко разбира? Но това не е вярно. Тя нищо не разбира! Нищичко. Не, няма да му звъни. Но и не трябва да си седи вкъщи. Трябва да излезе, да върви, да се движи, да мисли. Иначе, остане ли между четири стени, може и да откачи.

Взе от закачалката своя вълнен шал и дъждобрана, пъхна крака в отдавна износените, но удобни затворени обувки и изскочи навън.

Над града се спускаше есента. И първите жълти листа вече летяха във въздуха, правейки причудливи пируети. Лиза не ги забелязваше. Тя се бе устремила напред, без да вижда пътя. Хвърчеше, тичаше и прескачаше локвите. Искаше да избяга от себе си — от уродливата, глупавата и скучната до отвращение жена.

— Внимавайте! — чу до себе си някакъв глас, но не му обърна внимание.

Тя въобще не обръщаше внимание на нищо около себе си. Беше ѝ достатъчно да усеща единствено глупавите мисли, които се блъскаха в главата ѝ. Без да разбира какво прави, подчинявайки се на внезапен импулс, тя изведнъж се хвърли да пресича уличното платно. До нея изсвистяха спирачки. И Лиза почувства, че лети нанякъде. Лети, лети и лети! Но не можа да литне в небесата. След полета последва твърдо приземяване.

— По дяволите! — чу тя възбудени гласове. — Ти видя ли?

— Да, тя сама се хвърли под колата!

— Ненормална!

— Психо!

— Самоубийца!

— И как шофьорът изобщо успя да спре?

Лиза лежеше на студения асфалт и не бързаше да си отваря очите. Защо? Какъв е смисълът? Около нея е все същият свят! И нейното място в този свят не стана по-хубаво. Напротив, стана още по-зле. Левият ѝ крак и цялата ѝ лява страна я боляха ужасно. Беше сигурна, че е станала инвалид. Да изкара целия остатък от своя живот в инвалидна количка, вместо за миг да се въздигне при ангелите, само на нея можеше да се случи!

— Ей, момиче! — чу тя някакъв глас над себе си.

Лиза не отваряше очи, но гласът не я оставяше на мира.

— Момиче, жива ли си?

Тълпата се взриви от възмутени гласове:

— Жива е, жива е!

— Какво ще ѝ стане!

— Ударете ѝ един шамар на тази глупачка! И ние ще свидетелстваме, ако се наложи, че се хвърли да пресича на червен светофар!

— Идиотка!

— Луда!

— Писнало ѝ да живее, а добрият човек заради нейните фокуси да отговаря сега!

Като по изключение, този път всички симпатии бяха на страната на шофьора, а не на пострадалата. Обикновено на тълпата не ѝ пукаше, кой е прав и кой — крив, защото винаги беше виновен въоръженият с тежък метал шофьор. А пешеходците винаги бяха жертви. Но на Лиза и в това не ѝ провървя. Всички бяха срещу нея.

Тя отчаяно отвори очи. И веднага видя пред себе си надвесеното лице на някаква блондинка. Блондинката не беше младо момиче, но благодарение на широко разположените очи и на детинското изражение на лицето, изглеждаше много по-млада за годините си. Върху главата си имаше весела купчина от разкошни светли къдрици.

А късият ѝ чип нос беше украсен с разпръснати лунички — явно последствие от отминалото лято.

— Какво става? — попита с тревога блондинката. — Как си?

— Не знам.

— Можеш ли да станеш?

Лиза кимна и се опита да стане. За свое учудване успя. Кракът я болеше, но не смъртоносно, а в хълбока не чувстваше никаква болка.

— Направи една крачка!

Лиза пристъпи.

— Изглежда нямаш счупено — отбеляза блондинката. — Но на лекар задължително трябва да отидеш.

При споменаването на думата лекар, всички стари кошмари на Лиза оживяха с нова сила.

— Не искам! — развика се тя. — Не трябва!

Блондинката стремително отскочи назад. Сред тълпата се разрази поредната порция злоради викове:

— Ето, напълно откачена!

— Виж как от думата лекар направо я преряза!

— Май е избягала от лудницата!

Но блондинката най-неочаквано прояви разбиране към Лиза.

— Аз също не обичам докторите — каза тя. — Нека за всеки случай да отидем до травматологията да ти направят един рентген. Ако имаш сътресение на мозъка, ще ни посъветват какво да правим.

Лиза нямаше нищо против да отидат до травматологията. Тя няколко пъти е била там. Веднъж, още в детството си, когато падна и си изкълчи крака. Вторият път, когато Виталик си поряза ръката и се наложи да му направят няколко шева. И още няколко пъти. Лекарите в травматологията са опитни. Не досаждаха и не се ровеха в душата на своите пациенти. Възприемаха всяка травма с истинско християнско смирение — забита рибарска кукичка в плешката, дете с глава, навряна в кашпа за цветя, алкохолик със счупена челюст и десетина съпровождащи жертвата поклащащи се приятели по чашка, които, макар и да не искаха лекарска помощ, явно също се нуждаеха от нея.

— Добре — кимна Лиза. — В травматологията ще отида.

— Браво! — развесели се блондинката. — Сядай, ще те закарам.

— Да седна в колата? При Вас?

— Че какво толкова? Аз те бутнах, аз ще те закарам. Обикновена житейска ситуация.

Лиза покорно влезе в колата. Неочаквано силите ѝ я напуснаха. И тя се отпусна на меките седалки. Но блондинката, без да забелязва нейното състояние на полунесвяст, вече въртеше волана и бодро се интересуваше:

— Надявам се, че сега няма да скочиш от колата? За днес стресът ми е достатъчен. Преди това за малко да прегазя едно кученце. Мъничко дворно кученце. Черничко, с навита като геврек опашка. Обикновено всички градски дворни кучета ги учат да пресичат улицата още като малки кутренца под зоркия поглед на майките. А това, дали не се е научило, дали е глупавичко, дали неговите стопани от провинцията са го довели тук и са го загубили, но изобщо не виждаше пътя! Бягаше си, а в това време аз карам насреща му с колата! Едва успях да спра. Точно както стана с теб!

Лиза не се възпротиви на това сравнение. Ако се замислиш, коя беше тя? Дворно куче. Безполезна, съвсем негодна, никому ненужна. Сълзите отново напълниха очите ѝ. Да свърши със себе си и това не успя да направи!

— Ей, приятелко! — изведнъж ѝ извика блондинката. — Излизай! Пристигнахме!

Но Лиза съвсем се беше отпуснала. И се наложи блондинката сама да я измъкна от колата, а после да я тътри до кабинета за спешна помощ. За щастие в този момент оттам излезе някакъв охранен чичко, като държеше отпред омотания си с бинт палец. Новата позната на Лиза се втурна към отворената врата.

— Ние сме по спешност! — заяви тя и се провря покрай един страдащ мъж с превързана със стар закърпен на петата чорап ръка.

Блондинката леко избута пострадалия и натика Лиза в кабинета. Самата тя застана на вратата, за да удържа натиска на възмутената опашка от чакащи.

— Име и фамилия — без да повдига очи към Лиза, произнесе възрастният лекар.

Лиза се опита да каже нещо, но нищо не се получи.

— Няма ли си?

Лиза отрицателно поклати глава.

— Травма на гръкляна?

Лиза отново поклати глава, а после се докосна по слепоочието.

— Така, значи имате проблем с главата? — правилно се досети докторът. — Но, това не е при нас. Трябва да се обърнете към психиатър. При нас само с травми...

— Докторе, тя наистина има травма — неочаквано в кабинета се появи нейната позната блондинка.

Сега тя подпираше вратата от вътрешната страна, да не би възмутената опашка да нахлуе вътре.

— Аз я ударих с колата! А вероятно мълчи на нервна почва. Изплашена е.

— А, ето какво било! — оживи се докторът. — Значи, все пак е травма! Отлично, отлично!

Лиза не виждаше нищо хубаво в своето положение. Но възрастният доктор доста се развесели и с удвоена енергия бързо започна да пише нещо в своите бумаги.

— И как се казва пострадалата?

Блондинката се обърка, но за кратко.

— Мария Евдокимова Фьодоровна.

Лиза се стъписа. Защо Евдокимова? Защо Мария, че още и Фьодоровна? Но на лекаря му беше все едно. Той радостно записа новата пациентка и пристъпи към прегледа. Външният преглед не показва никакви лоши резултати.

— Няколко малки хематома от лявата страна — промърмори той, пощипвайки Лиза. — Ожулвания по крака, но костите са цели. И сухожилията са наред. Гълъбче, повдига ли ти се?

Очите на Лиза се напълниха със сълзи. Гадене? Не, вече не ѝ се гадеше. И защо трябваше да ѝ се гади, след като загуби бебето си? Лиза се разрева.

— Гълъбче! — изплаши се докторът. — Какво Ви е? Толкова ли Ви е зле?

И от обикновеното човешко съчувствие Лиза внезапно придоби дар слово.

— Моето бебе! — разрида се тя. — Аз го загубих! И... и затова повече не ми се гади.

— При инцидента ли? Вие сте загубили бебето си при днешния инцидент?

— Не, преди това.

— Много преди това ли?

Въпросът постави Лиза в задънена улица.

— Преди два дни. Примерно.

— Тогава трябва да отидете на гинеколог. Веднага. Спешната травматология се оказа добре организирана.

Имаха дори и гинеколог. При това млад и много симпатичен мъж. Без да прегледа Лиза, той веднага попита:

— Обилно кръвотечение, слабо или умерено?

— Какво?

— Кръвотечение имате ли?

— Ами... нямам нищо такова...

Лекарят се изуми. А след като я прегледа, неговото учудване беше още по-голямо. Смайването му трая кратко, а после повдигна очи към Лиза и попита:

— Вие сигурна ли сте, че въобще сте имали бебе? В смисъл, че сте била бременна?

— Да, разбира се!

— Вие ли помислихте, че сте бременна?

— Да.

— Вие самата?

— Още и мъжът ми! И докторът!

— Какъв доктор?

Лиза разказа историята на своята кратка бременност. За нейна изненада младият лекар я слушаше внимателно. А после каза:

— Разбира се, може и да греша, но не видях при Вас никакви симптоми на прекъсната бременност. Ако изобщо някога сте била бременна, то е било поне преди месец или два.

Лиза отвори уста от изумление. Не е възможно да е минало толкова много време, та дори и да го беше проспала. Ами времето навън? За два месеца трябваше да е настъпила истинска есен. А на улицата слънцето светеше ярко. И есента едва-едва намекваше за своето присъствие.

— Кой месец сме сега? — попита Лиза.

— Трети септември.

Ето! А нещастieto на Лиза се случи на първи септември. Тя помнеше това много добре, защото когато отиваше на преглед в „Далила“, покрай нея тържествено бързаха ученици с бели блузи, със

снежнобели панделки и с огромни букети от гладиоли, астри и други цветя за първия учебен ден.

— Не, това беше преди два дни.

— Невъзможно е! Не сте била бременна. И повече не ми говорете глупости!

— Вие... Вие, сигурен ли сте?

— Момиче! — ядосано възкликна докторът. — Имате ли представа какво ме питате? Дори и в първите месеци бременността не може да се прекъсне така, сякаш изобщо не я е имало! А при Вас наистина не я е имало!

И той отпрати Лиза във кабинета. Тя излезе с подгъващи се колене. Целият свят около нея се завъртя. Вече нищо не разбираше.

— Е, какво? — заразпитва я блондинката, която чакаше в коридора. — Всичко ли е наред?

— Не е.

— Не е? Кое не е наред?

— Побъркала съм се.

Блондинката се учуди:

— Защо?

— Защото имам видения.

— А-а! — подсвирна блондинката и веднага любопитства: — И какви?

— Струваше ми се — не, аз бях съвсем сигурна, че съм бременна. Че чакам дете. Дори ходих на лекар. А после попаднах при същата докторка, но вече след като пометнах. И мъжът ми беше с мен в тези видения! Оказва се, че на практика нищо подобно не се е случило! Ох! Аз съм луда! Може би съм шизофреничка!

Лиза се облегна на стената. Тялото ѝ се тресеше.

Блондинката мълчеше. Тя внимателно се вгледа в Лиза, а после промълви:

— Знаеш ли какво, никак не ми приличаш на луда, както и на бременна. Затова ти предлагам да отидем у нас и да изпием по един горещ чай с коняк. А после ще ми разкажеш всичко. Съгласна ли си?

— Добре.

Лиза не знаеше защо кимна одобрително на новата си позната. Но щом се съгласи, сякаш облаците над нейната глава се разсеяха веднага. Лиза беше напълно убедена, че постъпва правилно. Ако някой

можеше да ѝ помогне в тази бъркотия, която се случваше с нея и с нейния живот, това беше единствено тя — блондинката, изпратена ѝ от самата съдба.

ГЛАВА 3

Блондинката живееше в новопостроена сграда със съвременна архитектура. Жилището се видя на Лиза като истински палат. Имаше само три стаи, но направо огромни! Освен това имаше и просторен хол, в който напълно спокойно можеше да се живее. И широка кухня! А банята поразяваше въображението. За първи път в живота си Лиза влизаше в баня с прозорец. След като насапуниса ръцете си под горещата струя вода, тя забеляза колко хубаво виреят тук разкошно цъфтящите орхидеи и ефирната папрат.

Не е за учудване, че Виталик винаги въздишаше с мъка, когато се прибираще в техния двустаен апартамент от хрущчовските времена.

— Заповядай! — блондинката покани Лиза, когато тя излезе от банята. — Нека най-после да се запознаем! Аз се казвам Мариша, а ти?

Лиза също се представи.

— Добре. Сядай, хапни, пийни и се отпусни! А след това ще ми разкажеш какво се е случило с теб и откъде в главата ти са се появили тези нелепи мисли, че си полудяла.

Лиза послушно си взе паста със сладък ванилов крем и отхапа парченце. Ммм... Колко вкусно! Под крема имаше и слой с конфитюр от праскови, а добре изпеченото маслено тесто на кошничката направо се топеше в устата ѝ.

— Яж, яж! Изпий и един чай! Ето ти и коняк. Между другото, знам отличен опит, че конякът много помага в подобни случаи — когато ти се струва, че си превъртял или че целият свят около теб е полудял.

Лиза си пийна и чай, и коняк. И неочаквано за самата нея започна да разказва на Мариша всичко, което ѝ се беше случило в последно време. Тя я слушаше внимателно, без да я прекъсва. И само от време на време ѝ задаваше напълно уместни въпроси, в желанието си да уточни някои неща.

— Значи, мъжът ти си има любовница? — попита тя. — И именно той ти е купил теста, с който си установила, че си бременна? А

други роднини имаш ли?

— Не. Нямам си никого.

— А с какво се занимаваш? Извинявай, но не правиш впечатление на голяма богаташка.

Лиза се засмя. Тя — богаташка?!

— Къде ти! И в най-добрите си дни печелех дребни пари. Много съм мудна. Сделките ми вечно се проваляха. А в последно време неприятностите ме засипаха една след друга. Последния месец изкарах пряко сили едва 200 долара.

— Но с мъжа ти живеете заедно в твоето жилище?

— Да, при мен, но това е обикновена хрущчовска панелка. Трудно може да се нарече двустайно. Едната стая е преходна, а втората до нея е толкова тясна, че дори леглото с мъка се побира. Имаме и малък килер.

— Знам ги тези апартаменти. А мъжът ти има ли си собствено жилище?

— Разбира се. Апартамент.

— Голям ли е?

— Тристаен. Две самостоятелни стаи и хол.

— Не е зле — одобри Мариша.

— Само че този апартамент не е свободен. Там живеят неговите родители. Виталик не се разбира много-много с тях.

— Защо така?

— Ами те са простовати хора. Не разбират съвременните претенциозни нововъведения в живота. Винаги му мърморят недоволно, когато се опитва да им обясни, че трябва да се живее нашироко, луксозно, както показват по телевизията и по списанията. А не като тях — никога нищо не изхвърлят, всеки стар парцал преобръщат по няколко пъти, за да го изнесат докрай и никога нищо ново не купуват.

— Добре, то се знае. Твоят мъж разсъждава съвсем правилно. И все пак, не всички хора имат достатъчно пари, за да живеят нашироко.

— Виталик смята, че всички трябва да се стремим към това.

— Аха. А родителите му не споделят неговите стремежи?

— Не.

— И той ги е напуснал, може да се каже, по идейни съображения?

Лиза потвърди, че точно така е станало. И Мариша продължи да я разпитва.

— Излиза, че мъжът ти те е убедил, че си бременна! А всъщност не е било така?

— Не разбирам, защо му е притрябвало това. А и тестът!

— Какво за теста?

— Тестът наистина показва, че съм бременна.

Мариша поклати глава.

— Не, тестът е показал, че е бременна някаква жена и съвсем не е доказателство, че именно ти си била тази жена.

— Как така?

— Съвсем просто. Какво би му попречило да ти покаже вече готов тест, който си е направила друга жена? Купил е нов тест за теб, а докато ти си се мотала в другата стая, той е подменил резултатите. Би ли могъл да те метне така?

— Но защо?

— Отговори ми, могъл ли е или не?

— Ами... възможно е. Само че... защо му е притрябвало всичко това?

Нейната нова позната замислено притвори очи. А когато отново ги отвори, в тях гореше истински огън. Лиза дори малко се изплаши.

— Защо му е притрябвало ли — тържествено произнесе тя, — сега ние с теб ще се опитаме да разберем това лично от него!

И тя стана.

— Ти къде?

— Как къде? Приготвяй се. Отиваме при мъжа ти.

— Но... но защо?

— Сигурна съм, че целият този спектакъл с твоята мнима бременност е измислен от него.

Лиза поклати недоверчиво глава.

— Едва ли, по-скоро е онази лекарка от „Далила“! Неслучайно физиономията ѝ не ми хареса от самото начало.

— За теб лекарката е съвсем чужд човек. Защо ѝ е да те разиграва, при това толкова грубо?

— Не знам.

— Аз ще ти кажа. Направила го е, защото твоят мъж хубавичко я е помолил. „Помолил“ я е и ѝ е платил много добре, така мисля.

Лиза мълчеше. Всичко, за което говореше новата ѝ позната, звучеше много, много правдоподобно. Да, напоследък мъжът ѝ се държеше странно. Той купи онзи тест за бременност и настоя тя да го направи. След това сам провери резултата. Чак такава загриженост изобщо не беше присъща на неговия характер. Обикновено, ако Виталик се грижеше за някого, то това беше преди всичко за самия себе си. Неговото време, средства и сили не стигаха за Лиза. И винаги беше така. Лиза беше свикнала с равнодушието му. Затова се стъписа, когато той довлече вкъщи теста за бременност.

Освен това, нали именно той настоя Лиза да отиде в „Далила“. Самата тя искаше да си отиде в районната женска консултация. Мъжът ѝ не разреши, макар че в районната им поликлиника прегледът беше безплатен. А за прегледа в „Далила“ им взеха пари, при това солидна сума! Въпреки факта, че трябваше да се плаща, мъжът ѝ настоя тя да отиде именно в „Далила“ и дори я насочи точно при коя лекарка. Лично я заведе до регистратурата, за да се убеди, че тя ще си запише час за преглед именно при посочената от него лекарка.

— Но защо?! — тъжно възкликна Лиза. — Защо му е притрябвало това?

Мариша също не можеше да разбере. От опит знаеше, че подобни игри са свързани с пари. Но тук не миришеше на пари. Друго щеше да е, ако от тази Лиза можеше нещо да получи. Но нали твърдеше, че е бедна като църковна мишка. По нейните думи жилището ѝ не струва пукната пара, а и настрани нищо не е скътала.

Междувременно, Мариша вече стоеше на прага в пълна бойна готовност. Битката за справедливост трябваше да започне още в тази минута. Тя цялата трепереше, предусещайки приближаването на първата схватка с врага.

— Идваш ли с мен или ще си седиш тук, потънала в скръб?

— Идвам.

— Побързай. Разполагам за всичко с четири дни.

— За кое „всичко“?

— За това, да разкрием каква е тази афера, която крие твоят мъж.

— А... а защо четири?

— Защото на петия ден се връща моят собствен мъж.

Мариша не искаше да ѝ обяснява подробно. Макар че за пред себе си добави, че щеше да е добре, когато се върне нейният рижав

здравеняк Смайл, Лиза вече да е намерила отговор на своите въпроси. Смайл щеше да бъде много недоволен. Не от факта, че на хоризонта се е появила Лиза с нейните проблеми, а от това, че жена му отново си пъха носа в чуждите работи!

— Надявам се само, че този път ще минем без трупове и други подобни глупости.

Мариша произнесе тези думи като заклинание за пътя, който ги очакваше. Тя не беше пила от коняка, който предложи на Лиза, затова спокойно седна зад волана. И закара внезапно заспалата Лиза до нейния дом цяла и невредима. Алкохолът бе оказал върху Лиза моментално сънотворно въздействие. Момичето сладко придремваше през целия път до дома.

— Недей да спиш! Показвай ми пътя! — от време на време я буташе Мариша. — Къде да завия, наляво или надясно?

Лиза се оказа лош навигатор и все пак двете жени някак си се добраха до блока и паркираха в двора.

— Нашите прозорци светят — забеляза Лиза, поглеждайки към петия етаж. — Значи, мъжът ми си е у дома.

— Много добре. Да вървим.

— И какво да му кажа? — внезапно се изплаши Лиза.

— Няма да ти се наложи да говориш. Аз ще се разправам с него. Ти просто ще стоиш отстрани и ще присъстваш!

Обаче не успяха да влязат веднага. Отначало момичетата дълго и безуспешно се опитваха да отворят вратата с ключовете на Лиза. Напразно! Уж всички ключалки се отключиха, но въпреки това вратата не се отваряше.

— Възможно ли е да е затворено отвътре?

Лиза кимна. За удобство, от вътрешната страна на вратата беше монтирано масивно желязно резе. Още по времето, когато Лиза живееше тук заедно с майка си, за двете жени беше страшничко да излизат на тъмната стълбищна площадка с кофата за боклук, за да я изхвърлят в шахтата. Още по-страшно им беше, когато се връщаха обратно. Знае ли човек кой можеше да изскочи в този момент от асансьора — някой пиан, крадец или престъпник. В такъв момент е ценна всяка секунда. Нямах време да тършуваш из джобовете си или по рафтчетата във входното антре, за да търсиш забутаните някъде ключове. А желязното резе — щрак! Веднага затваря вратата пред носа

на неканения гост и не ти трябва никакъв ключ, за да заключиш отвътре.

Това грубо желязо, стърчащо недодялано на вратата без капка изящество, страшно дразнеше Виталик. Той многократно се промъкваше до вратата с намерение да го махне. Но всеки път Лиза го спираше и заставаше в защита на желязното резе. В края на краищата в тяхната къща само тя изхвърляше боклука. И вечер с кофата за боклук на тъмната площадка излизаше именно тя. Виталик се връщаше много късно от работа, а и изхвърлянето на боклука някак си оскърбяваше неговата естетска натура. Той за нищо на света не би направил подобно нещо. Никога! Не беше го правил дори и в най-романтичните години на съвместния им живот.

— Значи мъжът ти се е заключил отвътре и не иска да ни отвори вратата. Интересно. Често ли прави така?

— Как?

— Ами да се напие и да заспи!

— Виталик въобще не пие!

На практика, ако Лизиният мъж изобщо пиеше, то това бяха само скъпи колекционерски вина или елитен коняк. Той не признаваше нищо по-евтино от петдесет долара бутилката. И когато чуеше, че някой си е купил хубаво вино в трилитрова картонена опаковка само за десет долара, се мръщеше и мърмореше:

— Магарешка пикня със захар!

Но и скъпия алкохол Лизиният мъж едва близваше. На него по-скоро му харесваше самият процес на дегустация. Да седне и да се напие — никога не е имал такава цел и никога не е разбирал защо някои го правят. Сега Лиза беше в затруднено положение. Какво можеше да се е случило с мъжа ѝ? Да е взел сънотворно и да е заспал? Но още не беше толкова късно. Може би току-що се е върнал от работа, почувствал се е зле и си е легнал да спи? И да не се разтревожи от нейното отсъствие? Следвайки логиката на нещата, щом открие, че я няма къщи, той е длъжен да загрее телефона на Лиза от звънене или пък да обикаля по улиците и да търси изчезналата си съпруга.

— Нямам понятие какво може да му се е случило — произнесе Лиза с тревога в гласа. — Честна дума, не разбирам.

— Мда... Интересна ситуация.

— Мариша, какво да правим?

— Е, ако не ти е жал, бих предложила...

— Да разбием вратата?!

— Съгласна ли си?

— Щом Виталик е вътре и не отваря, значи му е станало лошо.

— Или пък просто не иска да разговаря с теб.

Лиза не допускаше такъв вариант, но сега се замисли и възмутено възкликна:

— Какво ме интересува какво иска той! Аз искам! И ако трябва да си говорим направо, това е моят дом и аз искам да вляза вътре!

За всеки случай, новите приятелки звъняха и чукаха по вратата още около половин час. Заради вдигналия се шум се появиха съседите и веднага се присъединиха към обсъждането на положението.

— Може би сърцето го е стегнало — предположи една бабка.

— Или е качил кръвно.

— Ама и вие! Толкова млад мъж, откъде у него сърдечни кризи?

— Не говорете така. Сега всички болести се подмладяват. Инфаркт получават и двадесетгодишните.

— Аз мисля, че може да се е подхлъзнал в банята — паднал е и се е ударил. Защо ме гледате така? Наскоро така на една моя приятелка мъжът ѝ си отиде от този свят. Влязъл в банята, подхлъзнал се на мокрия под и директно полетял върху закачалката. След няколко дни ще му изнасяме четиридесет. Жалко за човека. А тази закачалка беше монтирал сам със собствените си ръце. Може да се каже, че сам си е поставил смъртния капан.

Докато слушаше бръцолевенето на добрите си съседи, Лиза ту пребледняваше, ту трепереше, ту конвулсивно се задъхваше. Виждаше се, че от поредния ѝ припадък я дели още съвсем малко време. И Мариша взе единственото правилно решение.

— Лиза, хайде!

Но щом чуха, че Лиза има намерение да разбие вратата, съседите отново започнаха да предлагат варианти.

— Да извикаме чичо Миша от третия етаж.

— Защо чичо Миша? Той има само здрави мускули, но акъл няма. По-добре Фьодор от първия етаж. Той е стругар, може да има и инструменти!

— Какво говорите! Трябва ни професионалист ключар! Първата врата е дървена, а втората — желязна. Кой ще ви я отвори без

специални инструменти?

Накрая Лиза се обади в Службата за извънредните ситуации. Наложил се да излъже, че от жилището подозрително мирише на газ. Специалистите дойдоха веднага. Дълго душиха около вратата, за да установят какъв мирис се усеща, хвърляйки подозрителни погледи към изпадналата в несвоят Лиза. Но тя имаше такъв нещастен израз на лицето, че спасителите явно я пожалиха. Нищо не й казаха и пристъпиха към задълженията си.

— Провървя Ви, жилището Ви е на последния етаж. Ще се спуснем от покрива и няма да разбиваме вратата.

Като чу, че нейният последен етаж най-после ще свърши някаква полезна работа, Лиза дори се ободри. Спасителите бързо затропаха по етажите, търсейки ключ от таванския. Намериха ключ. Качиха се на покрива. И след няколко мъчително дълги минути вратата на апартамента на Лиза се отвори отвътре.

Видът на спасителя, стоящ на прага, беше странен. Той не пусна Лиза да влезе вътре. Вместо това се обърна към началника си:

— Капитане, елате за малко.

Капитанът тежко пристъпи навътре, избутвайки Лиза.

— Какво има? — изплаши се тя. — Защо не ме пускат в собственото ми жилище? Какво се е случило?

На Лиза не й се наложи дълго да се опитва да влезе. Двамата спасители се появиха на прага и се втренчиха в младата жена с такова изражение, че на Мариша, която следеше внимателно случващото се, сърцето й замря в лошо предчувствие.

— Коя е собственичката? Вие ли сте? Е, да влезем.

Лиза се вкопчи в ръката на Мариша:

— Ела с мен!

— Коя е тази? Защо да идва с Вас?

— Това е сестра ми — излъга Лиза.

— Никак не си приличате.

— Това е сестра ми — упорито повтори Лиза.

Спасителят не продължи спора.

— А сестра Ви има ли здрави нерви? — вместо отговор иронично полюбопитства той. — Да? Е, тогава влезте и двете.

Тази увертюра, меко казано, ги накара да застанат нащрек. Споглеждайки се, момичетата бързо пристъпиха прага. Въпреки

всичко гонеше ги любопитството.

— Елате тук!

Капитанът влезе направо в кухнята и момичетата го последваха. Апартаментчето на Лиза беше толкова тясно, че можеха да минат по коридора към кухнята само в редица един след друг. Първи вървеше капитанът, след него — Лиза, в края на шествието — Мариша. Пред кухнята капитанът неочаквано се спря, при което пое дълбоко въздух, за да глътне големия си корем и да пропусне напред Лиза.

Лиза стеснително се промъкна покрай капитанския корем и застана на прага на кухнята.

— О, майчице! — долетя до Мариша изплашеният ѝ глас. — Виталик! Виталик! Какво е станало с теб?

Мариша нямаше никаква възможност да види какво се е случило с Виталик. Капитанът, с неговия огромен корем и Лиза запречваха цялата врата. Явно Лиза беше истински потресена и непрекъснато повтаряше своето „Виталик! Виталик!“, докато на капитана не му омръзна.

— Какво ще ми кажете, гражданко? — строго попита той Лиза. — Това Вашият мъж ли е?

— Моят е!

— И как да разбирам това, което виждам?

— Не знам.

— Кой му е счупил главата? Вие ли?

От тези думи на Мариша ѝ секна дъхът. Как всичко се обърна на 180 градуса. Излиза, че мъжът на Лиза лежи в кухнята с разбита глава. Да се побъркаш! В този момент Лиза се захласна в ридания.

— Жив ли е? Кажете ми, жив ли е?

— Как ще е жив! — изсумтя капитанът. — От главата му нищо не е останало! Каква сила трябва да имаш, за да разцепиш по такъв начин главата на човек или може би Вие сте стреляли в него?

Капитанът не блестеше нито с много ум, нито с някаква тактичност. Изглежда единственото хубаво нещо у него беше могъщият му корем.

— Не, не съм! — твърдеше изплашената Лиза. — Аз... аз нищо подобно не съм направила! Аз не мога да стрелям!

— Оставете я! — намеси се Мариша. — Защо издевателствате над нея? Нали видяхте, че вратата беше затворена отвътре!

— Видяхме, но човекът не е могъл сам да си разбие тила на главата.

— Вие влязохте в жилището през покрива, а пък убиецът е могъл да излезе по същия начин!

— Така — твърдо произнесе капитанът, — пред нас е налице факт на насилствена смърт. Длъжен съм да извикам следствените органи.

Това и направи. Докато дойдат оперативните работници, Мариша разполагаше с достатъчно време, за да разгледа кухнята и тялото на Лизиния мъж. Помещението не беше голямо — около шест квадрата. Единият крак на убития се намираше под масата за хранене, а другият — до мивката. Разкривеното тяло заемаше цялото свободно пространство на пода в кухнята, така че практически нямаше откъде да се мине.

Главата на мъжа беше в плачевно състояние. Мариша забеляза, че ръбът на масата, също беше изцапан с кръв. Спасителите не бяха обърнали внимание на това, защото масата беше покрита с шарена покривка и кръвта не можеше да се различи на фона на яркия цветен десен. И още една интересна подробност: плотът на масата не беше направен от дърво, а от изкуствен камък. Наистина красиво, но както се оказва, далеч не безопасно.

Нямаше никакво съмнение в това, че падайки, мъжът на Лиза се е ударил в плота на масата. Камъкът под покривката също се оказа изпоцапан с кръв.

— Недей да плачеш! Явно, никой не го е убивал.

— Така ли?

— Изглежда мъжът ти сам си е треснал главата. Виждаш ли?

Лиза кимна.

— Защо изобщо сте покрили този красив плот с покривка?

— Аз я...

— Какво ти?

— Аз сложих покривката. Виталик настояваше масата да е гола, да не се покрива, но плотът е толкова студен! Беше много неприятно да го докосвам с голи лакти, затова сложих покривка.

— Добре — кимна Мариша. — Правилно си постъпила. При това тя продължаваше да шари с очи из кухнята и внезапно

вниманието ѝ бе привлечено от малък предмет на пода. — А това какво е?

Оказа се продълговата женска шнола за коса. Личеше си, че не е от евтините. Гладкият метал бе инкрустиран с плетеница от тънки сребристи нишки с вградени зелени камъчета от малахит. Камъните явно са били сортирани и подбирани внимателно, преди да се използват, защото създаваха невероятно интересен фон за красивата рисунка от орнаменти върху тях.

— Интересно нещо. Твоя ли е?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Аз никога не съм имала такава шнола. Сигурна съм.

Шнолата се намираше под десния крак на убития. Как ли е попаднала там? Тази шнола предизвикваше у Мариша глухо раздражение. Без нея всичко изглеждаше толкова просто и ясно. Лизиният мъж е паднал върху каменния плот на масата, ударил си е главата и е умрял. А сега в работата се намесваше тази чужда женска шнола. Откъде се е взела?

— Може мъжът ти да я е намерил някъде.

— Къде?

— На улицата.

— Виталик никога нищо не взимаше от улицата!

— Но шнолата е много красива. Може поне веднъж да е престъпил своите железни принципи.

Лиза не се съгласи.

— Не. По-скоро си мисля, че тук е била онази жена.

— Коя?

— Ами, Наташа. Тя ми звъня по телефона, нали ти разказах за нея.

— Ааа... Любовницата на мъжа ти. Е, какво пък, напълно е възможно това да е нейната шнола.

Лиза отново се замисли.

— Навярно — промълви тя, — са се скарали.

— Твоят Виталик и неговата Наташа?

— Да. Скарали са се, тя го е бутнала и той е паднал. Ударил си е главата и е умрял.

— А за какво са се скарали?

— Вероятно, жената е искала Виталик да ме напусне, а той не се е съгласил. Тя се е ядосала и го е убила.

Тази версия се стори на Мариша направо изсмукана от пръстите. Но ако от това на Лиза щеше да ѝ стане по-леко, нека да си мисли, че смъртта на съпруга ѝ е дело на ръцете на неговата любовница, която той е възнамерявал да разкара.

За всеки случай Мариша още малко поогледа кухнята. Не откри повече нищо интересно. Само пръстите на ръката на загиналия стискаха парче хартия. Без да се надява на успех, Мариша внимателно дръпна подаващото се крайче и хартията неочаквано лесно излезе.

— Какво имаме тук? Лиза?

Лиза погледна скъсания лист, който Мариша сложи върху масата.

— Буквите са на латиница.

— Виждам, а какво е написано?

— Аз знам само английски и малко немски на училищно ниво. А това е някакъв друг език.

Мариша кимна. Тя също знаеше английски и немски. Интересно съвпадение. Езикът върху късчето хартия ѝ приличаше на испански или португалски, но от тези езици Мариша нямаше никакво понятие. Затова и не можа да разбере за какво се говори в писмото или в бележката, която мъжът на Лиза е държал в ръката си в момента на своята смърт.

— Мъжът ти имал ли е познати в чужбина?

— Ами... вероятно е имал, но аз не знам.

— Имам предвид такива, които редовно са му изпращали писма. Имал ли е такива?

— Не. Такива нямаше.

— А получавал ли е въобще писма от чужбина?

Не, подобно нещо Лиза не си спомняше.

— Хм, странно, много странно. Откъде се е взела тази бележка, че и на испански?

— Майната ѝ, зарежи тази бележка! — възкликна Лиза. — Няма значение що за хартийка е това! И така знам кой е убил Виталик.

— И кой?

— Онази жена. Наташа!

— Да бе, взела, че го убила — усъмни се Мариша.

— Все едно, тя е била тук! Това е нейната шнола. Тя звъня по телефона, значи знае нашия номер. И адреса ни също знае!

Според Мариша, това не беше достатъчно условие, за да се предяви на мистериозната Наташа обвинение в убийство. Но Лиза се беше запънала като магаре на мост.

— Тя е! — твърдеше нещастната вдовица. — Тя е била тук! И е докарала Виталик до смърт!

— Твоят мъж е умрял не от разрив на сърцето, а от счупена глава.

В този момент пристигнаха оперативните работници, с което сложиха край на увлекателната дискусия между приятелките. Ченгетата започнаха детайлно да оглеждат кухнята и трупа, и жените се преместиха в голямата стая. Впрочем, тя можеше да бъде наречена „голяма“, само ако се сравняваше с втората съвсем мъничка стая. Но и тук нямаше особено място къде да се разположат.

След огледа на местопрестъплението дойде ред за разпит на вдовицата и главните свидетели.

Милицията се интересуваеше къде и как е прекарала Лиза последните няколко часа. Съдебният лекар вече бе определил, че смъртта на мъжа ѝ е настъпила между 4 и 6 часа след обяд на същия ден. Точно в 4 часа привечер жените бяха в травматологията, опитвайки се да разберат от какво страда Лиза, така че тя имаше отлично алиби. Първо инцидентът с колата, после травматологията, а след това разговорът ѝ с Мариша у тях. Нейната визита при новата ѝ позната можеше да потвърди съседката на Мариша, която момичетата срещнаха около пет и половина, качвайки се по стълбите.

— Много добре — промърмори следователят, но с държанието си показва, че алибито на Лиза ще бъде проверено щателно отначало докрай.

След това ѝ зададоха още много въпроси. Основно за това къде е работил покойният, с какво се е занимавал в свободното си време? Имал ли е врагове? Лиза откровено отговаряше на всички питання. Но нищо интересно не можа да им каже. Не, нейният мъж нямаше врагове. Само любовница. Впрочем, последното Лиза благоразумно премълча.

— Как мислите, сам ли е паднал? — попита тя с треперещ глас оперативния, когато той се измори и млъкна.

— Скъпа госпожо, подът в кухнята Ви е дяволски хлъзгав — осъдително произнесе той и добави: — И защо сте сложили такива гладки теракотени плочки?

— Не съм аз. Мъжът ми ги избра. Той смяташе, че блясъкът на кахления под е много шик.

— Може и така да е. Само че за да се движиш по такъв под, ти трябват гумени ботуши. Иначе — лошо...

— Мъжът ми си имаше чехли с гумени подметки.

— Но сега е с други, с някаква кожена подметка. Специално погледнахме.

Лиза не можа да повярва и отиде лично да провери.

— Това не са неговите чехли — категорично заяви тя, когато се върна.

— Как така не са негови? Те са на краката му, значи са негови!

За Лиза това не беше еднозначно.

— Аз не съм му подарявала тези чехли — прошепна тя, обръщайки се към Мариша. — А и Виталик сам никога не би си купил такива.

— И защо?

— Защото те са... те са съвсем прости...

Мариша повдигна рамене. Изглежда Лизиният мъж наистина е бил човек със сложен характер, щом и чехлите му е трябвало да бъдат по някакъв начин необикновени.

— Сигурна съм, че тези чехли му ги е донесла онази гадина! — агресивно възкликна Лиза.

— Коя гадина?

— Наташа! Домъкнала му е тези чехли, за да ги носи и да си спомня за нея! Виталик беше тактичен човек. Разбира се, той не е могъл да каже на своята любовница, че чехлите не му харесват. Обул ги е, а когато тя си е тръгнала, е отишъл в кухнята и... се е подхлъзнал на тях!

Честно казано и тази версия беше абсурдна и глупава. Като се започне с това, защо ѝ е на тайнствената Наташа да носи чехли на своя любовник в жилището на неговата жена, ако същият този любовник в най-близко бъдеще е щял да се премести под нейния покрив? По-логично щеше да бъде да му купи такъв подарък и да го остави при себе си. Да дочака, така да се каже, тържествения момент, когато

нейният любим ще пристъпи прага на тяхното съвместно оттук нататък „гнездо“, а после да му поднесе своя подарък за добре дошъл.

Е добре, да предположим, че тази Наташа е видяла чехлите на някоя витрина и те толкова много са я грабнали (с вида си или с цената си, това не е толкова важно), че тя ги е купила веднага. И понеже се е намирала недалеч от жилището на любовника си, смело е отишла при него и му ги е връчила. И не се е притеснявала от появяването на законната му съпруга, която едва ли би разбрала акта на този подарък?!

Какво излиза? Или чехлите са се появили от нечии други ръце, или Наташа е била много добре осведомена за това, че законната му съпруга скоро няма да се появи вкъщи. Затова и толкова смело се е домъкнала в дома на съперницата си. Или пък Наташа съвсем съзнателно е провокирала скандал, надявайки се, че в този случай мъжът на Лиза най-после ще избере нея и ще зареже жена си.

Мариша чу гласа на Лиза, която фанатично шепнеше:

— Искам да я видя! Искам да ѝ кажа! Искам да я погледна в очите!

— Кого искаш да видиш?

— Нея!

— Наташа? И какво ще ѝ кажеш?

— Ооо? — високо изви глас Лиза. — Повярвай ми, ще намеря какво да кажа на тази особа! Първо, ще ѝ кажа, че да ходиш на лов за чужди мъже е подло! Второ... второ ще я обвиня право в лицето, че тя е убила мъжа ми! Със своите... със своите чехли!

И Лиза се разплака горчиво. От вдигналия се шум дотичаха оперативните, но след като разбраха, че този емоционален израз на скръб е единствено заради чифт чехли на краката на покойния, многозначително се спогледаха и тихичко се измъкнаха. Известно време Мариша се опитваше сама да се справи с нестихващия поток от скръб, който се изливаше от Лиза, но бързо разбра, че това не е по силите ѝ. Лиза ридаеше все по-нещастно и печално.

Извикаха лекар, който направи на Лиза инжекция с успокоително и каза, че скоро ще заспи. За обещаване — обеща го! Но какво от това! Лиза не спираше да плаче и явно нямаше никакво намерение да заспива. Изглежда вече добре си беше отспала от успокоителните инжекции, докато е била в „Далила“. Мариша не понасяше чужди сълзи и сега от сърцето ѝ направо капеше кръв, като гледаше горкото

момиче. Оставаше ѝ един последен вариант — да уйдиса на акъла на безутешната вдовица.

— Добре — произнесе Мариша, като постави ръка върху тресящата се от плач глава на Лиза. — Ако от това ще ти стане по-леко, ще посетим тази Наташа.

— Оо! — повдигна към нея разплаканото си лице Лиза. — Благодаря ти!

— Няма за какво.

— Само да знаеш, колко съм ти благодарна! Ние двете хубавичко ще я подредим! Нека да знае...

— Имаш ли някаква идея, как да намерим тази особа? — прекъсна я Мариша.

— Ами... всъщност тя ми се обади.

— И какво?

— Звънна на домашния телефон, а той запаметява номерата, които са ни търсили.

— Значи телефонът на тази Наташа се е изписал и запаметил?

— Аха.

И Лиза се пресегна към невзрачната сива кутийка, в която влизаха кабелите на домашния телефон.

— На външен вид нищо и никакъв, но затова пък работи чудесно — поясни тя. — Виталик не харесваше този апарат. През цялото време упорстваше да го сменим с по-нов и по-стилен.

Уви, съвременните все по-скъпи и натруфени машинарийки невинаги успяваха да записват подред всички обаждания. А това изделие на някакви самоуки занаятчий работеше безотказно, изписвайки на дисплея си отровно червените цифрички още след втория сигнал.

— Може да запаметява до десет позвънявания — поясни Лиза и най-после се прозя. — Така-а, да видим. Аха, последни са ми звънели Льоша и Верунчик.

— Кой е този Льоша?

— Льоша ми е колега от бившата работа.

— Същият, на когото ти си предала своите клиенти и всичките си сделки?

— Да.

— А коя е Верунчик?

— Верунчик е леля ми.

— Леля ти? И ти я наричаш просто — Верунчик?!

— Да! А защо да не я наричам така, ние с нея сме като сестри.

Самата Мариша се обръщаше към своята леля по-официално — със Серафима Илинична. Е, понякога я наричаше лельо Серафима или пък лельо Фима. Но за някакви си умалителни като Фимка, Фимулка или даже Фимочка и дума не можеше да става! Такава безцеремонна фамилиарност и през ум не ѝ беше минавала.

— Добре, Верунчик, та Верунчик — измърмори тя.

В края на краищата всеки дом си имаше свои правила. Щом на Лиза ѝ се иска да нарича леля си Верунчик, нека си я нарича така. Какво я засяга това Мариша?

— Сигурно двете с леля ти сте много близки — подметна тя.

— Не, не много. Леля ми е особен човек. Художничка е.

— Наистина? Има ли изложби, излага ли картините си?

— Ммм... не, не си спомням. А и нейните работи... те са, как да се изразя по-меко, те са по-скоро любителски.

Казано с други думи, платната на нейната леля не се ползваха дори и с нещо поне малко напомнящо на успех.

— Но въпреки това, Верунчик смята, че с нищо друго не може да се занимава. Живописата — това е нейният живот и тя плюе на всички, които не я разбират.

— Да оставим твоята леля на мира — реши Мариша.

— Добре. Само че... странно.

— Кое е странното?

— Верунчик никога не ми звъни на домашния телефон.

— Защо?

— Не иска да разговаря с Виталик.

— Той да не би да е критикувал картините ѝ?

— Не е там работата — смръщи се Лиза, като с видимо усилие сдържа поредната прозявка. Най-после започна да ѝ действа поставеното сънотворно. — Много са тези, които я критикуват, но на Верунчик не ѝ пука. Не, тя не харесваше Виталик... Всъщност, не знам защо не го харесваше. Просто не го харесваше — и това е! Затова тя по всякакъв начин избягваше общуването с него и винаги ме търсеше по мобилния, а след това аз веднага ѝ се обаждах от домашния, ако Виталик не беше наоколо.

Независимо от сложните взаимоотношения между роднините в малкото семейство на Лиза, Мариша сметна, че по-нататъшното обсъждане на темата за Верунчик можеше да почака. Трябваше да изпратят ченгетата. Любезните съдебни лекари отдавна бяха избавили младата вдовица от тялото на мъжа ѝ.

След като всички си тръгнаха, жилището стана по-просторно.

— Ама че работа! — възхитено възкликна Мариша, когато откри, че свободно може да отиде до входната врата и също така безпрепятствено да се върне назад, без да се налага да заобикаля, да се провира или натъква на някого.

Спомни си стар виц:

„Имало едно време един беден, много беден човек. Живеел в ужасна теснотия, в малка колиба, заедно с жена си, трите си отрочета и своите престарели родители. Всички те се тъпчели един върху друг и буквално ненавиждали теснотията, в която живеели. След един задушен ден в обкръжението на своето семейство, бедният човек се обърнал към Бога и се помолил:

— Господи! Направи нещо, за да живеем нормално!

И колкото и да е странно, Господ му отговорил така:

— Виждам колко ти е тежко и знам как да помогна на твоята мъка.

— Как?

— Прибери в дома си коня и кравата с теленцето.

Човекът се учудил, но послушал съвета и ги прибрал в колибата. Изминали се няколко седмици, но по-добре не ставало. Отново се помолил човекът и отново чул отговор:

— Прибери вътре и свинята с прасенцата, и всички останали животинки.

Човекът вече бил останал без сили, но и този път приел съвета безропотно. Не само че не станало по-добре, ами станало още по-зле. И когато разбрал, че или трябва да се обеси или да избяга от дома си, той за трети път се обърнал към Господа:

— Господи, направи нещо. Загиваме от теснотия.

— Премести обратно животните — коня в конюшнията, кравата с теленцето и свинята с малките в обора и кочината.

Човекът го направил и след като останал в колибата само със семейството си, радостно извещил Господа:

— Благодаря ти за чудото, Господи! Колко хубаво ни стана у дома! Колко просторно!“

Така стана и у Лиза. Когато Мариша влезе в апартамента ѝ, беше сигурна, че по-тясна от тази хралупа не е виждала досега. Но след като мотаещите се напред-назад ченгета, съдебни лекари, спасители и свидетели, включително и лежащият на пода в кухнята труп на Виталик, напуснаха помещението, квартирата на Лиза вече не изглеждаше толкова тясна на Мариша. Съвсем сносно жилище. Напълно достатъчно за двама души, че и отгоре.

Лиза продължаваше да каканиже за Верунчик и нейното позвъняване. Едновременно с това тя така започна да се прозява, че думите ѝ буквално потъваха в прозевките ѝ.

— Ти по-добре поспи — посъветва я Мариша.

— Нали виждаш, че не мога.

— Можеш!

— Страх ме е.

— Ако искаш, ще остана при теб.

Лиза се зарадва на предложението.

— Можеш ли да го направиш, наистина?

— Мога. У дома никой не ме чака. На практика още няколко дни съм съвсем свободна. Ще остана да пренощувам тук, ако така ще ти е по-леко и ще си по-спокойна.

— Значително! — въздъхна Лиза, а очите ѝ вече се затваряха. — Значително по-леко. Ти даже не си представяш... — но не успя да довърши изречението. Очите на бедната Лиза окончателно се слепиха, главата ѝ падна върху възглавницата и тя заспа.

Мариша я зави с едно меко одеяло от пухкава вълна и отиде в съседната стая. Макар че днес тя самата имаше къде-къде по-малко преживявания в сравнение с Лиза, тя също имаше нужда от почивка.

ГЛАВА 4

Колкото и да изглежда странно, на следващия ден Мариша се събуди в превъзходно настроение. Самочувствието ѝ също беше на шест. Чудесно се беше наспала на чуждото диванче. Никакъв призрак на убития Виталик не я тревожи през нощта и тя спа, без да сънува, което ѝ се случваше рядко. Кръстът също не я болеше, както обикновено ставаше, когато преспиваше върху неортопедичен матрак, а главата ѝ беше ясна и свежа.

— Ох, колко е хубаво! — протегна се Мариша, като примига срещу ярките слънчеви лъчи, които заливаха стаята.

Но веднага си спомни защо е тук и се сепна:

— Къде е Лиза?

Лиза се намиреше в съседната стая. Там, където Мариша я бе оставила предишната вечер. Младата жена спеше, сладко подложила длан под бузата си. В съня си тя изглеждаше толкова щастлива и безгрижна, че на Мариша ѝ дожаля да я събуди. Тя се прокрадна на пръсти до кухнята, където си свари кафе, щедро наля в него мляко и добави захар. Получи се чаша с внушителен обем кафена напитка, но точно така Мариша обичаше да пие сутрешното си кафе. Тя не признаваше миниатюрните чашки, събиращи една-две глътки кафе. Какво бяха за нейния организъм две жалки глътки кафе? На нея ѝ трябваше много, много кафе. А още по-добре беше, когато към него имаше кифлички с масълце. Но от кифличките с масло се наложи да се откаже. Фигурата на Мариша и така беше доста едра, нямаше място за излишни килограми.

Лиза се събуди по времето, когато Мариша допиваше втората си чаша с кафе, опитвайки се да заглуши мечтата си за бяло хлебче с дебели парченца жълто краве масло, направо от хладилника, което се топи на езика. А хлябът да е пресен със зачервена хрупкава коричка. Ммм...

— Добро утро.

Мариша вдигна поглед и видя Лиза.

— Привет. Как си?

— Добре съм, нищо ми няма — с удивление констатира тя. — Събудих се, разбрах, че Виталик го няма и знаеш ли, даже не заплаках. Може би така и трябва. Слушай, помниш ли дали Верунчик вчера ми е звъняла? Ако се е обаждала, то аз трябва да й...

Но Мариша я прекъсна:

— Сега имаме по-важни проблеми. Изпий едно кафе, а после ми кажи къде е телефонът на тази Наташа, къде си записала номера й?

Номерът беше изписан на устройството и с едно докосване на бутона Мариша го набра. Няколко секунди тя слушаше продължителните сигнали, а след това някой вдигна слушалката.

Наистина, гласът на неизвестната Наташа не се отличаваше нито със звънливост, нито с мелодичност, нито бе приятен. Хриплив, пропит глас, сякаш е настинала и гърлото я боли. Речник на простолудието — неправилно произнася и изкривява даже елементарни думи. Непонятно.

— Извинете, мога ли да говоря с Наташа? — попита Мариша, без да е сигурна, че слушалката е вдигнала точно тази личност, която на нея й трябваше.

— Аз съм Наташа. А ти коя си?

— Поздравявам Ви! Вие спечелихте голямата награда!

— Каква?

— Цветен телевизор с диагонал на екрана 51 сантиметра.

Но Наташа не се оказа толкова проста.

— Плазмен ли? — заядливо попита тя, давайки да се разбере, че ако не е плазмен, тази награда изобщо не й трябва.

Да беше се заинтересувала къде и кога е спечелила тази награда. Но Мариша не по-малко емоционално откликна на нейния въпрос:

— Разбира се! Разбира се, ние имаме само плазмени телевизори. За какви ни вземате? Няма да предлагаме на нашите призьори никакви бракове!

И отново Наташа не благоволи да попита как все пак й пада от небето такъв скъп подарък.

— Тогави го докарайте вкъщи! — милозливо се съгласи тя и добави: — Така да бъде!

— Може ли да уточня адреса — улица Лужска, блок 35, апартамент 10?

— Съвсем не! — възмути се Наташа. — Аз живея на проспект Шлиселбургск, блок 2.

Мариша се извини за грешката и помоли за минутка, за да я коригира в компютъра. Можеше да не се старае толкова. Наташа не я слушаше и повторно диктуваше своя домашен адрес и без да се налага Мариша да я пита, тя съвсем подробно започна да обяснява по какъв най-удобен начин може да се стигне до нейния блок, ако се идва откъм центъра.

Виждаше се, че тази особа по никакъв начин не искаше да изпусне безплатната награда. Вероятно в мислите си тя вече си представяше как се хвали пред завистливите си приятелки. От маниерите ѝ личеше, че Наташа не беше много умно момиче, но затова пък явно имаше големи претенции. Обикновено такива хора не постигаха много в живота. Особено, ако в детството им техните любящи родители са втъпявали в детското им съзнание, че са изключителни и не могат да се сравняват с никого, че заслужават само най-доброто. След това обаче животът бързо поставяше всичко по местата.

Съдейки по вида на блока, входа и обитателите, Наташка можеше да е доста по-скромна в своите искания. За каква плазма имаше претенции! Би трябвало да се радва и на най-обикновена цветна кутия.

Още повече че особата, която отвори вратата на приятелките, по никакъв начин не можеше да претендира за званието дама или дори млада жена. Цветът на лицето ѝ от пръв поглед издаваше любителка на бутилката. С нищо несравнимия червено-кафяв цвят на кожата, оттеклата ѝ физиономия и жълтите подпухнали торбички под очите довършваха нейния портрет.

На тази бабишкера ѝ липсваха поне три предни зъба. А тези, които имаше, бяха в такова състояние, че беше по-добре изобщо да ги няма. Цялата беше една такава разплута, подута и тромава. Да не говорим за това, че тази лелка отдавна беше минала четиридесетте. И дори не твърде красивата, но иначе миличка и хубавичка Лиза изглеждаше като бонбонче в сравнение с нея.

— Вие ли сте Наташа? — отвори уста срещу съперницата си излъганата съпруга. — Не е възможно! И защо моят Виталик се е мъкнал при Вас? За нищо на света не мога да го повярвам!

С една фраза тя задраска всички надежди на Наташа за получаване на плазмения телевизор. Първоначално по лицето на жената се промъкна удивление, после гняв и паника, а накрая тя се опита да затвори вратата под носа на двете посетителки. И щеше да я затвори, ако не беше пъргавата Мариша, която навреме сложи крак в пролуката на вратата и изрева:

— Позволе-е-е-те да влезем!

Наташа глухо изохка и се отдръпна от вратата. Мариша изглеждаше достатъчно внушително и в спокойно състояние. А в гнева си видът ѝ не беше за изпития мозък на собственичката на това жилище. Лиза влезе след Мариша. Двете започнаха любопитно да се оглеждат.

Апартаментчето беше направо в отчайващо състояние. По тавана имаше жълти петна, явно течеше от съседите на горния етаж, тапетите бяха мръсни и висяха на парцали по стените. Плочките на пода са били слагани сигурно преди сто години. Целите нацърбени, напукани, някои дори липсваха, от което подът приличаше на зъбите в устата на своята стопанка.

Мебели почти нямаше, а наличните носеха следите на безобразно стопанисване. По полираните някога повърхности личаха следи от дъната на горещи тигани и мокри чаши. И навсякъде следи от угарки. Но най-силно впечатление им направи ложето на стопанката — то беше някак изтърбушено, цялото на буци и покрито със спално бельо, което от старост и мръсотия изглеждаше тъмносиво.

— И защо Виталик е идвал тук?! — изумено повтаряше Лиза, правейки неприятни открития едно след друго. — За нищо на света няма да го повярвам!

Мариша също не вярваше, че чистофайникът и естетът Виталик е идвал при тази жена. Дори да приемем, че след сладкото винаги ти се иска и нещо соленичко. Не, даже и в този случай той не би могъл така радикално да измени на своите вкусове и възгледи за живота, за да се докосне доброволно до нещо в този дом. А и тази Наташа, която е звъняла на Лиза и е говорила за някакъв ремонт, който са направили неотдавна. Стана ясно, че той не е правен в това жилище.

Обаче, откъде тази мръсна алкохоличка имаше телефона на Лиза? Обаждала се е и е наговорила толкова глупости за нейния мъж. Ето това трябваше да се изясни и то бързо. Защото от неприятната

миризма, която се носеше откъм кухнята от неизхвърлената с дни кофа за боклук, на Мариша започваше да ѝ се гади. Да разпитат тази грозотия и бързо да изчезват отгук!

— Гласът ѝ познат ли ти е? — Мариша попита Лиза.

— Не, по телефона беше друг. По-млад.

— Но номерът на телефона се води на този адрес.

Лиза повдигна рамене и замълча. Мариша разбра, че ѝ се налагаше да разследва сама. Лиза не ставаше за детектив. Впрочем, след всичко, което ѝ се бе стоварило на главата през последните дни, беше истинско чудо, че момичето изобщо можеше да се движи.

Е, добре. Мариша ще се справи сама. Няма страшно, не ѝ е за първи път.

— Пригответе се — сурово произнесе Мариша, обръщайки се към алкохоличката. — Суха храна за едно денонощие, хляб, салам, чай и захар. Консерви в метални кутии и стъклени буркани не се разрешават. Топли дрехи в тъмни тонове. Един чифт бельо. Пригответе се бързо!

— Закъде?

— За там!

— За какво?

Изброените от Мариша продукти, принадлежности и изисквания, без всякакви други пояснения, показваха на пияницата закъде именно трябва да се приготви.

— Защо ще ме карате в затвора? — захленчи тя. — Аз нищо такова...

— За мошеничество! — без да сменя суровото изражение на лицето си каза Мариша. — И за телефонно хулиганство.

— Как така?

— Така! Или Вие не сте се обаждали по телефона на тази жена с искане тя да се разведе с мъжа си?

— Но...

— Заявили сте ѝ, че имате връзка с него.

— Но...

— Или сте си мислели, че това е някаква шега!? А човекът между другото се самоуби.

— Какво-о? — отвори уста Наташа. — Кой се е самоубил? Тя ли?

— Не. Мъжът й.

— Как така?

— Ами така! И сега, освен всичко, което Ви изброих, ще Ви подведем под отговорност и за подстрекаване към самоубийство!

Мариша с нищо не рискуваше, сипейки своите обвинения, едно от друго по-нелепи. Наташа отдавна беше удавила в алкохол последните си капчици мозък и сега слушаше зяпнала с отворена уста.

— Кой се е самоубил! Чий мъж?

— Мъжът на тази жена! И не казвайте, че вчера през деня не сте й звънели. Звънели сте! И сте се престрували, че имате любовна връзка с него! А тя всичко му е разказала и го е заплашила с развод! Мъжът й се развълнувал и си прерязал вените. Не са успели да го спасят, така че... Пригответе се!

— Виталик се е самоубил?! — ахна Наташа, явно поразена от чутото. — Потопен в кръв?

— Ето, ето! Вие сте виновна. Пригответе се!

— Как така?! — повиши глас жената, когато Мариша замълча. — Не съм аз тази, която спеше с този мъж. И не аз съм звъняла на неговата жена! Анютка е! Това са нейните номера!

— Анютка? — оживи се Мариша.

— Точно тя! Нея разпитвайте!

— А коя е тази жена?

— Анютка? Това е моята съседка!

— Съседка?

— Аха! От апартамента отсреща.

— А защо тича да звъни от Вашия телефон?

— Няма телефон вкъщи — простодушно поясни жената.

— Съвременен градски дом — и без телефон?!

— Имаха, но заради неплатени сметки им го изключиха!

Така-а, с Анютка, на която са изключили домашния телефон, малко или много картината се проясняваше. При порядъчните хора няма проблеми с телефона, както и с всичко останало. А на всякакви там Анютки им се налага да тичат и да звънят от съседите дори и за своите най-черни замисли.

Момичетата трябваше само да прекосят стълбищната площадка и да се запознаят с тази особа. Което приятелките и направиха, позвънявайки на облицованата с евтин брезов фурнир врата.

— К-кой е там?! — раздаде се отвътре гръмък басов глас.

Мариша въпросително погледна Лиза. Тя отрицателно поклати глава. Не, отново неточно попадение. На нея ѝ беше позвънила съвсем друга жена, със съвсем друг глас. Много по-висок и по-млад.

— К-кой е там ви питам? — дереше се гласът зад вратата.

— Ние идваме при Анюта! Отворете ни!

— Каква съм ви аз, че да ви отварям вратата? Щом сте се домъкнали при Анюта, нека тя ви отвори!

— Нека да ни отвори, извикайте я!

— А откъде да ви я взема?

— Не е ли вкъщи?

— Не е! Скитосва някъде, хайманата!

И противната жена, считайки разговора за приключен, тежко заотстъпва от вратата. До момичета още дълго се носеше тропотът от нейната тежка походка, от който се тресяха стените, трепереха подът и парапетът на стълбището. Стъклата в прозорците също дрънчаха и потреперваха.

— И какво ще правим сега? — разтревожи се Лиза. — Тръгваме ли си?

— Не, няма смисъл да си тръгваме.

— А какво ще чакаме? Ние с теб изяснихме най-главното. Виталик е имал любовница и това е самата Анюта!

— Засега това са само наши предположения. Ще знаем със сигурност, когато поговорим с жената.

— Утре ще дойда и ще поговоря.

— До утре могат да я предупредят, че си я разконспирирала. Тя ще се скрие или пък направо ще избяга.

Лиза оклюма:

— Вярно, съседката ще ѝ каже. Ще я чакаме ли?

— Аха!

За късмет срещу вратата на Анюта беше разположен прозорец с много удобен широк перваз. Наистина, той беше порядъчно нацапан и покрит с боклуци, клеясал от мръсотия и пепел, посипваща се от една ръждясала консервна кутия, в която някога е имало свинско задушено. Сега я използваша за пепелник и всички желаещи да пушат „без да цапат“, старателно бяха гасили фасовете си вътре в нея. Съдейки по

тяхното количество, здравното състояние на живеещите в този вход не беше нещо, с което те си тормозеха главите.

Угарките бяха толкова много, че не се събираха в кутията. Част от тях се бяха изсипали върху перваза. Но момичетата успяха да си разчистят местенце, премествайки по-далеч вонящата на мърша и пепелник консервна кутия, като предварително събраха и натъпкаха в нея цялата останала мръсотия.

Изтъркаха перваза с влажна, ароматизирана с ухание на лайка кърпичка, след това още веднъж го изтъркаха със суха хартиена носна кърпичка и накрая щастливо въздъхнаха, седнаха и се спогледаха. В този момент вратата на жилището на Анютка се отвори и оттам излезе дебела жена. Огромните ѝ като дини гърди почиваха спокойно върху още по-огромния ѝ корем. Краката ѝ — две колони, върху които стоеше монументалното туловище със странно малка глава, украсена със ситно накъдрена коса, представляваха заключителните детайли от портрета на тази старица.

— Е, какво? — поинтересува се чудовището. — Анюта ли чакате?

— Чакаме я.

— И дълго ли още ще чакате? — подсмихна се жената.

— Защо?

— Защото тя няма да се върне до среднощ, сигурна съм.

— Вие ни казахте, че не знаете къде е. Може би ще се върне.

— Нее! — поклати глава тя. — Аз казах, че тя скитори някъде.

— А нима това не е едно и също?

— Зависи как го гледаш. Може да се скитосва навсякъде.

— А къде скитосва Анюта?

— Някои се мотаят по магазините, някои по танцовите клубове или кафенетата. А Анка скита по своята работа.

— По работа ли?

— Тя е куриер. Ясно ли ви е?

Момичетата вдигнаха рамене. Какво неясно има? Даже точно обратното, всичко е пределно ясно. Куриерската длъжност е не само неблагодарна, но и убийствена. Да тичаш от сутрин до вечер из целия град, без никакъв смисъл. Късмет е, ако началството ти плаща поне транспорта. Случва се куриерите да ходят пеша или с градски транспорт. А виж, щастливците — те са с коли. Но хората,

притежаващи собствени коли, избират по-скъпо платена работа, която не е свързана с обикновено разнасяне на пакетчета и документи, а с транспортиране на всякакви товари.

— Анютка скита от ранно утро до късна вечер — продължаваше да нарежда бабата, — така е. Но два пъти на ден тя задължително се явява във фирмата си. Такъв им е редът. Първо сутрин приемат стоката, а после вечер се отчитат. Идете там!

Леко разсеяните Мариша и Лиза спряха съсредоточено погледи върху тази лелка.

— Къде да отидем?

— Ама че сте глупави жени! — разсърди им се бабата. — При Анка, в нейната фирма!

— Но ние не знаем къде се намира.

— Аз ще ви кажа. Няма за кво да висите тук, да си изтъркате задниците от седене, а и хората да нервирате! При мен може да дойдат гости. А вие тук сте се разположили пред вратата ми. Щом като Анюта ви е притрябвала, заминавайте при нея!

И лелката, продължавайки да ругае, напълно разбираемо обясни на момичетата къде да отидат, къде да завият и къде да спрат. Оказа се, че фирмата на Анюта се намира само на няколко крачки от дома ѝ.

— И аз исках да работя там — започна да откровеничи съседката на Анюта — но не ме взеха тези... Не съм се побирала, казаха, в габаритите. Вие знаете ли какви са тези габарити? Какво не ми харесаха...

Момичетата излетяха навън, притискайки с ръка устните си, за да не се разсмеят в лицето на останалата в пълно неведение лелка. На улицата Мариша не издържа и прихна да се смее:

— Ама, че жена! Ако на мен ми се налагаше да живея в една квартира с нея, също щях да се постарая да си намеря такава работа, че по-рядко да се прибирам.

Лиза не споделяше нейното весело настроение и започна да нервничи, видимо предчувствайки приближаващия момент на срещата със своята съперница. И мислено подготвяше речта си. Такава реч, че да я полазят тръпки тази нагла Анюта.

— И да не си е и помислила да се домъква на погребението на Виталик! — внезапно се откъсна от устата на Лиза. — Коза проскубана!

Оказа се, че офисът, който момичетата намериха без никакво усилие, принадлежи на козметична фирма, търгуваща със своите продукти на ръка „от врата до врата“. Вместо скъпоструващите търговски площи на магазините, те използваха краката на своите работници, които се трудеха срещу малък процент. Изглежда фирмата не плащаше и осигуровки на своите сътрудници, защото в повечето случаи тези жени работеха без какъвто и да било трудов договор. Така фирмите можеха да си позволят да продават сносна козметика на прилични цени и търговията им вървеше добре.

Много зависеше и от самите жени, които се занимаваха едновременно с рекламата и продажбата на тези козметични продукти. Най-вече от тяхната външност. Ако те изглеждаха красиви, добре поддържани и преуспяващи, техните клиентки на драго сърце пазаруваха от донесената им на място стока или пък я поръчваха по каталог. А ако не изглеждаха добре на външен вид, то у потенциалните им клиентки възникваха съмнения дали си струва да рискуват?

— Сега ми става ясно, защо са хлопнали вратата пред Анютината съседка — произнесе Мариша, загледана в един плакат на стената с реклама на някакво ново съвременно средство срещу целулит.

— Представяш ли си със своите габарити ще изплаши всичките си бъдещи клиентки!

И макар че Лиза се опитваше да се шегува, Мариша виждаше — сърцето на момичето е застинало като камък.

— Как мислиш, дали скоро ще дойде?

— Секретарката ми каза, че вечерният отчет започва в седем часа и продължава до осем, а понякога и до девет вечерта, докато не дойде и последният им рекламен агент, за да внесе изкараните от продажбите пари.

Часовникът показваше почти осем. Момичетата прекараха целия ден, разпитвайки съседите на Лиза и в телефонни разговори със следователя, който водеше делото за смъртта на Виталик. Следователят не криеше, че тази смърт му се струва твърде подозрителна. Но докато не излезело заключението на експертите, той нищо по-точно не можел да каже. Без да крие, че алибито на вдовицата е било проверено буквално минута по минута, той отново мъчително дълго разпитва Лиза.

— За Ваше щастие — мрачно произнесе следователят на сбогуване — всички Ваши вчерашни показания се потвърдиха с показанията на другите свидетели.

За мнимата бременност на Лиза той нищо не попита. И тя не се опита да отвори дума за това. Много мътна изглеждаше тази история. Имаше много повече въпроси, отколкото отговори. Освен това, Лиза се опасяваше, че следователят ще погледне на нея като на обикновена женска измислица или още по-лошо — ще припише на Лиза желание да пренасочи следствието в погрешна посока.

И така, вече беше вечер. В офиса, където работеше любовницата на Виталик — някоя си Анюта, започнаха да прииждат миловидни жени на възраст от двадесет и пет до петдесет. Сред тях нямаше нито една затлъстяла или поне малко пълничка жена. Това беше съвсем понятно. Пробвай да тичаш цял ден из града на крак. Така излишните килограми се стопяват без поредния нов крем. Може да се каже, че това беше от полза за цялата фигура.

Хубаво е всички, които искат да се освободят от излишните килограми, да използват този метод за отслабване. Пищните дами лесно могат да се откажат от слабо ефективните диети и просто да станат търговски агенти на скъпа козметика. Ще им се наложи да се движат много и да се хранят малко. Та нали, ако не тичаш достатъчно, няма да продадеш нищо и не можеш да изкараш пари не само за храна, но и за всичко останало.

Дори и да изкараш нещо, едва ли ще успееш да хапнеш в движение. Някой банан или кофичка с кисело мляко. Е, в най-добрия случай пица или хотдог с кетчуп, които ще ви сервират в пластмасова или картонена чинийка в някое улично заведение. Но и лицата, и хотдогът ще изгорят в тялото ви без остатък, ако пред вас предстои още дълъг работен ден.

А това, как след целодневно тичане тези жени успяваха да запазят свежия си и сияен вид чак до вечерта, за Мариша беше непонятно. Може би, все пак кремове, с които търгуваха, имат чудодееен ефект? Мариша с труд потисна желанието си незабавно да се влее в стройните редици на тези търговки. Вместо това, тя се запъти към една от агентките и се осведоми за Анюта.

— Анюта? — изненада се в отговор тя. — Коя точно Анюта Ви трябва?

— А Вие много ли имате?

— Погледнете наоколо — разсмя се жената — тук има тълпи с продавачки. Какви ли няма и Анюти, и Светли, и Галини. Спомнете си фамилията на Вашата приятелка, иначе...

Тя безпомощно разпери ръце. Да, Мариша и Лиза разбраха, че идеята им да причакат Анюта в нейната работа май не беше много удачна.

Но в този момент чува леко хриплив и все пак приятно мелодичен момичешки глас.

— Моят Виталик е винаги толкова подреден! Толкова е чистоплътен!

Лиза така подскочи, сякаш по тялото ѝ пуснаха ток.

— Тя е! — прошепна. — Нейният глас!

Момичетата се отправиха в посока на гласа на Анюта. Отначало не можеха да видят самата красавица и вървяха, ориентирайки се по звука — като мореплаватели, следващи гласа на Сирената. Накрая заобиколиха една група дами и видяха Анюта. Тя беше средна на ръст, чернокоса и достатъчно миловидна. Като цяло — нищо особено. Личеше си, че Анюта е към тридесетте и че още не се е омъжвала нито веднъж. Това стана ясно веднага и от дочутия разговор.

— Просто не разбирам твоите проблеми — нареждаше в този момент тя, обръщайки се към своя колежка. — Какви мръсни чорапи, дори не съм чувала за такова нещо! Моят Виталик има четиринадесет чифта, по два за всеки ден. Всичките са копринени.

Лиза я побиха тръпки:

— Сменяше ги всеки ден по два пъти, защото краката му миришеха много. А пък аз трябваше да му пера чорапите! На ръка! Виталик не даваше да ги пускам в пералнята. Пералната машина, представи си, повреждала деликатната тъкан!

Но своята любовница Лизиният мъж не беше измъчвал с такива неща като мръсни чорапи и нещо подобно. Затова тя сега възбудено бърбореше като малка безгрижна птичка.

— А колко е грижовен! Колко е внимателен! Колко добре е възпитан! С такъв кавалер не можеш да се изложиш. Той по-добре от мен знае какви прибори се използват в ресторант. Как да избере парфюм, без да попадне на менте. И как да купува неща, които са с

пълна гаранция, че са маркови. Всичко знае! Не е мъж, а съкровище! И освен това ме обожава!

Мариша дръпна Лиза за ръката:

— Изглежда твоята съперница не е наясно, че е останала сама с вирнатия си нос.

— Отивам да ѝ смачкам фасона — реши Лиза.

Но в този момент събеседницата на Анюта неочаквано попита:

— Е, и кога ще бъде сватбата с твоето съкровище?

И Лиза забави крачка. Все пак любопитството надделя над желанието веднага да нокаутира съперницата си. Тя замря в очакване какво ще отговори Анюта. Но след този въпрос момичето веднага се умърлуши и промърмори:

— Има една спънка.

— Каква? Твоят Виталик не иска ли да се ожени за теб?

— Не, той иска! Дори много иска! Всеки ден ми повтаря колко много е щастлив с мен и колко идеално си подходждаме един с друг.

— Какво ви пречи тогава?

— Ами не е свободен.

— Не е свободен? С други думи — женен е?

— Да, но неговата жена е ужасна!

— Те всички така казват!

— Повярвай ми, той ми е разказвал такива подробности... Тя действително е ужасна! Непохватна, тъпа, неорганизирана! Винаги всичко забравя! Непрекъснато се забърква в някакви неприятности! И освен това, подозирам, че много пие!

— Алкохоличка ли е?

— Ами да, прецени сама! Коя жена може да е толкова смотана, че както си стои на едно място да падне върху скъпа стъклена витрина с порцеланови изделия и да я счупи на парчета! Само пияната! Представяш ли си, от рано сутринта е успяла да се напие.

Мариша хвърли поглед към Лиза.

— Аз бях трезва! — възкликна за свое оправдание Лиза, оскърбена до дъното на душата си. — Като сълза. Аз въобще не пия, особено пък сутрин.

За съжаление, тази фраза успя да достигне до ушите не само на Мариша, но и на Анюта. Последната трепна и светкавично се обърна. При вида на Лиза нейното хубавичко лице се изкриви от злоба. Тя

здроаво стисна юмруци. Стана ясно, че Анютка отлично разбираше кой стои пред нея.

Лиза нямаше такива козове, но не се съмняваше, че сега щеше да се запознае със своята съперница — с отраканата Анюта.

ГЛАВА 5

Така и стана. И първата крачка направи именно Анюта.

— Е, за какво си се домъкнала при мен? — злобно изсъска тя към Лиза.

— Да поговорим.

— Струва ми се, че вече ти казах всичко по телефона!

— Всичко, едва ли. Оттогава настъпиха известни промени.

Без да слуша, Анюта продължаваше да напада Лиза.

— Как изобщо ме намери? — фучеше тя. — Какво искаш? Виталик е мой! Няма да ти го дам! Никога! Ясно ли ти е?

За любовница, Анюта се държеше прекалено агресивно. Да се държи по този начин подхождаше по-скоро на законната половинка — но Лиза, точно обратното, беше студена и сдържана. А и какво толкова да се пали? Предметът на техния спор беше изчезнал. Оттук нататък Виталик едва ли можеше да представлява сериозен интерес за своята любовница, но още беше рано Анюта да разбира за това.

И Мариша се намеси:

— Значи, няма да ни върнеш мъжа?

Анюта завъртя оръдието си в нейната посока.

— А ти пък коя си? Пръждосвай се! Не ти влиза в работата! На мен Виталик твърдо ми обеща, че ще зареже жена си.

— Ще има да почакаш! На куково лято!

— Ще я зареже! — вече истерично закреця Анюта, без да се сдържа. — Само да си получи от нея паричките и ще се махне. Ще дойде при мен! Ето това е!

Фразата за парите застави Мариша заинтересовано да попита Лиза:

— Парички? Какви са тези пари? Защо чувам за тях за първи път?

Лиза объркано разтвори ръце, с други думи и тя не знае.

— Всичко на всичко имам пет хиляди рубли в банката — поясни тя на Мариша. — Това е, с което разполагам.

Наложи се Мариша отново да се обърне към Анюта:

— Какви парички, миличка?

Но онази вече беше омекнала, защото усети, че в прилива на своя гняв беше изтърсила не каквото трябва и сега мълчеше, сякаш устата ѝ бе пълна с вода.

— Какви парички? — измъчваше я с въпроси Мариша.

И тогава Анюта направи нещо странно. Тя диво облеци поглед, сякаш виждаше зад гърба на приятелките нещо страшно и покъртително. Разтвори уста и започна да сочи с пръст:

— Там... там... Вижте!

Попадайки в този стар като света капан, Мариша и Лиза се обърнаха. Зад тях нямаше нищо достойно за вниманието им.

— Какво трябваше да видим?

— По дяволите! Избяга!

Наистина, докато момичета се озъртаха и се опитваха да намерят необичайното и плашещо явление, което беше привлякло вниманието на Анюта, хитрата девойка просто беше изчезнала.

— След нея! Бързо!

Момичетата се втурнаха към изхода. Изскочиха на улицата и започнаха да се оглеждат във всички посоки. Надясно, наляво, зад единия ъгъл, зад другия ъгъл. Но нито зад ъгъла, нито в двора, нито на улицата се виждаше и следа от Анюта.

— Къде е тя?

— Може би е побягнала към вкъщи?

Макар че Мариша силно се съмняваше в такъв развой на ситуацията, тя не виждаше друг вариант, освен и те да отидат до дома на Анюта. И тогава чуха до себе си:

— Кого търсите?

Беше ниско, съсухрено старче, облечено в лек летен костюм и с патерици, което седеше на пейка, недалеч от входа.

Явно неговите добри роднини бяха оставили пенсионера на двора, за да подиша чист въздух. А да си го приберат или бяха забравили, или се бавеха. И старчето седеше, независимо че вече беше вечер и на улицата беше доста захладнало.

— Кого търсите? — повтори той въпроса си. — Вашата приятелка ли?

— Да — отговори му Мариша, само за да се отърве.

— Една такава черничка?

— Да — повтори Мариша, но вече поглеждайки го с определен интерес.

— Дребничка? — продължаваше той. — Прилича малко на циганка.

— Да, да! Вие видяхте ли я?

— Ами да! Цял ден седя тук. Всички разглеждам. И вашата приятелка видях.

— Къде се дяна тя?

— Никъде, скочи в една кола.

— В каква кола?

— „Жигули“, според мен — понамръщи се дядото. — Зрението ми вече не е като на младини. А и очилата ми са счупени, вечер почти нищо не виждам. Едно ще ви кажа, колата беше от евтините, но вашата приятелка не подбираше. Вдигна ръка и се качи в първата, която спря. Пъргаво момиче.

— Значи това не е била нейната кола.

— Разбира се, че не! Казвам ви, тя просто се качи в случайно спряла кола.

— И накъде тръгна?

Мариша зададе този въпрос, без да се надява на положителен отговор. Но неочаквано старецът я зарадва:

— Чух — произнесе той — как вашата приятелка назова улица „Малоросийска“. И още някакво име каза — „Орегон“.

— „Орион“ — тихо го поправи Лиза. — Мариша, знам къде е това.

— Къде е? Каква е тази фирма?

— „Орион“ е фирмата, в която работеше Виталик. — Така-а, значи тя е отпрашила направо при твоя мъж?

— Изглежда е така.

Мариша се замисли. Странна постъпка за човек, който вече знае, че Виталик е покойник. И напълно закономерна за любовница, която все още не знае, че отново е станала свободна жена. Впрочем, поведението на любовницата на Виталик показваше, че Анюта е в пълно неведение за случилата се трагедия. Явно, качвайки се в чуждата кола, тя е бързала и е разчитала, че ще го намери на работното му място в офиса.

Какво пък, и така да е, може Анюта да не е убила мъжа на Лиза. Но като негова любовница, тя със сигурност е в течение на много от неговите планове. И тази странна фраза за „паричките“, които Виталик е трябвало да дочака от Лиза, а след това да избяга от нея. Озадачаващо, да не кажем повече. Особено, като се има предвид убийството.

— На всяка цена трябва да поговорим с този дребосък! — реши Мариша.

— Но нали видя, как тя избяга от нас.

— Мисля, че когато разбере, че вече няма къде и при кого да бяга, ще стане по-разговорчива. Упътвай ме как да стигнем до „Орион“.

През това време при дядото дойде неговата внучка, викаше го за вечеря и го смъмри, че цял ден седи на ветрилника. Старецът явно обичаше внучката си, защото ѝ позволи да го уговори твърде бързо. Стана и махайки за довиждане към момичетата със старческата си ръка, се затътри след девойката, която не преставаше мило да го гълчи, че вече е съвсем тъмно, че на улицата е студено и дядо ѝ просто ще се простуди и ще се разболе. Не дай Боже да хване пневмония. А на неговата възраст това е... Старецът вървеше след нея и светло, съвсем по младежки се усмихваше.

Лиза се ориентираше в града с лекота. Като следваше нейните указания, Мариша много бързо докара новата си приятелка до офиса на „Орион“. Всички прозорци, с изключение на един, бяха тъмни.

— Какво има там? — попита Мариша, посочвайки с ръка светещия правоъгълен прозорец.

— Там е охраната, чичо Кеша.

— Познаваш ли го?

— Разбира се! Сто пъти съм идвала тук при Виталик.

— А ще те пусне ли да влезеш в кабинета на мъжа ти?

— Сигурно, защо?

Мариша и сама не знаеше защо трябва да погледнат работното място на покойника.

— Нали дойдохме тук заради Анюта? — продължаваше да пита Лиза. — Или не?

— Да, заради Анюта. Между впрочем, ето я и нея!

Лиза се обърна и видя как нейната съперница излиза от една „Жигула“ петица, някога бяла на цвят, а сега покрита с ръждивокафяви петна, под които бялата боя почти не се виждаше.

Самата Анюта изглеждаше изморена и напълно нещастна. Шофьорът ѝ сигурно се бе оказал узбек или таджик. Едва ли новопристигналият младеж, купил си тази таратайка, е успял добре да опознае Питер. Затова бе возил Анюта по заобиколните пътища, а Лиза и Мариша долетяха като стрели, минавайки направо и успяха да пристигнат първи.

Като видя чакащите я пред входа на „Орион“ приятелки, Анюта съвсем се разстрои.

— Е, какво искате от мен? — с плачещ глас произнесе тя. — Оставете ме на мира!

— При Виталик ли отиваш?

— Пуснете ме да мина!

— Недей. Не отивай при него.

— Това пък защо? — озлоби се Анюта. — Не можеш да ми заповядваш! Ако искаш да знаеш, Виталик изобщо не те обича. С него всяка вечер се срещаме! Разбра ли!

И внезапно Мариша я осени мисълта: Анюта живееше със своята ужасна съседка — дори не съседка, а цяло съседиче. В своя дом, Виталик, ясно е като бял ден, не е могъл да води любовницата си. Значи, какво му е оставало? Именно! Работният офис! Мястото за интимни срещи на двамата любовници!

— Ти при своя любовник на среща ли идваш? — попита я Мариша.

Но Анюта само избоботи и се опита да мине покрай тях.

— Не е ваша работа!

Лиза и Мариша я проследиха с поглед.

— Разбра ли сега? Ето къде са се срещали — в неговия офис!

— Не е много удобно — усъмни се Лиза. — Там няма никакви условия. Макар че, има някакъв диван в кабинета на Виталик.

— Виждаш ли? Какво им трябва повече на двама души, за да са щастливи?

Анюта почти се беше скрила зад вратите на офиса, когато Лиза се втурна след нея.

— Изчакай, така или иначе, тя ще излезе веднага. Мъжа ти го няма тук и пазачът ще я изгони.

Анюта не се забави вътре дори и няколко минути. Тя се връщаше обратно зачервена и още по-озлобена. Хвърли ненавиждащ поглед върху Лиза и тръгна в противоположна посока.

— Анюта! — повика я Мариша. — Не искаш ли да научиш какво е станало с Виталик?

Момичето спря и косо я погледна:

— Какво е станало?

— Отдавна се опитваш да му звъниш, нали?

— Да, цял ден. Вчера също. А... а какво се е случило?

— И не вдига слушалката, нали?

— Да. През цялото време телефонът му е изключен.

В гласа на Анюта прозвуча такова искрено отчаяние, че за част от секундата на Мариша ѝ дожаля за нея. Разбира се, това е лоша постъпка, да отнемеш мъж от законната му жена. Е... не можеш да заповядваш на сърцето. Може би Анюта наистина е искала да изгради своето обикновено женско щастие заедно с Виталик. Но не ѝ било писано!

— Ние ще ти кажем какво се е случило — тихо произнесе Мариша. — Само... само седни.

— Да седна?

— Седни, че иначе ще паднеш — любезно поясни Мариша.

— Господи! — побледня Анюта. — Какво се е случило? Разболял ли се е?

— По-лошо.

— Какво по-лошо? Кола ли го е бутнала?

— Не. Не го е прегазила кола, но... а къде да поседнем?

— Какво още? — скочи Анюта. — Няма да сядам с вас!

— Нали ти ме потърси — напомни ѝ Лиза. — Навярно искаше да поговорим.

— Не съм искала да разговарям с теб! Искях да ти опъна нервите и това е всичко! Защо да разговарям с теб? За нас с Виталик и така всичко е решено. Той те напуска и идва при мен. Точка!

— Е, сега вече се появи тема за разговор.

— Каква?

— Ела да поседнем!

— Не — упорстваше Анюта. — Тук говори! Никъде не отивам с теб и твоята приятелка! Виж каква здравенячка е! Ще ми удари един — цялата ми челюст ще отнесе! Трябва да си пазя красотата!

Мариша само се усмихна. Какво силно впечатление бе направила на тази нисичка жена. Понякога е приятно да имаш толкова много, че при това и какви качества! Мариша имаше гренадирски ръст, беше подобаващо широкоплещеста и със съответстващи на ръста ѝ дълги крака. Като цяло не беше пълна, нито отпусната. Забележителна, дори разкошна жена, с гъста купа руси коси и усмихнато лице, което се озаряваше от светлината на очите ѝ. Мъжете я забелязваха на улицата още отдалече, започваха да ѝ правят знаци, подканящо да се усмихнат или настойчиво да натискат клаксоните на колите, показвайки ѝ, че искат да се запознаят с нея.

Но Мариша не им обръщаше внимание. Тя си имаше любим мъж и фактът, че сега го нямаше, не променяше нещата. Повече никой не ѝ трябваше. Само той. Само Смайл. Любим, голям и рижав.

В момента мъжът ѝ временно отсъстваше. Един негов познат пилот му предложи изгодна работа. Да лети до Сибир на частен самолет заедно с някакъв бос, на когото това му се наложило спешно. Богаташът избягвал да лети с граждански самолети, опасявайки се съвсем справедливо, че могат да паднат поради недоглеждане на техническия персонал, забравил да завие нужната гайка или болт. Заради недоверието му към обществените авиолинии, той си купил малък частен самолет и сега се чувствал относително комфортно във въздуха.

Докато уговаряше Смайл за този полет, неговият личен пилот му каза така:

— Плаща добре. Разбран мъж е. Не ми се иска да го подвеждам, но си счупих крака. Как да летя със счупен крак? Невъзможно е! Бъди приятел, помогни ми!

Смайл не можа да му откаже. Ако му откажеше, приятелят му можеше да загуби добре платената си работа. А имаше млада жена, неотдавна му се роди второ дете, имаше и два кредита — потребителски и ипотечен. Вноските по тях трябваше да се плащат задължително. Смайл съжали приятеля си и отлетя на рейс вместо него.

Отначало смяташе, че ще се върнат до два-три дни, но преговорите на неговия работодател в Сибир нещо се запънаха. Възникнали усложнения, трябвало нещо да се обсъди и Смайл се опасяваше, че ще виси там поне още два дни.

Разбира се, Мариша му обеща да се държи примерно. Да не се забърква в нищо, и сега, слагайки ръка на сърцето си се питаше, можеше ли нейното поведение да се нарече — примерно.

— Никъде не отивам с вас! — злобно викаше срещу приятелките през това време Анюта. — Ако искате — говорете тук, ако не — си тръгвам! Ариведерчи!

— Е, какво пък — въздъхна Мариша. — Сама си го изпроси.

Поглеждайки към Лиза, тя предложи:

— Ти ли ще й кажеш?

— Не, ти й кажи.

— Какво да ми каже? — не издържа Анюта. — Какво го мотае и усукват?

Мариша отново въздъхна. Що за неприятно задължение да съобщаваш на хората тъжни новини. Май в древния Рим, на вестоносеца, донесъл лоша новина, са му отсичали главата на място? Много правилно са постъпвали. Трябвало е да дадат път на отрицателните емоции. А иначе не си далеч от инфаркт или инсулт.

В наше време нравите леко са се променили. В такива случаи никой не ти отсича главата, но е факт, че лоши новини обичат да носят само лошите хора.

— Добре. Може пък за теб това да не е лоша новина — промърмори Мариша. — Откъде да знаем, Виталик може да е походил с теб и после да е искал да те зареже. И тогава ти повече щеше да преживяваш.

— Господи! За какво говорите?! Нищо не разбирам.

— Виталик го няма. Умря!

— Как... умря?

— Убит е.

Изричайки тези думи, Мариша се съсредоточи върху Анюта. Как щеше да реагира момичето? Анюта реагира точно така, както очакваше Мариша. Отначало не повярва на ушите си, после разбра, че не е чула погрешно, но не повярва на това, което е чула. Объркването, ужасът, а

след това и ликуването, че е разгадала коварния замисъл на жената на Виталик, постепенно се сменяха върху малкото ѝ личице.

— Ааа! — възкликна накрая Анюта тържествено и с разбиране. — Разбрах! Ловко сте го измислили! Решили сте, че ще ви повярвам, че ще се откажа от Виталик, че повече няма да му звъня и ще го оставя? Така ли? Майната ви! Номерът ви няма да мине!

Ама че глупачка!

— Помисли малко, Виталик сам никога ли не ти е звънял?

Анюта се обърка и замълча, а Мариша с удивление разбра, че без да иска е попаднала право в целта. И що за връзка е имала тази двойка, щом цялата инициатива за всичко е излизала единствено и само от Анюта?

— Звънял ми е, разбира се — гузно промърмори Анюта. — Особено в началото...

Аха! Ясно. После Анюта не му е била толкова необходима. А тя, точно обратното, побъркала се е по него. Какво се е получило между тях, иди, че разбери.

— Не те лъжем. Във всеки случай можеш да звънеш и да провериш и сама.

— На кого?

— На следователя.

— Какъв следовател?

— На този, който води следствието за смъртта на Виталик.

Анюта недоверчиво се облеци. Мариша разбираше съмненията на любовницата на Виталик. Тя също не би повярвала, ако изневиделица на улицата към нея се приближи непозната жена и директно ѝ заяви, че нейният любовник е мъртъв. Самият факт, че в момента Мариша нямаше любовник, а само любим, за когото тя не искаше и в мислите си да допуска подобни глупости, не я смущаваше. По принцип тя имаше богата фантазия. Можеше да си представи съществуването не на един, а на трима, пет, десет любовници едновременно! Един или двама за правдоподобност можеше да погребее. Нямаше да съжaliaва. Но как да убеди Анюта в това, че не се шегуват с нея и нищо не измислят, а ѝ казват самата истина. И че всичко е много, много сериозно.

— Виталик загина — повтори тя, гледайки Анюта, която продължаваше да се пули насреща ѝ. — Обади се на следователя и...

— Аха! Сигурно още някое ваше приятелче! Да му се обадя и да стана за смях! Намерили сте глупачка!

На практика тя си и беше глупачка.

— Как не разбираш, ако ти не звънеш на следователя, все едно, той ще те потърси. Ако не днес, то утре.

— Защо ще ме търси?

— Ти си се срещала с покойника. Била си с него в интимни отношения.

— Е и какво?

— А сега той е убит! Кой може да има мотив да го премахне?

— Кой има?

— Най-напред тези, които често са общували с него. Неговото най-близко обкръжение. Съпругата, любовницата, приятелите!

Анюта поклати глава:

— Аз май не мога да разбера. Вие какво, не се шегувате, така ли?

— Не.

— И Виталик е загинал?

— Убит е.

— Не може да бъде! Аз вчера го видях с една... е, не е важно. Вчера го видях и мога да ви кажа, че той нямаше никакво намерение да умира.

Интересна девойка е тази Анюта. Ценната информация просто сама се сипеше от нея. Всяка нейна дума бе скъпоценен камък. Жалко само, че не беше шлифован. Първо за „паричките“, сега пък за някаква жена, с която вчера видяла Виталик. Трябваше да я разпитат по-добре.

Мариша вдигна рамене:

— Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей, но това е самата истина.

— Не вярвам!

— Добре, кажи кога точно си видяла Виталик?

— Ами... вчера през деня.

— По-точно?

— По обяд.

— Към колко часа? В дванадесет, в три, в четири?

— Беше около един часа.

— Добре. А са го убили между четири и шест. Вчера. Преди едно денонощие. Даже и повече.

Анюта клатеше глава:

— Вие ме заблуждавате!

— Нали току-що беше в офиса на Виталик. Какво ти каза охранителят?

— Каза ми, че днес Виталик не е идвал на работа.

— Правилно. Не е дошъл, защото не е могъл. Той е мъртъв!

Все едно, Анюта продължаваше да не им вярва.

— Не ви вярвам! Вие сте наговорили на Виталик за мен разни гадости, затова той не ми вдига телефона! А сега искате и аз да не му се обаждам. Няма да стане. Не се получава. Няма да успеете!

Ама, че беше упорита! Стана ясно, че без странични свидетели Анюта нямаше да им повярва. На Мариша някак си много ѝ се искаше Анюта да им повярва. Да повярва в това, че Лиза не ѝ е враг, а съюзник. Нали, ако Анюта е била толкова силно привързана към Виталик и сега с всички сили се съпротивляваше срещу жестоката истина, невярвайки в неговата смърт, то когато тя все пак повярва, със сигурност щеше да поиска да намери убиеца на своя любим. А това искаха и самата Лиза, и официалното следствие.

Освен това, Мариша беше уверена: Ана имаше какво да разкаже на следователя. Изглежда, Виталик е бил по-откровен с нея, отколкото със собствената си жена. Нямаше нищо чудно, ако е правил някакви планове срещу Лиза, явно с лоши намерения, да ги е обсъждал с преданата си любовница.

— Аня — обърна се към момичето Мариша — сега ще отидем в дома на Лиза.

— Защо е необходимо? Никъде не отивам с вас! Вече ви казах!

— Можеш да дойдеш и сама.

— Защо?

— На нас не ни вярваш. Може би ще повярваш на съседите на Лиза.

— Как пък не. Тя и тях е наговорила.

Това вече си беше истинска параноя. И Мариша сериозно се замисли, дали Анюта е с всичкия си. Или просто нейната психика по този начин отхвърляше грубата истина.

В този момент звънна мобилният на Лиза. Обаждаше се следовател Пятничко.

— Звъня Ви вече трети път — с упрек каза той, — а се бяхме договорили, че ще дойдете след първото ми позвъняване.

— Не съм чула телефона, извинете ме.

— Трябва отново да поговоря с Вас!

— Добре, само че... точно сега съм малко заета.

Следователят не беше настроен за шеги.

— Да Ви чакам или не — със строг глас се поинтересува той. — Между другото, в делото по убийството на Вашия мъж се появиха нови обстоятелства. Не искате ли да научите какви са?

— Убийство? — задавено ахна Лиза. — Значи Виталик... наистина са го убили?

Следователят замълча многозначително.

— Кой? За какво? Защо?

— Елате при мен — нареди й следователят. — Ще поговорим.

Докато Лиза разговаряше с него, Мариша отгук-оттам се опитваше да достигне до здравия разум на Анюта.

— Добре — въздъхна Мариша, като за пореден път се сблъскваше с упоритото нежелание на Анюта да повярва в смъртта на своя любовник. — Съседите няма да те убедят. А кой може да те убеди?

— Виталик.

— Нали ти казахме, той е мъртъв!

— Не ви вярвам!

И внезапно Мариша я осени нова идея:

— Ще те закараме в моргата!

— Защо? — бързо отстъпи назад Анюта, при което върху лицето й се изписа явен страх. — Не искам!

— Но нали искаш при Виталик?

— Искам при Виталик, а не в моргата! За там ми е още рано!

— Тогава при следователя — повиши глас Лиза.

Е, при следователя Анюта беше съгласна да отиде. Можеше да се каже, че донякъде всичко съвпадна добре. Следователят нееднократно беше търсил Лиза, настоявайки тя да се яви веднага при него. И всеки път се чудеше с какво толкова е заета една неработеща жена, че няма време да отиде при него и да отговори на няколко въпроса за смъртта на собствения си мъж. А дори й беше намекнал, че смъртта не е била

съвсем естествена или предизвикана от нещастен случай, а направо е насилствена.

Лиза имаше намерение да отиде при следователя по-рано, още когато ѝ звънна за първи път, но тогава опитната Мариша я разколеба:

— Да намерим първо любовницата на твоя мъж и тогава ще отидем всички заедно. А така? Не се ходи на гости с празни ръце, дори и с предварителна покана.

И сега приятелките триумфално се придвижваха в посока към следовател Пятничко, който водеше делото за смъртта на Лизиния мъж. Момичетата буквално щяха да се пръснат от гордост. Защото те не отиваха сами, а със скъп трофей!

Когато се озоваха пред кабинета на следователя, Анюта видимо се изплаши.

— Сигурни ли сте, че сме за тук?

— Нали искаше да научиш истината, ти, неверний Тома? Нали искаше? Влизай тогава!

И Мариша лекичко я побутна навътре. Тоест, тя смяташе, че лекичко я е побутнала, но от това побутване Анюта загуби равновесие и влетя в кабинета като търкаляща се топка. Следователят Пятничко седеше зад бюрото си и усърдно пишеше нещо в една дебела папка. Мариша, следвайки Анюта, направо се изпълни с умиление, като го видя. Десет часа вечерта, а вижте само, човекът седи, пише, труди се.

При вида на влетялата при него Анюта, която едва се спря точно пред бюрото му, следователят се изненада:

— Вие пък коя сте?

— Тя е с нас — отговори му делово Мариша. — Това е любовницата на нашия покойник.

Сега следователят погледна Анюта със значително по-голям интерес.

— Значи така — поглеждайки неловко към Лиза, промърмори той. — И Вие така направо го заявявате? Пред вдовицата?

— От какво да се стеснявам? Всички тук сме възрастни хора. А тези две жени няма какво повече да делат.

— Хм — изкашля се следователят. — Вярно е. Е, какво, тогава да се залавяме за работа.

Той посочи на Анюта един свободен стол и произнесе:

— Вие вече знаете, че вашият... м-м-м... близък приятел е загинал?

— Покажете ми го! — извика Анюта.

— Какво да покажа?

— Виталик! Покажете ми го!

— Ето пак! — притвори очи Лиза. — Все едно и също!

В своя кабинет следователят се беше наслушал на какво ли не. Така че, той се отнесе с пълно разбиране към молбата на Анюта.

— Снимки от местопрестъплението ще свършат ли работа?

Анюта кимна плахо. Тя разгледа снимките с такова внимание, сякаш това са картини от някакви невиджани досега тропически острови, снимки от края на някоя съседна галактика или нейната собствена фотосесия за списание „Вог“. Накрая ги остави и отново кимна.

— Да, това е моят Виталик.

— Благодаря, но и без Вас знаехме това. Сега повярвахте ли?

— Да. Сега вярвам.

— Най-после — зарадва се следователят.

Както се оказа, радостта му беше преждевременна. След като осъзна страшната истина, Анюта изпадна в истински шок. Ако преди тя можеше да говори, но не искаше, то сега и да искаше, уви... не можеше. Не реагираше на въпросите на следователя. Отърваваше се или с мълчание, или със сподавено ридание.

— Имате ли психолог на щат? — интересува се Мариша. — Струва ми се, че няма да е лошо, ако някой поговори с нея.

— Какви психолози, десет часът вечерта е. Всички отдавна са си по домовете.

Мариша отново се разчувства. Колко беше трудолюбив само! Всички са си отишли, а този — останал. Какъв работохолик!

Заради доброто име на Мариша трябва да се отбележи, че тя симпатизираше на следовател Пятничко съвсем безкористно. Като мъж той изобщо не беше по нейния вкус. И въобще, тя се съмняваше, че на този свят щеше да се намери жена, за която Пятничко можеше да е еталон за мъж. Беше вече на възраст, около четиридесетте, а може би дори — петдесет. При това един такъв, с твърде незначителна и противна външност, с окапала коса. Косата му не растеше равномерно, а на снопове. Затова прическата и брадата му изглеждаха ужасно.

Едрият нос се украсяваше от няколко големи черни пъпки, които те предизвикваха да ги изстискаш собственоръчно. Измачканите дрехи на следователя се нуждаеха, освен от пране, и от гладене. С една дума, Пятничко представляваше класически образ на работохолик, който не си правеше и най-малък труд да се грижи за външния си вид.

— Сигурно няма жена. Любовница също. Затова толкова се учуди, когато разбра, че починалият едновременно си е имал и млада симпатична жена, и хубавичка любовница в допълнение — шепнеше Мариша в ухото на Лиза.

Междувременно, всички опити да изведат Анюта от нейното продължително мълчание се оказаха напразни.

— Момичето е в шок — безпомощно разпери ръце следователят. — Не трябваше да ѝ показвам тези ужасяващи снимки!

— Правилно направихте! Рано или късно ще дойде на себе си и ще проговори. Вие по-добре ни разкажете, какво ново има по случая? — предложи Мариша.

Следователят кимна и обръщайки се към Лиза, произнесе:

— Както Ви казах по телефона, възникнаха съмнения сред нашите експерти по повод причините за смъртта на Вашия мъж.

— Готова ли е съдебната експертиза?

— Засега това е само първоначален оглед. Ще напишат подробно заключение и ще ми го донесат по-късно. Но отсега е ясно, че Вашият мъж не е умрял, защото се е подхлъзнал и падайки е ударил главата си в мраморния плот на масата. Както и подозирах от самото начало.

В гласа му се усети неприкрито тържество.

— Не! Не се е ударил? А... а тогава как е умрял?

— Разположението на травмите по главата говорят за това, че той не е могъл сам да се удари така. Във всеки случай не и в ръба на масата.

— Значи са го пренесли? Паднал е на друго място, а после са го пренесли в кухнята? Но защо?

— Или са го пренесли, или... или върху него е имало нападение. Мисля, че вторият вариант е по-вероятен. Ударили са Вашия мъж по главата, а той най-малко това е очаквал. И когато е паднал на земята, нарочно са нацапали ръба на плота така, че на пръв поглед да изглежда сякаш сам се е ударил на него и е умрял.

— Ударили са го — прошепна Лиза. — Ударили са Виталик?!
Значи у дома е имало чужд човек?

— Именно.

— А кой?

— Една Ваша съседка е видяла около жилището Ви непознат човек.

— Жена?

— Мъж.

— Какъв мъж?

— По нейното описание, нищо особено — среден на ръст, суховат, с руси коси и светли очи. Единствената отличителна черта е белегът на челото между очите. Вие познавате ли такъв човек?

— Не.

— Помислете добре.

— Не, сред нашите познати няма такъв човек.

Едновременно с това Лиза си мислеше как се е получило така, че те с Мариша цял ден разговаряха със съседките, но нито една от тях не им бе споменала за този тип с белега.

— Жалко — разстрои се следователят. — Аз не се и надявах веднага да ми кажете името на непознатия посетител, но във връзка с това искам да Ви попитам още нещо.

— Питайте.

— Как е възможно злодеят, след като е извършил мръсната си работа, да напусне жилището Ви, но вратата да остане затворена отвътре?

Мариша мислеше за същото. Не беше възможно покойникът да стане, да затвори след своя убиец, а после да се дотътри до кухнята, да падне и да заспи навеки. Ако изобщо на Лизиния мъж са му стигнали силите да се добере до входната врата, е било по-разумно да вика за помощ, а не да се предпазва, спускайки желязното резе.

— Кажете? Как е станало?

Замислената Лиза най-накрая кимна:

— По принцип е възможно.

— Възможно ли е? — оживи се следователят. — Но как, обяснете ми!

— Разбирате ли, това резе не е нищо особено. Не е нужно да го вкарвате навътре. Достатъчно е куката да се освободи и пусне надолу и

тя сама ще влезе в нужния жлеб на пода.

— Ето как! С други думи...

— Да. Ако убиецът е познавал добре нашия дом или просто е съобразил какво да направи, той спокойно е можел да се възползва от това. Първо да постави куката във вертикално положение, след това на излизане силно да дръпне вратата. Тогава от собствената си тежест куката сама ще падне надолу и ще се заклини там, където трябва. Може би не веднага, не от първия път, но от втория или третия би се получило.

— Много интересно, а Вие сама пробвала ли сте?

— Нарочно никога — отрицателно поклати глава Лиза. — Но няколко пъти съм заключвала вратата отвътре така от разсеяност. Виталик винаги много ми се ядосваше за това, защото се налагаше да викаме ключари, за да я отворят. Сам разбирате, това са нерви, излишно губене на време, а и на пари.

— Разбирам. Значи Вашият мъж също е знаел за тази особеност на вратата?

— Да. Знаеше.

— И е можел да разкаже за това на някого?

Като изрече това, следователят многозначително се обърна в посока на все още безмълвната Анюта. Не беше трудно да се проследи пътят на неговите мисли. Този някой можеше да е била Анюта, която е ревнувала или се е скарала със своя любовник. Дошла е при него, треснала го е по главата с някакъв тежък предмет, а после е избягала, разчиствайки следите си, като е използвала тази особеност на резето, за която самият покойник някога явно ѝ е разказал.

Добра хипотеза. След като законната жена на потърпевшия имаше здраво алиби, трябваше да се рови в друга посока. В този случай любовницата щеше да изиграе ролята на обвиняема не по-зле от съпругата.

— Напълно възможно е да е разказал, на когото е искал.

Следователят не сваляше алчния си поглед от Анюта.

Изгаряше го смъртно желание да я разпита. Но тя продължаваше да зяпа като обезумяла в стената и упорито отказваше да реагира на външни дразнители.

За да не губят напразно време, Мариша попита следователя:

— А разбрахте ли що за късче хартия имаше в свития юмрук на потърпевшия?

— Да, да. Това е откъс от някакво делово писмо, ако се съди по обръщението.

— И какво пише в него?

— Текстът е на испански. В момента нашите преводачи работят над него.

Но в момента късчето хартия явно интересуваше много малко следователя, в сравнение със седящата пред него Анюта, и Мариша каза:

— Момичето очевидно е в пълен шок. Нищо не може да се направи, психиката ѝ не издържа. Трябва да почакаме, докато дойде на себе си.

— Да чакаме още?! Тук?!

По гласа му се усещаше, че никак не му се искаше да виси в кабинета в очакване Анюта да проговори.

— Ще чакаме — кимна Мариша, — но не тук. Нали ни имате доверие?

— Е... докато не направите нещо, с което да предизвикате моето недоверие.

— Добре. Тогава взимаме момичето с нас. А когато Анюта дойде на себе си и проговори, веднага ще Ви я доведем.

Пятничко видимо се зарадва, че се намериха желаещи да транспортират тялото на Анюта до мястото за пренощуване.

— На всяка цена ми се обадете, когато тя проговори — предупреди той приятелките.

Лиза и Мариша тържествено му се заклеха, че ще го направят. Но не се съмняваха, че ако им се удаде щастлив случай да поговорят с Анюта, когато дойде на себе си, те ще го направят първи. И ще минат без следователя, без разните му процесуални изисквания, които само отнемаха драгоценно време, а резултат нямаше.

ГЛАВА 6

Въпросът за това, къде да закарат Анята да ноцува, не стоеше въобще. Беше ясно — в дома на Лиза.

— Там тя ще се съвземе и ние ще видим, дали е идвала у вас или не.

Когато се озова в жилището на своя любовник, отначало Анята се държеше съвсем равнодушно. Отиде там, където ѝ казаха. Седна там, където ѝ посочиха. И притихна, загледана в една точка пред себе си със същия неподвижен поглед.

— Изглежда, че никога не е била тук — констатира Мариша. — Да, но шнолата, ами чехлите?

— Какво за шнолата? Ако искаш да знаеш тя изобщо не е в неин стил.

Действително, дребничката и мургава Анята носеше подчертано безвкусно направени бижута в биещи се на очи ярки цветове. Висящи обици и пръстени, посипани с цветни кристали Сваровски, лъскави гerdани, искрящи до вулгарност. Изящна шнола със сребърна плетеница, украсена с истински зелени камъчета от малахит, не пасваше на нейния вкус и стил. Тя не се връзваше с нито едно от бижутата на Анята, които бе сложила в момента.

— Може да си е сменила стила?

Мариша познаваше подобни фръцли, които за всяка дреха си имаха съответен комплект украшения. Самата тя беше от тях. Разбира се, имаше един универсален комплект със златни бижута, който подходеше на всичките ѝ дрехи, с изключение на късото ѝ черно яке и кожените панталони, останали у Мариша от онези времена, когато я ухажваше един рокер.

Към кожените панталони подходеха други аксесоари — колан с черепи, няколко пръстена със скръстени кости или ярко пламтяща пентаграма. И тежки дълги обици, наподобяващи верига железни окови. Но този тоалет Мариша беше натъпкала в дъното на гардероба

си, веднага щом рокерът изчезна от живота ѝ. Към всички останали нейни тоалети, златните бижута подхождаха идеално.

Макар че, когато обличаше синята копринена рокля, изпъстрена с жерави и пауни, повече ѝ подхождаха речните перли. А когато си слагаше своя летен костюм с бял панталон, общит със златни ширити, избираше златно колие с камък от аквамарин.

Сега, вече втори ден поред, Мариша носеше най-обикновени дънки и кожени обувки с равна подметка. Тя не обичаше излишно да шокира публиката, появявайки се на високи токчета. Мъжете и без това останаха малко, и не беше нужно само от прищявка да ги довежда до сърдечен удар с външния си вид. Впрочем, дънките и черният суичър ѝ бяха омръзнали ужасно и тя имаше намерение да се преоблече.

Затова по пътя към Лиза, те се отбиха при Мариша. Тя си приготви една чанта с най-необходимото, в случай, че се наложеше да остане при Лиза още известно време.

— Не съм сигурна, че трябва да живея при теб.

— Умолявам те — плачеше Лиза, — поне до погребението!

Мариша се съгласи. Освен това не искаше да оставя Лиза насаме с Анюта. Кой знае как щеше да се държи това момиче, когато дойде на себе си?

— Може да започне да буйства. Или пък съвсем да се чалне. Тогава без чужда помощ няма да се справиш. Ти не я гледай, че е такава дребничка. Аз имам една приятелка, на ръст е един метър заедно с шапката и то при подскок, на вид слаба, мъничка, а колко е енергична! Не знам дали ще ми повярваш, но аз с моите дълги пергели не мога да я стигна. Веднъж отидохме заедно на почивка на планина. За цели три дни. Когато си тръгнахме, повярвай ми, имах чувството, че сме прекарали заедно не два дни и половина, а цели две седмици, че и повече. Тя измисли за това време толкова мероприятия, че ми стигнаха за два месеца напред.

— На кого е стигнало?

Приятелките подскочиха и се огледаха. Анюта беше дошла на себе си и бе проговорила.

— Колко хубаво! — първа скочи към нея Мариша.

— Кое е хубаво?

— Че пак си при нас!

— Как си?

Анюта поклати глава.

— Не мога да повярвам. Кажете ми, ние действително ли бяхме при следователя или ми се е присънило?

— Бяхме.

— И той ми показваше снимките на Виталик...

И като се огледа наоколо, Анюта прошепна:

— Ох, къде съм? Май... това апартаментът на Виталик ли е?

— Била ли си тук преди? — веднага я попита Лиза.

— Не — отрицателно поклати глава Анюта.

— А как се досети?

— Видях на снимките при следователя — същите стени с тапети на цветя, същите мебели, същият килим. А къде са намерили Виталик? В кухнята ли?

— Да.

— Може ли... да погледна?

— Можеш. Но първо ни кажи, това твое ли е?

И Мариша ѝ показва шнолата, която бяха намерили до трупа.

— Не — момичето равнодушно хвърли поглед по украшението, — аз такива не нося.

— Сигурна ли си? Може да си я купила, а после да си забравила?

— Нямам толкова много бижута, за да забравя, че съм си купила такова скъпо нещо.

Анюта стана от креслото и отиде в кухнята. Лиза и Мариша не ѝ попречиха, досещаха се, че момичето има нужда да остане само и окончателно да повярва в трагедията, случила се в живота му. Анюта се върна от кухнята много по-бързо отколкото очакваха.

— Значи, тук са го убили — произнесе Анюта. — Направо у дома. Знае ли се вече кой го е направил?

— Не. Следователят, а и ние, имаме много въпроси към теб.

— Защо към мен?

— Ти си била близка с Виталик.

— Лиза също му е била близка. Тя му е жена, поне по закон.

— Лиза има алиби, а ти нямаш.

— Защо да нямам? — повдигна рамене Анюта. — Вие казахте, че убийството е станало вчера между пет и шест вечерта?

— Да.

— По това време аз тичах от една в друга фирма с поръчки. Сигурна съм, че ако се напрегна, ще си спомня точно къде съм била и по кое време. И свидетели ще се намерят — същите онези клиентки, които са пазарували от мен.

— Добре, да предположим, че си права — въздъхна Лиза. — Тогава аз ще ти разкажа моята история. Може би това ще те накара да погледнеш на случилото се по нов начин.

Анюта не възрази. Без да крие и най-малка подробност, Лиза ѝ разказа всичко, което беше преживяла през последните месеци и особено през последните дни. За своята мнима бременност, за престоя си в болницата, за опита за самоубийство.

Анюта бе поразена. Тя бе разтворила уста и през цялото време ахкаше и охкаше с неподправено съчувствие. Когато Лиза приключи, Анюта внезапно поиска от Мариша:

— Покажи ми още веднъж тази шнола.

— Моля.

Сега Анюта разгледа сребърното украшение доста внимателно от първия път.

— Какво пък — промърмори накрая — напълно възможно е тя да има такава бижу.

— Коя?

Този път, преди да отговори, Анюта мъчително дълго мисли. Лиза и Мариша направо се побъркаха от нетърпение, но не се решиха да я пришпорват. Току-виж отново е изпаднала в шок, тогава те съвсем нищо нямаше да научат. Не, по-добре да помълчат. Видя се, че сама узря за момента за откровеност.

— Добре — произнесе накрая Анюта — и аз ще ви разкажа всичко. Всичко, което знам.

Поглеждайки към Лиза, тя добави:

— Много съм виновна пред теб. Прости ми, ако можеш.

— Не си струва да говорим за това.

— Не, прости ми!

— Разбирам те. Ти също си искала да бъдеш щастлива, а за мен не си помислила.

— Да! Именно! Разбираш ли, ако аз те познавах лично...

— Разбирам — махна с ръка Лиза. — Недей да обясняваш нищо и не се извинявай. Каквото било — било. Минало и забравено.

— Наистина ли?

— Да. Все едно, ние с теб повече няма какво да делим. Виталик е мъртъв. Единственото, което можем да направим за човека, когото и двете сме обичали, е да намерим неговия убиец.

Видът на Анюта беше някак неуверен. Сякаш не вярваше, че е възможно Лиза да успее в това, но не ѝ възрази.

— Принципно, не знам кой знае колко — произнесе тя. — В последно време Виталик стана много затворен. Такъв един загрижен. Когато се срещаме, имах чувството, че през цялото време е някъде другаде, а не с мен.

В началото на тяхната връзка Анюта започнала да строи въздушни замъци за своя нов поклонник. Сериозен, положителен, с добра работа, внимателен, с прекрасен вкус за мода и етикет. При това мъжествен и сексапилен. С други думи — не мъж, а мечта. Но дългата връзка започнала да разсейва мечтите на Анюта.

Започнало се с това, че нейният любовник не изгарял от желание да напусне жена си и малко или много установения си бит, за да стартира всичко от нулата заедно с Анюта. Никакъв ремонт, за какъвто Анюта бе излъгала Лиза по телефона, Виталик не бил правил в нейния дом. Той изобщо избягвал да ходи там, защото му прилявало от вида на нейната съквартирантка.

— И как си го представяш? — откровено я питал той. — Къде ще живеем двамата с теб?

— Може при мен, може при теб. Защо?

— При мен няма да живеем. На мен ми става лошо само след петминутен престой в дома на моите родители. Как живеят само! По леглата им има китайски одеяла! По прозорците — дантелени перденца и разсад от домати. Освен това, баща ми е превърнал едната стая в нещо средно между работилница, килер и оранжерия.

— Тогава при мен.

— В твоята тясна комуналка? Та там и един човек не може да се разположи, какво остава за нас двамата, а отгоре на това и с твоята ужасна съквартирантка. Не, не, сто пъти не!

Разбира се, тази позиция на нейния любовник невероятно разстройвала Анюта. Тя започвала да плаче, а Виталик се хвърлял да я утешава.

— Не плачи, мъничката ми. Ще видиш, все ще измисля нещо.

И наистина измислил. Е, не съвсем сам. Едни умни хора му подсказали. Но от това действителността не се променила. Виталик намерил изход как да напусне Лиза, без да загуби нищо, даже обратното, щял да спечели допълнителни облаги.

— Ще стана много богат! — възторжено твърдял той пред Анята. — Разбираш ли? Богат! Най-накрая ще имам пари, за да изпълня всичките си мечти! Собствено жилище в нова сграда и с тавани не два и петдесет, а три метра! Не, три и двайсет, даже три и петдесет! „БМВ“! Не, защо „БМВ“? По-добре направо „Лексус“. Да. Така ще бъде по-авторитетно и солидно. И разбира се, най-добрите ресторанти, най-скъпите магазини, най-хубавите дрехи, най-качествените обувки. Милано, Париж, Рим! Виждам целия свят пред себе си!

— Ами аз?

— Ти? Какво ти?

— Аз влизам ли в твоите планове?

— Е... разбира се.

Виталик проронил това „разбира се“ с толкова разсеян вид, че без да иска Анята се усъмнила в неговата искреност. И била принудена с мъка на сърцето да си признае: когато на хоризонта пред нейния любовник се появят богати жени, тя ще му стане ненужна. Но по-интересно било, откъде Виталик се надявал да се сдобие с тези пари? Доколкото Анята знаела, богати роднини в семейството му нямало и никога не е имало. Значи, разчитал само на собствените си сили.

И макар Аня да имала много високо мнение за своя Виталик, все пак не разбирала, как можел да намери толкова много пари. Във фирмата си получавал прилична заплата, но не повече от това. С всички премии, извънредни и допълнителни, които взимал, Виталик никога не бил прехвърлял повече от две хиляди долара. Даже тези две ги получавал само през декември, заедно с годишната премия.

Едва ли това били онези пари, за които говорел Виталик.

— Откъде ще ги вземеш? — настойчиво разпитвала Анята своя любовник. — Това са огромни суми.

— Лиза ще ми помогне.

— Лиза? Жена ти? Тя богата ли е?

— Ти пък! Гола е като пушка. Всичко, което има е нейното жалко двустайно апартаментче с изгнили тръби и подове.

Анюта се объркала окончателно. Тя и по-рано знаела, че законната половинка на Виталик не гребе златото с лопата. И нея, както и самата Анюта, я хранели собствените ѝ крака. Ако не се разтичаш — няма да продадеш жилище, ако не продадеш жилище — няма да получиш комисиона. И тогава няма какво да се яде. Оттук и изводът: за да се храниш повече, трябва повече да тичаш. Наистина, ако бягаш по-бързо, то и по-богато ще се храниш. Това бил затвореният кръг, по който Анюта се носела вече втора година, а Лиза — жената на Виталик, вече пета или шеста.

— Но откъде Лиза има толкова пари, че да ти ги даде?

В отговор Виталик само махвал с ръка срещу нея, сякаш пъдел досадна муха. Естествено, това довело до появата на нови подозрения у нея. Още повече, че все по-често започнала да чува от него едно женско име — Емилия. Отначало той го произнасял с трепет и уважение. Не, не любовен трепет, а с онзи трепет, с който говорят за страшния и могъщ началник. С лек полъх на страх.

Аня го попитала:

— Коя е тази Емилия?

И чула отговор:

— Престани! Това не е твоя работа.

— Каж ми!

— Една жена. Много умна жена. Адвокатка. Юристка. Доволна ли си?

— А за какво ти е тя? Какво правите с нея?

Виталик се усмихвал загадъчно:

— Не тя на мен, а аз на нея съм ѝ нужен! Толкова съм ѝ необходим, че дори не можеш да си представиш. Тя е готова щедро да ми плати огромни пари. Огромни!

Това било всичко, което Аня успяла да научи от него. Но и това било достатъчно да всели в душата ѝ поредната смътна тревога. Освен това, името на тази Емилия непрекъснато звучало в устата на нейния любовник. Тази жена му се обаждала по всяко време. И което е по-интересно, той винаги отговарял.

— Дори веднъж, когато с него правехме секс, тази Емилия позвъни и той ме заряза и веднага вдигна мобилния си телефон! —

спомняйки си за миналата обида, проплака Анюта. — Сякаш от този звън зависеше целият му живот.

Лиза и Мариша се спогледаха. Очевидно, това поведение на Виталик показваше, че Емилия и нейните позвънявания наистина са били от изключителна важност за него.

— А за какво си говореха с нея?

— Не знам. Той винаги отиваше в другата стая.

— И ти нито веднъж не си подслушала?

— Не. Разбира се, опитвах се, но нищо не се получи. Единственото, което веднъж успях да чуя, беше как Виталик няколко пъти ѝ повтори: „Не, Емилия, скъпа, тя нищо не подозира. Такъв лапнишаран никъде няма да намериш!“

Мариша и Лиза отново се спогледаха:

— Интересно, за кого ли е говорел той?

Тази подслушана част от неговия разговор, предизвикала в Анюта нов пристъп на ревност. Явно отношенията между Виталик и неизвестната Емилия излизали извън рамките на официално деловите. Като всяка истинска жена, Анюта почувствала опасността буквално с вътрешната си интуиция. И когато доволният любовник се върнал при нея след проведения телефонен разговор с неговата твърде любезна Емилия, Анюта го попитала:

— Каква е тя?

— Коя?

— Тази Емилия, която ти звъни непрекъснато.

— Първо, тя ми звъни по работа и в строго уговорено време — от пет до шест часа всеки делничен ден.

— Защо?

— Това е нейното време.

Анюта изтълкувала думите му така, че Емилия му се обажда единствено, когато Виталик е на работа.

— Значи, когато ти си вкъщи с Лиза, тази Емилия не те търси?

— Не! Ти пък! — дори се изплашил Виталка. — Това не трябва да става! В никакъв случай! Това може да провали цялата работа.

— Каква работа?

— Ако много знаеш, бързо ще остарееш — изхилил се Виталик.
— И без това вече са ти се появили първите бръчки, така че не рискувай.

Намекът му за нейните бръчки бил толкова ужасен и предизвикал в Анюта, която панически се бояла да не остарее, такъв страх, че тя мигом забравила за Емилия, за Виталик и за всичко останало на този свят. Отишла до огледалото, за да провери дали наистина измененията в нейната външност имали такъв катастрофален характер.

Виталик явно разчитал на това, но не отчел силата на женската упоритост. Няколко дни по-късно, — след като предприела енергични мерки за отстраняване и на най-малкия намек за бръчка върху своята хубавичка муцунка, Анюта отново притиснала любовника си с въпроси:

— Каква е все пак тази твоя Емилия?

— Първо, не е моя. Второ, тя е стара, изгърбена, побеляла, а на носа си има огромна брадавица. Доволна ли си? Или да ти опиша и бастуна, на който се подпира, докато ходи?

Анюта изпаднала във възторг:

— Значи тя е стара и куца?

— Именно.

— А ти защо я наричаш Емилия, сякаш е някое младо хубаво момиче?

— Защото тя така иска. Защото тази стара чанта и досега си мисли, че е млада и стройна красавица. И е сигурна, че всички около нея мислят така.

Анюта много се развеселила. Образът на безобразната, стара и грозна Емилия дълбоко се загнездил в нейната глава, а от сърцето ѝ изчезнала всякаква ревност. Така продължило около месец и повече. Анюта била относително спокойна, независимо от това, че срещите ѝ с Виталик ставали все по-редки и по-редки. Той непрекъснато се измъквал с обяснения, че в офиса буквално го затрупвали с работа. Няма време за почивка. И Аня му вярвала. Строителната фирма, в която Виталик работел, предавала голяма поръчка. Сроковете напредвали. Нищо още не било готово. Виталик се бил жалвал на своята любовница за това и преди. Така че Анюта го разбирала — любовникът ѝ не лъжел. Просто действително бил затънал в работа до уши.

Но после се случило нещо, което накарало Анюта отново да се разтревожи.

— С Виталик бяхме в неговия офис, когато отново позвъни онази Емилия.

Анюта вече била свикнала и се отнасяла снизходително към тези обаждания. Тя дори съжалявала бедната жена, представяйки си колко е самотна. Но този път на Емилия не ѝ бил достатъчен неговият кратък отчет. Тя поискала да се види с Виталик лично. Той се върнал в стаята, където го чакала Анюта и равнодушно заявил:

— Днес с теб нищо не можем да правим. Трябва да тръгвам.

— Как така? — шашнала се Аня.

Тя вече се била съблякла по сутиен и бикини, и се била излежала върху голямото бюро, заемайки сексапилна и доста примамлива поза. Всяка жена, на която в подобен момент ѝ кажат да си събира партакешите и да изчезва, би се почувствала уязвена. И Анюта се обидила. А още повече се озлобила, когато чула:

— Емилия ми се обади. Длъжен съм да отида! Веднага!

И Виталик подхвърлил на Анюта дрехите ѝ.

— Обличай се. Имаме точно три минути. После трябва да тръгвам.

— Що за работа е това? — възнегодувала Анюта. — Чаках тази среща цяла седмица!

— Нищо не мога да направя. Работата си е работа, моето момиче!

Анюта кипнала:

— Ти винаги си зает. Или е работа, или е предаване на обект, или сега тази Емилия. Но за нея намираш време, нали!

— Тя е кокошка, която ще ми снесе златни яйца. А ти коя си?

И Виталик така презрително и високомерно погледнал полуголата Анюта, че тя направо засъскала от злоба, като нажежен тиган, върху който падат студени капки вода. Те изхвърчали от офиса за по-малко от три минути. Разгневената Анюта поставила личен рекорд по скорост на обличане.

На улицата Виталик хладно я целунал по бузата и побързал да се отдалечи. Анюта се поколебала само за миг. Разбира се, да следиш някого не било хубаво. Може да те хванат и да умреш от срам. Но нима Виталик постъпвал добре с нея? Не! И не просто лошо, ами направо отвратително! Значи и тя щяла да постъпи по същия начин! И Анюта тръгнала в същата посока след любовника си.

Веднага го видяла. Той стоял точно зад ъгъла. До него била застанала шикозна мадама в изключително елегантен костюм с цвят на узряла вишна, с черни лачени обувки на високи токчета. Анюта на секундата оценила облеклото и грима на жената. Тази огнено рижава дама се обличала, обувала и гримирала в най-добрите салони и бутици в града. А нищо чудно всичките ѝ скъпи парцалки да били от същите тези Париж, Милано, Рим, към които Виталик толкова се стремял.

С една дума, жената била потресаващо красива. И Анюта почувствала режеща болка, не като от убождане от ревност, а като от истински силен удар с юмрук.

Самият Виталик буквално се увивал около тази жена.

— Емилия! — достигнал до Аня неговият възторжен глас. — Днес Вие сте направо възхитителна! Обяснете на мен, глупака, как успявате винаги да изглеждате така изумително!

Ако Анюта бе чула тези думи за себе си, то би скачала до седмото небе от щастие. А Емилия само снизходително му се усмихнала в отговор. Ами да, на нея сигурно по сто пъти на ден ѝ се налагало да чува такива ласкателства и дори по-изискани мъжки комплименти. С такава външност! Та мъжете направо трябва да падат след тази добре гледана самка! Да лежат в краката ѝ и всячески да се опитват да измолят нейните благосклонни погледи.

Виталик правел точно това. Анюта го гледала и хапела устните си от обида. Той я е лъгал! Лъгал я е през цялото време! Никаква старица не е тази Емилия! Най-много да е на четиридесет, а изглежда като на тридесет и пет, дори и по-млада. И изобщо не е ужасна. Не е куца. А къде е бастунът ѝ? Къде е голямата брадавица на носа ѝ? Всичко е било лъжа! Всичко!

И в главата на Анюта се появила ужасна мисъл. Ако нейният любовник я е лъгал по повод на Емилия, той сигурно я е лъгал и за друго? Може би, той изобщо няма намерение да се развежда с жена си? И няма никакво намерение да свърже своя живот с този на Анюта? Може би той има съвсем други планове? Но какви?

Аня вече разбрала, че било безполезно да разпитва Виталик. Любовникът ѝ нищо нямало да ѝ каже или щял да я излъже отново. Оставал единственият практически безпогрешен в дадената ситуация вариант — да ги проследи!

— По-лошо от това няма накъде повече — промърморила Анюта, окуражавайки се сама.

Впрочем, не било лесно да проследи двойката веднага. Виталик хванал своята дама под ръка и я превел през улицата до една внушителна, блестяща черна кола.

— „Лексус“! — спряло дишането на Анюта.

Същият този „Лексус“, за който Виталка бълнувал отдавна. Сега й станало ясно, откъде се били взели неговите фантазии! Той се бил прицелил в Емилия, а заедно с нея и в нейния автопарк. В колата, освен Емилия, както забелязала с орловия си поглед Анюта, имало и шофьор. Естествено, къде ти такава примадона сама ще седне зад волана. Едва ли с изнежените си ръце е държала нещо по-тежко от пудриера.

Виталик настанил изгората си, седнал до нея и колата потеглила, оставяйки Анюта с увесен нос. Тя благоразумно не тръгнала да преследва „Лексуса“ пеша. Колкото и да била разстроена, обидена и озлобена, прекрасно разбирала безперспективността на такова преследване. Да, двойката се измъкнала. Засега Анюта знаела за Емилия само номера на нейната кола и името ѝ. Затова пък оставал Виталик! Същият този Виталик, който по невнимание разкрил пред Анюта голяма част от своя живот. Например, тя знаела адреса на офиса му, домашния му адрес, познавала се с много от неговите приятели и даже с родителите му.

На това място Лиза подскочи като ударена от гръм.

— Той те е запознал с нашите приятели?! — възкликна тя, гледайки в упор Анюта.

— Да.

— Те всичките ли знаеха за вас?

— Ами... мисля, че се досещаха.

— И при родителите си ли те е водил?

— Да.

— Направо в техния дом?

— На вилата им. Това лято.

Но като видя как се изкривява лицето на Лиза, тя побърза да добави:

— Не ме е водил там специално... просто се налагаше да им занесе нещо, с което да пръскат ягодите в градината си.

— Спомням си. Аз самата го купих по молба на свекърва ми — глухо произнесе Лиза.

— Ето, виждаш ли, а Виталик след това трябваше да им го занесе и ме взе със себе си.

Лиза беше смазана. Такова предателство от страна на неговите родители тя не беше очаквала. Да знаят, че върти любов с друга жена и нищо да не ѝ кажат! Да не я предупредят! Да не вземат никакви мерки! От всичко това се налагаше един-единствен извод: родителите на Виталик изобщо не са се интересували с коя жена живее той. Може пък да са се радвали, че синът им ще се раздели с безплодната неудачница и ще се ожени за друго момиче, което ще ги дари с внук или внучка.

— А приятелите му? — промърмори тя. — С кои те е запознал?

Анюта назова няколко имена и Лиза усети, как целият свят около нея се срутва. Тя познаваше добре всички тези хора. Беше сигурна в симпатиите им към нея. И нито един от тях не ѝ беше казал дори думичка, за да я предупреди за опасността. Защо? Освен това Виталик беше запознал Анюта не само с приятелите си, но и с техните жени. Най-малкото от женска солидарност те можеха да ѝ звъннат поне веднъж.

Без да мисли повече, Лиза се втурна към телефона и набра номера на Галя — своята най-близка, както тя смяташе, приятелка, омъжена за Антон — един от най-добрите приятели на Виталик.

— Ти какво искаш? — равнодушно ѝ се развика тя в отговор. — Ние с Антон да се бъркаме във вашия живот с Виталик, а после да излезем виновни? Не е! Благодаря! Оправяй се сама с твоя мъж!

В същия дух се изказаха и останалите. Никой не изпитваше и най-малко угризение на съвестта. А Настя направо заяви на Лиза:

— За нас ти си минало. Ние с мъжа ми решихме така — както той досега е бил приятел с Виталик, така ще бъде и занапред. А коя ще бъде негова жена, не ни интересува. Била си ти — общували сме с теб. Сега е Анюта — ще общуваме с нея. Това е животът. Слез от облаците, Лиза!

Докато разговаряше с вече бившите си приятелки, Лиза едва сдържаше сълзите си. Тяхното предателство сякаш я нарани повече от лъжата на собствения ѝ мъж. Виждайки, че всеки момент Лиза ще се срине, Мариша се втурна да я утешава:

— Защо обръщаш внимание на тези безчувствени кучки? — възмути се тя. — Да, такъв е животът, но в този живот каквото посееш, толкова ще пожънеш. Проявили са жестокост към теб, но те също могат да се окажат в подобно положение и едва ли ще намерят съчувствие сред своето обкръжение!

Анюта се чувстваше виновна и беше притихнала като мишка в ъгъла на стаята.

— Да разказвам ли по-нататък, или не? — накрая прошепна тя.

— А-а, ти не си ни разказала всичко ли? — обърна се към нея Мариша.

— Не съм.

— Какво още знаеш?

— Ами... аз все пак проследих тази Емилия.

— Разказвай!

И Анюта продължи разказа си. След като се убедила в измяната на своя любовник, тя предприела мерки да го притисне до стената. Него и тази противна Емилия. В мозъка на Анюта се въртели много планове. Може би Емилия е омъжена и не иска да разваля отношенията с мъжа си? Ще се изплаши от евентуален скандал и ще се раздели с Виталик? Трябвало обаче всичко да изясни много добре, защото втори шанс Анюта нямало да има. Тя знаела това със сигурност. Трябвало да действа веднага.

Подгонено от отчаяние и ревност, момичето развило бясна дейност. Не можело да спи и останало да чака до късно пред дома на любовника си. Той се бил разделил с Анюта около шест, а вкъщи се прибрал към единадесет часа. Имал самодоволен вид, сияещ и малко палав като на мартенски котарак, върнал се от похотлива и сполучлива разходка по покривите. Но излизайки от колата си (този път това бил очуканият от времето „Опел“, а не луксозният „Лексус“), Виталик ловко смъкнал от лицето си това изражение като го заменил с маската на изморен и угрижен от работа и проблеми човек.

И с тази маска на лицето си се отправил към вкъщи. Повече не се появил обратно. Играел ролята на примерен съпруг, съсипан до крайност от тежката си работа.

Анюта разбрала всичко. Виталик лъжел не само собствената си жена, но и нея. А какво още трябвало да очаква? Щом мъжът бил способен така лесно да лъже жена си, която му вярвала, с която бил

живял не една година, с която бил делил масата и леглото си, за какво изобщо можела да претендира тя? Тя била само негова любовница! Разбира се, той я е лъгал и щял да продължава да я лъже. А след това съвсем щял да я изостави!

Простата мисъл, че после Виталик можел да зарече и Емилия, някак си не успяла да успокои Анюта. По природа тя не била злобна или завистлива и не можела да се радва на чуждото нещастие.

Но, както се казва, чуждото си е чуждо, но своето не давам. А Виталик (ама че женска логика!), Анюта считала изцяло за своя неоспорима собственост.

Затова, рано на следващата сутрин, за да не изпусне Виталик, Анюта отново заела позиция около дома на своя любовник. Той се появил точно в девет. Седнал в колата си и се отправил към офиса. Анюта го последвала с такси. Направо се разорила, но била готова да даде и повече, само да се ориентира в ситуацията. Тя прекарала около офиса на Виталик цели три часа. И накрая, около един на обяд, го видяла да излиза. Анюта веднага го набрала по мобилния, но той само се смръщил и не отговорил на обаждането.

По принцип той така постъпвал и преди. Казвал й, че на обекта, сред работниците на строителната площадка трябва да забравиш за близките си, докато си сред шума на вдигащи се стени и режещи се тръби. С една дума, просто се оправдавал, че не чува телефона си. Но сега Анюта видяла, че нейният любовник всъщност не искал да разговаря с нея.

— Така значи, Виталик! Гадино, такава! — побесняла Анюта.

Излишно е да се казва, че и този път Виталик се срещнал с Емилия. Сега вече Анюта успяла да подслуша за какво си говорят. Както се предполагало, разговорът бил за любов. По-точно казано, Виталик говорел, а предметът на неговите чувства го слушал снизходително. Срещата била в едно скъпо кафене, където Анюта си поръчала малка чашка с кафе, стъписана от факта, как тази силно горчива напитка струвала колкото порция пържола с пържени картофи и салата в някое по-скромно заведение.

Но това кафене имало едно важно предимство. Анюта и друг път била идвала тук със своите продукти, затова сервитьорките я познавали добре. Козметичните средства, които предлагала, се отличавали с качество и тя никога не подвеждала клиентките си с

изтекъл срок на годност или с високи цени. И винаги се опитвала да им даде, макар и малка, но все пак някаква отстъпка. Всеки път им оставяла мостри, сувенири и фирмени рекламни материали. Затова сервитьорките ѝ били почти като приятелки и сега с разбиране се отнесли към проблема на Анюта.

— Ах, какъв мерзавец! — възмутили се те. — Ако искаш, няма да го обслужим. Ще го изгоним и майната им на бакшишите!

— Не, недейте! Точно обратното. Обслужете го възможно най-добре. Буквално не се отделяйте от него и от онази жена. Опитайте се да чуete всяка тяхна дума. После ще ми разкажете всичко.

Катюша била съобразително момиче, а природата я била дарила и със силна памет. Така че, тя разказала на Анюта всичко, което успяла да чуе от разговора на Виталик и Емилия.

Отначало той ѝ се клел в любов. Дори се разплакал, че не могат да бъдат заедно. Нямащо никакви съмнения, че имат сериозни интимни отношения.

Емилия изслушала своя любовник, но не му отговорила с подобни излияния. Вместо това прехвърлила разговора върху Лиза и казала:

— Твоята жена се оказа костелив орех!

— Нищо. Аз я познавам добре. Лиза търпи до последно, но след това се предава. Сега тя е на ръба. Още един удар и ще се срине окончателно.

— Виж — намръщила се Емилия, — това беше твоя идея, но ако нещо се провали, ще отговаряме и двамата. Помни, че милиони са заложиени на карта.

— Не се безпокой, скъпа, всичко върви по план. Повярвай ми.

— Къде е днес жена ти, още ли е в болницата?

— Не, решихме, че у дома, в уединение, работата ще тръгне по-бързо.

— Добре, а как мина всичко?

— Великолепно! Тази лекарка, която ти ми препоръча, се оказала истински професионалист. Как само успя да промие мозъка на Лиза! Представяш ли си, моята глупачка наистина повярва, че е бременна!

— Но и ти се постара.

— Няма значение, една жена трябва да е пълна идиотка, каквато е моята, за да повярва, че е бременна, когато за никаква бременност и

дума не може да става!

— А от лекарствата, които ти донесох, даваш ли й?

— Да.

— Всичките? Подействаха ли й?

— Разбира се! Главата на глупачката окончателно се завъртя, започна да й се гади и на няколко пъти припада.

— Толкова зле ли се чувства? — видимо се зарадвала Емилия.

— Както физически, така и психически.

Тогава Анюта не разбрала за какво точно става дума.

— Затова пък сега разбирам отлично! — възкликна тъжно тя, поглеждайки Лиза. — Тези двамата са се наговорили да те премахнат от този свят. И закономерно да те доведат до самоубийство! И са те тровили с някакви хапчета.

Това изглеждаше толкова чудовищно, че умът им не го побираше.

— Разбира се, Виталик не беше идеален мъж — промърмори Лиза. — Но не беше звяр. Не беше садист. За какво му е трябвал този спектакъл?

— Да. За какво ли?

— За да се освободи от теб!

— Пак не разбирам — поклати глава Лиза. — Това е нелепо. Ние просто можехме да се разведем. Нямаме деца. Общото ни имущество е един сервиз за хранене, килимът на пода и някаква битова техника. Колата е на негово име, жилището си е мое. Какво е имало да делим?

Това беше главният въпрос. И той постави в задънена улица не само Лиза, но и Мариша, и Анюта. И трите замълчаха и се замислиха.

Мариша мислеше и за друго. Излизаше, че нито Лиза, нито Анюта са познавали както трябва човека, с когото едната е живяла дълго време, а другата е планирала да свърже живота си занапред. И двете са смятали, че ако Виталик не е идеален, то е много близо до това. А какво се оказваше, на практика — до тях вместо идеален мъж през цялото време е бил измамник, предател, че и по-лошо! Жесток убиец, който е кроил планове как да се избави от собствената си жена?

По дяволите, защо наистина са му били нужни такива усложнения, за да отстрани Лиза, след като градският съд има дела три пъти седмично и да се разведе с Лиза е можел за по-малко от три месеца? Без всякакви жертви и кръвопролития.

ГЛАВА 7

Трите момичета мислиха за това цяла нощ. Сутринта на закуска, която Анютка красиво им сервира, направиха боен съвет. Анюта запари необичайно силен и вкусен чай, добавяйки му някакви билки.

— Тайната на моя чай не е в билките, а в друго.

— В какво?

— Искате ли да ви разкажа един виц, той е малко старичък, но е весел.

— Давай.

И Анюта започна да разказва:

— Лежал на смъртния си одър един много, много стар евреин. Около него се събрало цялото му голямо семейство, приятелите, съседите. С една дума, цялата еврейска общност, в която той бил живял. И всички го молели да им сподели тайната на своя особено вкусен чай, който той приготвял и с който черпел всичките си гости години наред. „Ние винаги с уважение сме се отнасяли към твоето майсторство, никога не сме гледали как го приготвяш, никога не сме те разпитвали за твоята рецепта. Но сега, казали те на стария евреин, ти умираш. Кажи ни своята тайна, не я отнасяй в гроба.“ Отначало евреинът мълчал, но предчувствайки, че смъртният му час приближава, със сетни сили се вдигнал от възглавницата и прошепнал: „Евреи, не икономисвайте чая!“ Паднал и издъхнал.

Момичета се посмяха над тази забавна история. Оказа се, че междуременно апетитът им се беше увеличил, така че те се нахвърлиха не само на чая, но и на храната. Лиза беше изпържила наденички, които се топяха в устата, отделяйки вкусна гореща мазнинка, а Мириша пък беше приготвила фантастичен омлет. Всъщност, това беше единственото ястие, което тя можеше да готви добре. Нейните нови приятелки унищожиха златистия омлет до трохичка, като отопиха и последната капка сос в чиниите си.

След това допиха чая си и почувстваха как кръвта започна да циркулира по вените им, докарвайки до мозъците им ценни идеи.

— Вижте какво мисля аз — произнесе Аня. — Бедният Виталик повече никога и нищо няма да ни разкаже защо е искал да изтормози така Лиза. А с тази негова Емилия няма какво толкова да се церемоним.

— Как ще я намерим?

— Не забравяйте, че знам номера на колата, с която тя се движи.

— Записала ли си го?

— Запомних го. Тези цифри така са се врязали в паметта ми, че с нажежено желязо не можеш да ги изтриеш. А освен това...

Анюта се поколеба, като погледна нерешително към Лиза.

— Казвай. Какво още си измислила?

— Щом Виталик ме е запознал със своите приятели, може би ги е запознал и с Емилия? Дали да не ги разпитаме пак?

Идеята не беше лоша и Лиза веднага седна до телефона, започвайки отново да звъни на приятелите и колегите на Виталик.

— Не, аз не искам скандали — непрекъснато им повтаряше тя. — Изморих се да обяснявам, че искам единствено да открия убиеца на моя мъж. Не, аз не съм го убивала. Да, имам алиби. Не, Анюта също не го е убила. Да, и тя има алиби. А за Емилия не съм сигурна. Ти знаеш ли коя е? Къде да я търся?

Повечето от тях отричаха, че изобщо познават въпросната Емилия. Някои мрънкаха, че не са достатъчно добре осведомени за личния живот на Виталик. Друг лъжеше, че таква име никога не бил чувал. Но се намериха двама-трима от колегите на Виталик, които се бяха виждали с тайнствената дама на неговото сърце.

— Лизка, ти не се обиждай — обясняваха мъжете своята позиция. — Ти си добър човек. Вероятно си и добра жена. Във всеки случай, ако не беше твоята проклета неудачност... Но Емилия... Емилия е нещо невероятно! Такава жена можеш да срещнеш веднъж в живота!

— Какво ѝ е толкова особеното?

— Всичко! — беше искреният и приятелски отговор. — У нея всичко е особено! И фигурата! И краката! И лицето! А как се държи само! Това е някаква фантастична смес от сексапил, царственост и необузданост. Заради такава жена аз също бих бил готов на всичко! Но тя не е за мен. Такива жени си имат работа само с олигарси и

министри, в краен случай с типове, които са получили поне Нобелова награда. Но не и по-малко!

Но защо ли невероятно прекрасната и явно богата Емилия бе избрала за себе си не олигарх или президент, а скромния Виталик. Неговата длъжност не можеше да се нарече престижна. Обикновен инженер в малка строителна компания. Като всеки друг и Виталик имаше планове за бъдещето си. Той се беше прицелил в мястото на главния инженер. Но какво толкова — главен инженер по извънградско строителство. В най-добрия случай това щеше да е обект за жилищен дом на два или три етажа, бензиностанция или някакъв селски клуб. Едва ли в близко бъдеще нещо друго можеше да огрее Виталик.

— Моят дядо също беше главен инженер — неочаквано произнесе Анюта. — Но той строеше заводи. Техните корпуси, производствените цехове и другите постройки се простираха на четиридесет квадратни километра! Ето това са гиганти! Ето това е почит и уважение към инженерите и строителите. А тук — някаква мижава бензиностанция. Пфу! Да те е срам да го споменеш!

Емилия обаче се беше вкопчила във Виталик буквално с мъртва хватка, подбуждайки го дори към физическо отстраняване на неговата жена. Защо е било необходимо това на тази Емилия, беше свършено неясно. Толкова ли е кръвожадна тя или е имала по-основателна причина да иска Лизината смърт?

— Спомни си — настояваше Мариша. — Може би преди си общувала с тази жена?

— Да не би да си я обидила? — предположи Анюта.

— Да се е лишила по твоя вина от нещо ценно?

— От мъж, любовник, баща или...

— Или от жилище!

Но Лиза клатеше отрицателно глава на всички хипотези.

— И ти никога по-рано не си чувала това име?

— Името. Името може да се смени. Изпречвала ли се е на пътя ти рижавя и разкошна жена?

Лиза се напрегна, но си спомни само за една рижавя лелка, своята родна леля — Верунчик.

— Между другото, така и не се обадох на Верунчик! Може би тя иска да ми каже нещо важно!

Но Анята и Мариша дружно ѝ заявиха, че Верунчик ще почака. Не им беше до нея точно сега.

— Трябва да отидем на гости при тази Емилия — категорично реши Мариша. — Там на място ще разбереш познаваш ли я или не.

Лиза вдигна рамене:

— И къде ще отидем? Знаем само номера на колата ѝ.

— Знаем номера, ще узнаем и адреса на собственичката на колата. Как успяхме да намерим Анята!

Но с Емилия работата се оказа доста по-сложна. Започна се с това, че записаният в паметта на Анята черен „Лексус“ принадлежеше не на конкретно лице, а на някаква фирма „Последен път“. Това, както подсказваше и самото име, се оказа погребална агенция, но специализирана предимно в луксозни погребения. Гробове с климатик, вградена спътникова връзка или плазмен телевизор. Облекла от най-добрите моделиери, обувки от естествена кожа, стилисти, фризьори и даже бижутери за драгоценните покойници.

Всичко това много им напомняше погребенията на дивите номади, когато в гроба на умрелия вожд на племето са поставяли неговия кон, най-хубавата му и любима жена, а понякога дори и няколко от неговите жени и робини, както и здрави роби, злато, скъпи дрехи и предмети. Правели така, за да може и на онзи свят покойникът да не е лишен от нищо.

— Излиза, че в своето развитие ние се движим в кръг. Цялата наша цивилизованост е само на повърхността. Копни по-надълбоко и — ние сме същите езичници, каквито сме били и преди.

— На хората им харесва да вярват, че покойникът може да отнесе със себе си поне нещо от това, което е притежавал приживе. Това изглежда оптимистично.

Както се оказа, в „Последен път“ не изпитваха недостиг на клиенти. Учудващо, откъде в техния град имаше толкова богати хора, желаещи да вземат със себе си в гроба спътников телефон, неголяма душ кабина и най-мощен компютър с качени всякакви игри. Всичките тези неща, както и много други, се предлагаха на клиентите на „Последен път“, което момичетата успяха да научат от пресаташето на фирмата. За стойността на подобни услуги беше по-добре и да не питат. За всеки нормален човек те можеха да костват сърдечен

пристъп. А после, току-виж и в „последен път“, без какъвто и да било телевизор, а в най-обикновен чамов ковчег.

— Често ли Ви поръчват душ кабинни? — интересува се Мариша от един от мениджърите.

— Рядко. Два или три пъти са поръчвали, доколкото си спомням.

— Ама наистина ли поставяте душа под земята?

— А как иначе?! — възмути се младият човек. — При нас всичко е коректно, няма никаква измама.

Потресаващо! Самият офис беше обзаведен с изключителен разкош. Черно дърво, позлата, лак, мрамор и навсякъде живи цветя — бели рози, орхидеи, лалета и всякакви други, имената, на които момичетата не знаеха.

— Вие също ли имате някакви по-особени желания? — попита младият човек, видимо приел момичетата за бъдещи клиентки.

Какво пък, имаха покойник. Само че, едва ли и най-скромното погребение в тази фирма беше по джоба на Виталик. Впрочем... Нали той тук е имал свой човек. Емилия. И момичетата попитаха за нея.

— Емилия? — изненада се младият човек. — Но... Но Емилия Лвовна никога не приема клиентите лично.

— При нас случаят е по-особен.

— Никога! Никакви изключения! Тя няма да ви приеме.

— Съобщете й, че е починал Виталик.

— Уви — разтвори ръце младият човек. — Все едно, няма да ви приеме.

— Кажете й, кажете й — настояваше Анюта. — Сигурна съм, че щом чуе за кого става въпрос, тя ще се появи на минутата и ще организира всичко по най-добрия начин.

Мариша добави:

— Ако не дойде, нека поне да се засрами.

Младият човек отрицателно поклати глава и каза:

— Боя се, че не ме разбрахте правилно. Не мога да предам молбата ви на госпожа Голубкова, защото в момента тя не е в офиса.

— Тогава й позвънете по телефона.

— Това също е невъзможно.

— Настояваме.

— Не мога! Госпожа Голубкова не вдига слушалката. Ние й звъним цяла сутрин, но напразно. Провали се и една важна среща с

група корпоративни клиенти. Заради това Емилия Лвовна може да си има големи неприятности със собственика.

Споменаването на групата корпоративни клиенти поразвесели момичетата, все пак им стана интересно, какво имаше предвид този млад човек, да не би в „последния си път“ чрез тази агенция да се беше отправил цял дружен колектив? Смях-не смях, но те обърнаха внимание на някои негови по-важни думи.

— Значи Емилия не е собственик на фирмата? — попита Анюта.

— Тя е нашата управителка. Всички въпроси решава именно тя.

— Но не е собственик?

— Не е — призна накрая младият сътрудник. — Тя изпълнява само длъжността на управител.

Оказа се, че високомерната царствена мадам Емилия е обикновен наемен работник. Дори и да бе скъпоплатен наемен работник, но не бе собственик.

— Няма значение! — твърдо произнесе Мариша. — Искаме да я видим.

— Боя се, че това е невъзможно. Нали няма да отидете в дома ѝ?

Защо да не отидат? Разбира се, че ще отидат. Само че какъв е адресът... Момичетата не знаеха адреса, а как да го научат?

— Вие не искате ли да ни заведете до своята шефка? — попита Лиза младия човек.

— При Емилия Лвовна? Да ви заведе? Вие сериозно ли?! Да отидем в нейния дом?

Съдейки по реакцията му, да извърши подобна волност никога не бе минавало през главата му. По собствена инициатива да отиде в дома на свирепата шефка?! Да се втурне в „Светая Светих“? Та това беше страшно даже да си го помислиш!

— Възможно е да се е случило нещо с нея — коварно произнесе Лиза.

— Какво например?

— Да е паднала, да си е навехнала крака или да си е счупила гръбнака и да не може да се добере до телефона, за да повика помощ. И в този момент се появявате Вие!

— А аз какво?

— Как така какво? Вие се явявате в ролята на нейния спасител. Добрият ангел! Повярвайте ми, такива неща не се забравят. И съвсем

скоро ще Ви очаква повишение в службата или като минимум поне солиден бонус към заплатата.

Сега младият човек погледна на идеята да отидат на гости при страшната началничка с по-голям интерес. Дори погледът му светна. Толкова му се прииска веднага да напредне в службата и да заслужи благоразположението на шефката си.

— Може и да сте прави — промърмори той. — Емилия Лвовна вече два дни не е на себе си. Може наистина да се е разболяла? Макар че, обикновено, когато е болна, не изключва телефона си. Изглежда този път я е сполетяло нещо извънредно. Тръгвам!

— Вървете! На тази Ваша Емилия Лвовна ще й бъде приятно!

А Лиза добави:

— И ние ще дойдем с Вас.

— Вие? — смути се младият човек. — Е... Не знам. Вие защо ще идвате?

— За компания.

— Да не Ви е скучно.

— За морална подкрепа.

— Ами, не знам — младежът продължаваше да се колебае. — Ако Емилия Лвовна не одобри вашето присъствие?

— Ще го одобри!

— Ние няма да влизаме в жилището й.

— Ще почакаме на улицата.

— В колата. А вие имате ли кола? А, нямате! И казвате, че Емилия Лвовна живее доста далеч отук?

— Не е толкова далече, но все пак трудно се стига дотам.

— Тогава ще Ви закараме.

Предложението да го закарат изигра решаваща роля. Младият човек престана да се колебае и кимна:

— Щом е така, можете да дойдете с мен.

Сякаш на момичетата им бе притрябвало неговото съгласие! Те все едно щяха да отидат. Дори и в случай, че им се бе наложило да хванат за гушата този нескопосник и да го вкарат насила в багажника на колата заедно с неговите морални принципи, делови вид и строг костюм.

Госпожа Голубкова живееше в луксозен жилищен комплекс на Крестовския остров. Това беше единственият остров в града, където живееха предимно елитът и новобогаташите. И макар че островът не им принадлежеше, те се държаха така, сякаш беше тяхна собственост. Като се започнеше с това, че неотдавна им направиха пряк път. На жителите на този елитен микрорайон, виждате ли, не им харесвало, че около тях непрекъснато се точат дълги колони с всякакви коли, които особено в пиковите часове са много.

Какво да правят нещастните шофьори — да се задушават в задръстванията или за по-бързо да се промъкнат направо през елитния район. Естествено те избраха второто. Но единственият директен път през острова изведнъж беше украсен с внушителна по размери бариера със строга охрана, която в отговор на възмутените вопли на автомобилистите само вдигаше безпомощно ръце.

— Разпореждане на районната администрация. Излишно е да се споменава, че ако не роднини, то много добри приятели и познати на тази администрация също живееха на Крестовския остров. Прекият път беше затворен и сега на всички, включително и на гостите на елитния микрорайон (ако предварително не са си направили труда да се снабдят с пропуска) им се налагаше да паркират колите си пред злополучната бариера и да зашляпат по-нататък пеша.

— Много мило — нацупи се Мариша, когато научи за това нововъведение — на всички ли им се налага да ходят пеш?

Оказа се естествено, че жителите на елитния микрорайон си имат пропуска и преминават с колите си абсолютно безпрепятствено.

— Много мило — повтори Мариша и излезе от колата. — Нямаме пропуск, значи по-нататък продължаваме пеша.

За щастие, времето беше хубаво. Беше това благословено време, което хората наричаха „циганско лято“. Въпреки че според календара бе есен, беше топло като през лятото, слънцето не жареше, а приличаше с меките си лъчи.

— И накъде да вървим?

— Ето нейния дом.

И младият човек, който се казваше Костя, посочи неголям двуетажен блок, заобиколен със собствена градина.

— Не им ли стига паркът наоколо, та са си направили и градина пред сградата?

С приближаването, сградата се оказа с доста внушителни размери. Имаше два входа — явно беше двуфамилна. Известно време Костя тъпчеше отпред, без да знае на коя врата да позвъни. Неговото колебание привлече вниманието на един тийнейджър на около петнадесет години. Момчето изглеждаше страшно. Мършаво, рижаво, къдрокосо и с лице, покрито с лунички. Върху дългия му нос имаше модерни очила, жълти „хамелеони“, които му придаваха още по-уродлив вид. Скъпите му дънки висяха на задника му, сякаш всеки момент щяха да се смъкнат надолу.

В ръцете си държеше някаква книга. Като се вгледа в корицата ѝ, Мариша забеляза, че е на един от модерните сега писатели с философско мистични уклони. Съдейки по разсеяния вид на момчето, той явно още беше потопен в книгата и все още не възприемаше съвсем адекватно внезапно появилата се пред него компания. Сякаш се питаше дали това пред него са хора от плът и кръв или са някакви безтелесни духове, материализирали се единствено, за да смутят спокойствието му и да попречат на медитирането му.

Споменаването на името на Емилия оказа върху момчето чудодейно въздействие и то мигом се отърси от сънената си замаяност.

— Емилия! О! Разбира се, тук живее!

— Ти да не си ѝ роднина случайно?

Анюта имаше предвид само цвета на косата му.

— Аз? Роднина? На Емилия?! Вие сигурно ми се подигравате?

— Не. Защо мислите така?

— Как ви хрумна? Тя е такава... Толкова ослепителна. А аз... аз съм пълно нищожество. Та тя въобще не ме забелязва!

Всичко е ясно, момчето е влюбено в своята прекрасна съседка. И това чувство беше пронизващо, защото явно той беше влюбен за първи път. И за първи път преживяваше вълненията и радостите на любовта.

— Не ми е роднина. А моите родители... такива идиоти! Скараха се с нея!

Усещаше се, че малкото момче нямаше да прости на баща си и майка си тази обида години напред. А може би никога нямаше да им прости. Така щеше да порасне, с ясното убеждение, че те са погубили неговата първа любов. Стъпкали са я до корен. Изгорили са я с пренебрежението си към неговите трепетни чувства.

— А твоята съседка вкъщи ли си е?

— Не съм видял да е излизала. Седя тук от осем сутринта.

Аха-а. Момчето специално се е разположило по-близо до входа, за да не изпусне появата на кумира си. Да седнеш навън в градината в осем часа сутринта, за да четеш, си беше още студено. Но влюбеният не се смущаваше от такива дреболии. Той търпеливо чакаше появата на дамата на своето сърце.

— Тази лелка май има прекалено много поклонници — прошепна тихо Мариша, докато Костя се бе отправил да позвъни на посочената му врата.

— Каква лелка, казвам ви, тя е истинска красавица — тъжно произнесе Анюта. — Впрочем и сами ще видите.

Костя се върна бързо. Дори твърде бързо. И сега неговата физиономия вече не изразяваше колебание или смущение, а неприкрит страх.

— Нещо се е случило там — промърмори той. — Звънях, звънях, никой не ми отвори. А после бутнах вратата и тя... тя...

— Какво тя?

— Сама се отвори!

— Вратата се е отворила сама?!

Вместо отговор Костя толкова бързо и енергично затресе глава, че момичетата се изплашиха да не се откъсне.

— Може би Емилия е забравила да я затвори?

— Тя?! — в гласа на Костя се долови такова неприкрито негодувание, сякаш Емилия е някакво висше създание, което никога и нищо не забравя, и не допуска никакви пропуски. — Не, тя не може да забрави подобно нещо.

— Тогава друг вариант — Емилия е излязла за малко и е оставила вратата притворена.

— А този рижавият, той нали ни каза, че не е излизала.

— Увлякъл се е в книгата си и не я е забелязал.

Но Мариша разбираше, че това е невъзможно. Рижавият младеж дори и да не беше видял, щеше да почувства предмета на своето обожание.

— Трябва да влезем и да погледнем.

Костя отново изпадна в ужас.

— В чужд дом! Без покана от собствениците! Какво говорите? Ако Емилия наистина е отишла някъде и се върне, ще ми отреже

главата!

— Добре. Ще почакаме.

Те почакаха около десет минути, после още пет, и още три. Накрая чакането стана направо нетърпимо.

— Костя, ти както искаш, но ние ще влезем!

Костя кимна унило:

— Влезте. На вас тя нищо няма да ви направи.

С лек трепет трите момичета се приближиха до откренатата врата. Тази елегантна врата от масивно червено дърво сякаш им внушаваше респект и страх. Макар че нямаше от какво да се боят. Дори и Емилия да си беше в къщи, нямаше да ги изяде.

— И въобще — окуражи ги Мариша, — Лиза, по-скоро тя от теб трябва да се страхува, а не обратното.

Лиза мълчеше. Мариша първа влезе в жилището на Емилия. Още от пръв поглед и с първата крачка навътре, стана ясно, че тук живее самотна млада жена. Чувствена, сексуална и твърде разкрепостена. При това с изключително своеобразно чувство за хумор.

— Що за украса е това? — изумено попита Анюта, разглеждайки нещо изсушено, висящо на стената. — Прилича на сух салам, но какви са тези коси?

— Ти за скалп чувала ли си някога?

— Скалп? Нима това е част от нечия глава заедно с косата? Доколкото знам, индианците са ги отрязвали от главите на своите жертви.

— Абсолютно вярно.

— Какво общо имат скалповете на индианците с това тук?

— Имат, защото това също е скалп. Само че... само че от друга част на тялото.

Анюта още известно време замислено разглеждаше странния предмет на стената, опитвайки се да вникне в смисъла на думите на Мариша. После се усети. Диво извика и отскочи далеч настрани.

— Ау! Ау! Ау! Това същото ли е, за което си мисля?

— Именно.

— Каква гадост!

Но Лиза повече я вълнуваше друг въпрос.

— Откъде го е взела? Нима... като индианците... от своите жертви...

Не можа да довърши, защото дъхът ѝ спря. Момичетата се звериха още малко към страшния експонат, а после Мариша неуверено каза:

— Не е, това е някаква глупост. Навярно е имитация.

И трите побързаха да се отдалечат. Но и по-нататък не беше по-добре. Навсякъде по стените имаше картини на мъже и жени в съвсем откровени пози. При това телата им имаха такива странни цветове и бяха извити в такива причудливо невъзможни ракурси, което изцяло създаваше впечатлението, че правят секс не живи хора, а вече покойници поне на два или три дни, с напълно изпочупени крайници.

— Какъв ужас! И кой е могъл да нарисува *това*!

— По-добре попитай, на кого в главата му е дошла такава идея да закачи *това* на стените в дома си?

Единственият приличен предмет сред тези картини беше голяма фотография в красива резбована рамка, изобразяваща стените на някакъв древен индийски храм. Тук персонажите също активно се занимаваха със секс, но поне изглеждаше красиво.

Коридорът, на практика превърнат в картинна галерия, най-накрая свърши и момичетата се озоваха в хол с внушителни размери. Там имаше три врати. Една за кухнята, друга за стаята за гости и третата, явно за спалнята. Първите две бяха широко отворени и в стаите не се виждаше никой. Вратата на спалнята беше плътно затворена. И напълно естествено, именно тя привлече момичетата по-силно от всичко.

— Да влезем ли?

— Страшно е.

— От какво се боиш? Нали сме заедно.

Не откриха нищо страшно зад вратата на спалнята. Луксозни мебели от червено дърво. Копринени чаршафи, върху които е страшно неудобно да се спи, защото се пързаят (Мариша знаеше това от собствен опит). Мек килим на пода, изглежда ръчна изработка. И отново картини по всички стени. Същите фигури, здраво сплетени в немислими за живия организъм пози. А в дъното, върху цялата стена над спалнята, беше нарисувано епично платно, изобразяващо като че ли някакъв бой, или безумен секс, или излизащи от мрачни подземия зомбита.

— Боже! — изпищя ужасената Лиза. — Стана ми лошо. Ако не възразявате, ще се махна оттук.

Момичетата нямаха нищо против. Платното толкова ги бе впечатлило, че те почти не забелязаха изчезването на Лиза. Усетиха се в момента, когато дочуха отнякъде нейния силен вик:

— Ааа! Аааа!

Бутайки се една друга, Анюта и Мариша се притекоха на помощ. Впрочем, с Лиза не се беше случило нищо страшно. Тя стоеше в хола и глупаво се беше втрещила срещу още една врата. Момичета не я бяха забелязали преди, защото тя беше ловко замаскирана с гипсова фигура на демон — мъж с внушително стърчащ полов орган. Те само хвърлиха коси срамежливи погледи и побързаха да отместят очи.

Оказа се, че това не е просто статуя, а вратата на банята. А дръжката се оказа именно това, което момичетата срамежливо отбягваха да гледат. И ето, че на прага на тази стая с неприлична дръжка на вратата, стоеше Лиза и крещеше:

— Аааа!

— Замълчи! Млъкни веднага!

Като видя, че думите не ѝ въздействат, Мариша я хвана за раменете и я разтърси силно няколко пъти. Лиза изтрака със зъби и накрая млъкна. Наистина, не напълно. Сега тя глухо стенеше, но беше много по-добре от предишните ѝ крясъци. Най-после Мариша успя да я попита:

— Какво си се разкрещяла като ненормална?

— Есика!

— Какво?

— Есика! Ас го прехапах!

— Прехапала си си езика?

— А-ха!

— А защо крещеше?

Вместо отговор Лиза отново отвори уста, но навреме премисли и протегна ръка с думите:

— Там. Лежи. Тя.

При това на лицето ѝ бе изписан неподправен ужас. Без да очаква нищо добро, Мариша бавно се обърна и погледна в банята. Най-лошите ѝ подозрения се оправдаха веднага. На пода в банята лежеше

жена. Беше облечена в разкошен копринен халат с бронзов цвят, обшит с богата тюркоазна дантела.

Без да се приближи до нея, Мариша вече знаеше, че е мъртва. Жив човек не би лежал съвсем неподвижно в такава неудобна поза. Освен това, около нея се беше разтекла локва с кръв. Омазаните с кръв разкошни рижи коси се бяха разпилели по раменете и халата ѝ с тюркоазена дантела. Стените на банята, покрити с плочки в ръждивокафяв цвят с бели жилки, някак странно хармонираха с лежащото на пода тяло.

Мариша успя да си помисли, че приживе покойната е била дяволски стилна личност, щом даже и в смъртта си е успяла да съхрани подобие на еlegantност и добър вкус, когато до нея неочаквано се появи и закрепця Анята.

ГЛАВА 8

На Мариша не ѝ се наложи да се разправя с поредния проблем. Влетелият след тях в банята Костя, отначало шашардисано се спря пред лежащото на пода тяло, а после внезапно се завъртя към Анюта и ѝ удари една плесница. Аня моментално млъкна, като изумено погледна Костя.

Подир Костя се появи и рижавият младеж.

— Кой крещеше така? Какво се е случило?

Но докато разпитваше, той видя тялото на пода и се втурна към него:

— Емилия! Какво Ви е?

Буквално в последния момент, почти на прага на банята Мариша успя да хване малолетния глупак. Още секунда и той щеше да изпотъпче всички следи със своите крачища четиридесет и трети номер.

— Пуснете ме! — дърпаше се и се опитваше да се измъкне от нейните ръце момчето. — Пуснете ме да отида при нея!

— Не бива! Можеш да унищожих уликите!

Но рижавият не я чуваше.

— Пуснете ме! Може би тя все още е жива и можем да ѝ помогнем!

Какво пък, както се казва, надеждата умира последна. На тази Емилия може би наистина все още беше възможно да ѝ се помогне.

— Трябва да видим жива ли е или не.

— Аз сама ще проверя.

Мариша отблъсна рижавия настрани и решително влезе в банята. Внимателно огледа пода под краката си. Всичко изглеждаше чисто. Никакви следи. Нямаше как, трябваше да рискува.

Ваната беше пълна. Минавайки покрай нея, Мариша машинално потопи ръка и потрепери. Водата беше съвсем студена, но в нея ясно се усещаше наличието на някакъв мек сапун или пяна. Изглежда, когато смъртта е застигнала Емилия, тя се е канела да се потопи в горещата

вода. Но не е успяла. Убиецът я е настигнал, без да ѝ позволи да се наслади за последно.

— Какво се мотаеш около ваната? Виж жива ли е или не!

След като най-сетне се приближи до лежащата на пода жена, Мариша превъзможна страха си и се наведе над нея. Първият допир до тялото показва, че няма никаква надежда. Жената беше студена така, както можеше да бъде студен само един труп. Мариша не се опита дори да провери пулса ѝ. Беше безполезно. И тя просто извика:

— Викайте милицията! Мъртва е!

Рижавият младеж горчиво зарида. Закри лицето си с ръце, рухна на колене и занарежда:

— Мъртва, мъртва, мъртва! Не, не мога да повярвам! Мъртва!

Мариша се смръщи. С неговата прекалена емоционалност, рижавият започна да ѝ действа на нервите.

— Премести се някъде по-далеч — нареди му тя. — Недей да пречиш!

Той послушно се премести до стената, без да прекъсва своя горчив речитатив. На Мариша ѝ беше все едно. Нека си страда, щом така му харесваше. Макар че, ако тя беше на негово място, нямаше да реве, а щеше да се вземе в ръце и да се опита като за начало да разбере какво всъщност е станало.

— Какво се е случило тук? — прошепна в ухото ѝ Лиза. — Как мислиш?

— Няма какво да се мисли. Тази жена са я ударили.

— Кой?

— Попитай ме нещо по-лесно. Мисля, че е някой близък. Няма следи от борба.

— Това ли е Емилия?

— Откъде да знам? — искрено се удиви Мариша. — Никога в живота си не съм я виждала. Костя!

— Какво? — откликна младият човек.

— Погледни, това твоята шефка ли е?

— Да погледна?

Върху лицето на младия човек се изписа такъв ужас и отвращение, сякаш Мариша току-що му беше предложила да изяде жив дъждовен червей, мъхеста гъсеница или лепкав охлюв.

— Да погледна? Как така да погледна?

— Много просто! Приблѳжи се и погледни!

— А... а не може ли с това да се заеме милицията?

— А някой извика ли ги?

На практика още никой не се беше обадил в милицията и Костя с готовност предложи:

— Аз мога! Ще ги извикам!

— Първо се увери, че трупът е на Емилия.

— Мога да мина и без имена. Просто ще им кажа, че сме намерили мъртво тяло. Нека те сами да установят чие е.

Търпението на Мириша се изчерпа. Жалък страхливец!

— Анюта, ела — извика тя момичето. — Ти също си виждала Емилия, нали?

— Да.

— Ще погледнеш ли? Това тя ли е, или не?

Анюта не се препира. Щом трябва, значи, трябва. Приблѳжи се до трупа, внимателно отмести кичур коса и дълго се взира в лицето.

— Е, какво?

— Не знам. Всичко е залято с кръв. Нищо не се вижда, но косата и фигурата са точно като нейните.

Пристигналите ченгета не се отличаваха с подобна чувствителност. Те бързо установиха, че трупът принадлежи на гражданката Емилия Лвовна Голубкова, родена през 1963 година, живееща в настоящата квартира като официална наемателка, за което имаше писмен договор между собственика на жилището, някой си Сива Иван Иванович и гражданката Голубкова.

— Тя е на четиридесет и пет години! — ахна изненадана Анюта, чувайки датата ѝ на раждане. — А пряко сили изглежда на тридесет и три! Потресаващо!

Ченгетата много бързо изпълниха цялото жилище. Изгониха свидетелите навън зад вратата, но прикрепиха към тях един млад сержант, който ги развличаше с разговори, докато колегите му си вършеха работата.

— Ние дойдохме при вас веднага след друг случай. По телефона някаква съседка ни каза — „мокра поръчка“ — убийство. Пристигнахме, действително имаше труп. Навсякъде кръв, още някаква течност, вонеше. Започнахме да оглеждаме, оказа се просто някакъв пиян сред купчина боклук. Въргаляше се на пода в

собствената си пикня и излят кетчуп. На всичкото отгоре започна и да вика, когато го разбутахме. Даже не се и опитахме да го вдигнем. Нека си лежи, щом така му харесва.

— При нас кетчуп няма — въздъхна Лиза. — Тази жена наистина е убита.

Сержантът кимна и продължи да приказва, като от време на време прекъсваше с ненатрапчиви въпроси, опитвайки се да изясни какво са правили приятелките в дома на убитата. Тоест, той си мислеше, че въпросите му са ненатрапчиви. На практика, момичета прекрасно разбираха всичко. Нека момчето потренира изкуството как се води разпит. В края на краищата не ги затрудняваше, а пък за него щеше да е от полза.

След това ги разпитва старшият оперативен. Той искаше да знае, кой вятър е довял приятелките в квартирата на Емилия Лвовна. Трябваше да повторят същата версия, която казаха пред Костя. Момичетата бяха дошли при покойната по повод погребението на своя близък приятел и съпруг на Лиза.

— Също покойник?

— Разбира се — с достойнство потвърди Лиза. — Аз не погребвам мъжете си живи!

След тази язвителна забележка оперативният се изчерви. Остави ги за малко на мира, но не ги пусна да си ходят.

— Ще чакаме следователя.

Най-накрая се появи и следователят и им зададе същите въпроси за трети път. Сега вече приятелките започнаха да стават раздражителни и да недоволстват.

— Докога? През цялото време ни питате едно и също. Попитайте нещо по-оригинално!

Следователят не можа да измисли нищо по-оригинално. И ги пусна. Разбира се, обеща им, че ще провери тяхната информация. Като цяло се държа коректно, без да ги заплашва. А и какво да ги заплашва — и за непросветения беше ясно, че Емилия е била убита отдавна. И от доста дълго време лежи на пода в своята баня.

— Убили са я през нощта — подслушаха момичетата думите на съдебния лекар. — В краен случай вчера късно вечерта. Явно нещастната жена е искала да си вземе вана. Даже я е напълнила, сложила е шампоан и соли за вана. Не е подозирала нищо, а в този

момент убиецът се е появил зад гърба ѝ и я е ударил по тила. Костите ѝ не са издържали и... с една дума, мигновена смърт. Мисля, че тя даже не е успяла да се изплаши.

Като чува това, момичетата се спогледаха. Кой е бил в квартирата на Емилия, от кого тя изобщо не се е притеснявала, че даже е решила да вземе вана? Ако знаеш, че в къщата ти има чужд или малко познат човек, едва ли спокойно ще отидеш да разпускаш в горещата вода. През цялото време ще си мислиш, какво ли прави той отгатък?

— Възможно е Емилия да се е канела да се изкъпе във ваната заедно с него.

Ами да, размерите на ваната позволяваха да се изкъпят не двама, а направо петима. Съдържанието на картините, закачени по стените на коридора и спалнята ѝ, красноречиво показваха, че тя е била напълно в състояние да направи подобно нещо.

— Точно така, сега със сигурност знаем, че вчера на гости при Емилия е бил човек, когото тя е познавала добре.

— Познавала го е и му се е доверявала.

— И кой може да е бил?

Естествено в ума им идваше само една идея — любовник!

— Но нали любовник на тази жена е бил моят Виталик — възрази Лиза — а вчера той вече беше мъртъв.

— Изглежда не е бил единственият, който се е ползвал с нейната благосклонност! Такава жена е можела да има двама, трима, че и десет мъже едновременно.

Въпреки суматохата, Мариша беше успяла да разгледа покойницата. На масичката в хола имаше достатъчно много нейни цветни снимки, за да може да си направи извода, че убитата е била не само изключително красива и сексапилна, но по-важното — тя добре е съзнавала, че притежава тези качества. И ги е използвала на 100 процента.

Точно такива хора се добират до успехи в живота. Те са неотразими, знаят го и заразяват със своята самоувереност и околните. От снимките ги гледаше щастлива, уверена в себе си млада жена, успяла и елегантна.

— Да, тя със сигурност е имала много любовници.

— Странно — отрони Лиза, застанала до Мариша пред фотографиите на загиналата жена. — Лицето ѝ ми е някак познато.

— Сериозно? Къде си я виждала?

— Не мога да си спомня, но не е било много отдавна — сигурна съм.

Момичетата ги вълнуваше един и същи въпрос. Дали убийството на Емилия не беше свързано с това на Виталик? И трите сами си отговориха, че двете убийства твърде много си приличаха.

— Вижте какво се получава — шепнесе Анюта, поглеждайки съчувствено към Костя, когото момичетата караха обратно с колата към погребалното бюро — първо убиха Виталик, а после — Емилия.

Костя издаде приглушен стон и Анюта отново го погледна със съчувствие. Трябваше да му съчувстват. Нали именно на него му предстоеше да съобщи на своите колеги трагичната новина и... да организира погребението на своята шефка по най-добрия начин. В това Емилия дори имаше късмет. Нямахме място за съмнение, че нейното погребение щеше да бъде едно от най-изисканите. Та нали не всеки ден погребално бюро погребва своята директорка.

— Забележете, и двамата са убити почти по еднакъв начин — прошепна Анюта. — И двамата са си били вкъщи. И двамата не са подозирали нищо нередно. И на двамата са им счупили главите!

Мариша и Лиза се съгласиха с нея. В тези две убийства имаше твърде много общи неща. Но кой беше този човек, който е влизал в дома и на Виталик, и на Емилия?

— Никой не ми идва наум — само разтвори ръце Лиза. — Господи!

— Какво? За кого се сети?

— Не, аз просто си спомних къде съм виждала тази Емилия.

— И къде?

— Именно тази жена ме бутна, когато си тръгнах от „Далила“! А веднага след като ме бутна, ми прилоша. И припаднах направо на улицата!

— Мислиш ли?...

— Да! Вече съм сигурна, че тя ми е направила нещо. Тогава ми се стори, че ме ужили оса, но сега разбирам, че не е била оса. Тази Емилия ми е сложила някаква инжекция, за да ми стане лошо!

Мариша поклати глава. Принципно, Лиза само потвърждаваше факта, че Виталик и Емилия са пристъпили към престъпен заговор, с цел да се избавят от Лиза. Да доведат бедната жена до самоубийство и после да отпразнуват нейната смърт. Но защо все пак им е било необходимо? Това не можеше да разбере.

Колкото и да беше странно, Анюта реши да остане в „Последен път“.

— Трябва да подкрепя Костя — срамежливо обясни тя своята постъпка. — Бедничкият, той е съвсем смазан.

Да, на Костя му се събра много, но с какво можеше да му помогне Анюта? Изглежда тя си имаше собствено мнение по този въпрос. Вероятно вече се беше примирила с това, че за нея Виталик е изгубен окончателно и завинаги, и сега се беше прицелила в нов дивеч. Какво пък, можеше само да се завиди на Анютината упоритост. Кралят умря! Да живее кралят!

— Какво щастие — сбогувайки се с тях заяви Анюта — че и трите имаме алиби за миналата нощ.

— Щастие?

— Веднага щом стане известно, че Емилия е била любовница на Виталик, а той е имал жена, в случая ти, Лиза, а и мен, подозрението ще падне върху нас двете. Аз чаках кога новият следовател ще се сети да се поинтересува кой е бил любовникът на Емилия. И какво щяхме да му отговорим? Същият този покойник, когото ние днес сме се опитвали да изпратим в последния му път, уж с блясък и тържественост, с нейна помощ?

Анюта се изсмя, явно много доволна, че е натрила носа на милицията. Имаше надеждно алиби. И ако беше възможно да заподозрат Лиза в съучастничество (на практика се случват и такива ситуации, когато съпругата и старата любовница забравят за враждата помежду си и се съюзяват срещу новата съперница), то да заподозрат в заговор Мариша нямаше как да стане. Тя беше напълно незаинтересовано лице. И следователно, на нея можеше да ѝ се вярва.

Мариша и Лиза също се разделиха.

— Сигурна ли си, че повече не ти трябвам? — попита Мариша новата си приятелка.

— Необходимо си ми, но съвестта не ми дава да те моля да останеш още при мен. Налага се да свиквам с мисълта, че Виталик го

няма, че съм сама и че някак си трябва да живея с това.

— Отначало ще ти бъде трудно.

— Ще бъде, и какво?

— Хайде да направим така. Аз ще мина покрай нас, ще свърша нещо, а привечер, ако се почувстваш зле, ще дойда пак при теб. Става ли?

— Става! И заедно ще обсъдим нашите по-нататъшни разследвания.

— Именно за това си мислех и аз.

Те се разделиха до вечерта, много доволни една от друга. Мариша се прибра вкъщи. А Лиза се отпрати към дома си, където за първи път от години насам никой не я очакваше. Нямахше за какво да бърза да приготвя обяд, да пере и да чисти за връщането на Виталик. Сега с всичко това можеше да се занимава, когато реши. Ако искаше, въобще нямаше да готви! Ако пожелаеше, щеше да се отбие в някое кафене! Пълна свобода на избор!

Осъзнавайки тази важна мисъл, Лиза се спря.

— Хайде бе — измърмори си тя — изглежда животът на вдовиците имал и хубави страни!

После продължи нататък, но вече, без да бърза, с малки бавни крачки. Може да се поразходи. Може да се поогледа настрани. Може да седне някъде да хапне порция пелмени, ето там, в онова заведение. Разбира се, Лиза не си купи пелмени. Вкусът от неочакваната свобода я беше ударил по главата, но не чак до такава степен. Тя не възнамеряваше да се трови точно сега, когато след мъката и тъгата дойде осъзнаването, че стои на прага на нов и кой знае, може би по-добър живот.

Лиза не мислеше и да се хвърля под някоя кола. Напротив, стоеше в края на тротоара и внимателно гледаше напред, за да уцели онази секунда, в която транспортният поток щеше да се разрежи достатъчно и на нея ще ѝ се удаде възможност да се шмугне между забързаните коли. Да, тя не беше на пешеходна пътека и какво от това? Сложете ръка на сърцето си и кажете, колко пешеходци пресичат на непозволени места? Много. Почти всички.

На практика, всеки от нас поне веднъж в живота си е пресичал пътя на червен светофар. А ако се намери такъв човек, който винаги

чака зелена светлина и пресича само на „зебра“, то на този тип мястото му е в Кунсткамерата^[1], редом с експонатите на другите уроди.

Например, досега Лиза беше пресичала сто пъти на неразрешени места, но знаеше елементарното правило как да го прави, при това да остане цяла и невредима. Просто трябваше да бъдеш още повнимателен, отколкото на обикновената пешеходна пътека. И тогава, мислеше си тя, нищо лошо няма да ти се случи. На пешеходната пътека, точно обратното, отпускаш се и може да не забележиш опасността. А иначе, всички твои органи чувстват напрежение, така че и опасността ще видиш навреме.

И Лиза я видя. Вече беше застанала на разделителната линия, когато видя някакво младо момиче зад волана на сребриста „Хонда“, което реши да заобиколи едно препятствие на пътя — липсващ капак на канализационна шахта. Цялото внимание на начинаещата шофьорка беше насочено към дупката. Стоящата по средата на платното Лиза, тя забеляза твърде късно. Наложил се Лиза да се дръпне назад, точно където минаваше отсрещният поток с коли.

Но в този момент и там се случи аварийна ситуация. Една маршрутка беше спряла в нарушение, за да качи пътници. После реши да продължи, а минаващият в този момент джип трябваше да промени траекторията си, за да не удари маршрутката. Лиза успя само да ахне, откривайки, че от едната страна на безопасната линия я притискаше сребрилата хондичка, а от другата, срещу нея неумолимо летеше грамадата на черния джип.

Нямаше какво да направи. Беше попаднала буквално между два огъня. Господи! Трябваше да мине по пешеходната пътека! Ако я сгазеха там, Лиза поне щеше да има право на някаква компенсация за морални и физически загуби! Но тази мисъл изчезна, както се и появи. А Лиза страшно се ядоса на себе си. Проклета идиотка! Каква компенсация! Ей сега ще я смачкат като палачинка и това е!

— Прощавайте всички! — изпищя Лиза и се приготви за неизбежната смърт като затвори очи.

Вятърът я блъсна, след това се чу клаксон, а не песен на ангелски гласове. И Лиза отвори очи.

— Ти какво правиш там, решила си да подремнеш ли? — крещеше ѝ някакъв мъж от преминаваща покрай нея кола. — Всички жени сте смахнати, но ти си пълно ку-ку!

Внезапно зарадваната Лиза, вместо да се обиди на грубиянина, му изпрати въздушна целувка. Тя почти обичаше този грубиян. Та нали остана жива. И той беше първият, който ѝ напомни за това.

— Абсолютно ку-ку — с удовлетворение констатира мъжът, но вече без предишната злоба в гласа. — Луда! Махни се от пътя, глупачке!

Даваше ѝ добър съвет. И Лиза го последва веднага. С няколко подскока тя пресече останала част от платното и когато вече стоеше с единия си крак на тротоара, се появи нова опасност! Лиза видя камиона и веднага разбра, че той се е устремил в нейната душа. Камионът беше пълен с боклук, но летеше точно срещу нея. Съвсем целенасочено. При това в момент, когато на пътя нямаше никакви коли. И независимо от това, камионът пердашеше право срещу нея.

Лиза сподавено изохка и скочи върху тротоара. Обаче не! Камионът също прескочи бордюра и полетя директно през тревната площ, отново прицелен в Лиза. Това просто не можеше да бъде. Такива маневри Лиза бе виждала само на кино. Тя се втурна през тревата, без да знае накъде да тича. Внезапно нечия ръка я хвана за якето и властно я дръпна към себе си.

Камионът, свирейки недоволно с клаксон, профуча покрай своята жертва и се скри някъде из дворовете. Лиза въздъхна:

— Благодаря!

— Има защо — отговори ѝ весел глас. — Какво има против Вас този тип?

Лиза вдигна очи и замря. Пред нея стоеше мъж — мечта за всяка жена! Той имаше чисто лице с правилни черти, блестящи тъмнокафяви очи и тъмни, късо подстригани коси. Освен това беше добре сложен. И силен! Наистина силен, иначе Лиза не би прелетяла буквално метър и половина във въздуха, за да се окаже на безопасно разстояние от вбесения камион.

— Благодаря! — повтори треперещата Лиза развълнувано. — Вие ме спасихте!

— Има нещо такова! Този тип имаше намерение да Ви бутне. Да Ви убие, едва ли, но щеше да Ви осакати със сигурност.

— Благодаря! — повтори за трети път Лиза и се изчерви.

Какво запелтечи едно и също! Нямаше ли други думи, с които да благодари на непознатия? А тя само благодаря, та благодаря! Ще я

помисли за глупачка.

Изглежда, непознатият съвсем не смяташе, че Лиза му благодари лошо. Той я гледаше развълнуван и накрая я попита:

— С Вас всичко наред ли е?

Лиза кимна с глава.

— Сигурна ли сте, че е наред? Да Ви изпратя ли до дома?

— Не, не е необходимо.

И тук Лиза мислено сама се удари по главата. Нещастна идиотка! Защо му отказа? Такъв мъж ѝ спаси живота, а тя го разкарва! Кретенка!

— Е, както искате — произнесе непознатият.

И тъй като Лиза не му подаде никакъв знак за това той да остане, мъжът продължи напред. А Лиза така и си остана да стои, гледайки след него. Тя щеше да го извика, но езикът ѝ неочаквано отказа да ѝ се подчинява.

— Господи! — въздъхна накрая тя. — Какъв мъж! Приказка!

Но приказният мъж вече се беше скрил от погледа ѝ и Лиза се затътри към вкъщи. Нямаше много за ходене. През дворовете, където се беше скрил злополучният камион, но Лиза вече беше забравила за него. Всичките ѝ мисли бяха посветени на непознатия мъж-красавец.

Тя вървеше и мислеше за него. На улицата беше много приятно. Нямаше много хора. Все пак беше работен ден. Някъде играеха деца, звънко ритайки топка. Носеха се женски гласове и лай на кучета. С една дума, тихичко зелено кътче в един от жилищните райони на големия град. Лиза зави и влезе в своя двор. За да влезе в блока, трябваше да мине под една арка, след това да заобиколи порядъчно обраслата спортна площадка на съседното училище — и вече щеше да си е у дома.

Обикновено Лиза не минаваше през площадката. Това беше любимото място на всички стопани на малки и големи кучета в района. По всяко време на годината, занемарената спортна площадка, гъсто обрасла с дървета, храсти и бурени с височината на човешки ръст, беше пълна с пухести или с копринено гладка козина кучета. Кривоноги и с големи зъби, с отрязани или свободно висящи уши, те бродеха по бившата спортна площадка и навсякъде оставяха следи от своето присъствие.

Никой не чистеше след тях. Стопаните им с умиление наблюдаваха пакостите на своите питомци, като само приветстваха техните постижения. Ако някой им кажеше, че това е възмутително, те биха възроптали. Да почистят? Какво има тук да се чисти? Това е естествен тор. Зимата ще изгние и следващата година репейт ще започне да расте още по-добре!

Лиза не спореше. Може би щеше да изгние, но не веднага. И е полезно само за едните репеи.

А те, трябваше да се отбележи, израстваха огромни в кучешката пустош. Да се провираш между израстъците, с риск да настъпиш някоя „мина“ беше твърде неприятно. Но в края на този ден, умората я беше налегнала порядъчно и Лиза, изменяйки на своите навици, вече се промъкваше през запустялата спортна площадка. Беше доволна само от едно — сега не бе време за разходка на кучета и беше пусто.

Стори ѝ се, че в другия край на площадката репейт се залюля силно. Сякаш в него се криеше някой. Но това можеше да е вятърът, затова не обърна особено внимание и продължи напред. Имаше да върви съвсем малко, не повече от сто метра. Но както се оказа, все още ѝ предстоеше да премине точно това малко разстояние. Право пред нея от гъстите храсти изскочи твърде подозрителна личност. Мъж, небръснат, рошав, здравеняк. От него вонеше на алкохол на километър. Целият му вид не оставяше никакво съмнение — мъжът бе замислил нещо лошо.

Той препречи пътя на Лиза. И мълчаливо, само сумтейки, започна да се домогва до нея.

— Ей! Какво искаш?

Лиза вече разбираше какво иска. Да я ограби! Да я изнасили!! Или нещо повече — да я убие!!!

— Ей! Махай се! Не ме пипай! Ще крещя — предупреди го тя.

Той гнусно ѝ се озъби, показвайки неравните си пожълтели зъби и протегна към Лиза своите дълги ръце с мръсни почернели нокти. И когато тяхната траурна ивица се оказа под носа на Лиза, тя закрещя:

— Помощ!

Струваше ѝ се, че крещи с всички сили, но всъщност звукът, който излизаше от дробовете ѝ, едва ли би изплашил и малко коте.

— Помощ! Помощ!

Лиза отстъпваше и отстъпваше, без да посмее да се обърне с гръб към своя нападател. После настъпи някаква пръчка. Спъна се и падна на земята. Мъжът се озъби още по-широко и в очите му прочете онова изражение, от което Лиза окончателно се увери: „Сега ще ме изнасили! Каква гадост!“ И в най-големите си кошмари не би могла да си представи, че до нея би могло да се докосне такова същество!

— Не ме докосвай! — пищеше тя. — Аз съм туберкуозна!

Това не му направи никакво впечатление.

— Зараза към зараза не се лепи! — само дръзко ѝ се изхили той и се стовари върху нея.

Беше ужасно! Отвратително! Вонеше!

Лиза буквално се задушаваше под мръсното тяло. Мъжките ръце грубо шареха по нейната гръд, стараейки се да скъсат сутиена ѝ. Плъзнаха под дрехите ѝ и Лиза не знаеше от какво повече се задъхва — от вонята или от отвращение.

Лиза се бранеше с последни сили. Тя вече разбираше, че е загубила битката. Но да се предаде просто така не можеше. Докато ѝ останеше и капка сила, щеше да се съпротивлява. Но силите я изоставяха с всяка изминала секунда. Насилникът беше къде-къде посилен от нея. И в този момент, когато Лиза почувства как дишането ѝ отслабва и върху очите ѝ се спуска черна пелена, всичко изведнъж свърши.

Задъхана, Лиза скочи от земята. Пред очите ѝ още чернееше, но слухът ѝ беше в пълен порядък. Тя чу два гласа. Единият на мръсния насилник и вторият на още някого, смътно познат.

— На ти! На ти на теб! Изрод такъв!

Лиза искаше да види какво става и премина няколко пъти. Накрая пелената пред очите ѝ започна да се разсейва и тя видя как пред нея се води истински ръкопашен бой. На тревата, изпотъпкана и нацапана от много поколения различни кучета, се биеха двама. Единият — същият този мръсник, който се опитваше да я изнасили, а другият... Ето ти изненада! Вторият беше нейният неизвестен спасител — мечтата на всички жени. Той отново ѝ се беше притекъл на помощ. И сега с настървение налагаше своя противник.

Лиза почувства как адреналинът ѝ се качва.

— Така му се пада! — закрещя тя. — Цапардосай го! Да знае как се нападат беззащитни момичета!

Нейният спасител охотно последва съвета ѝ, като стовари върху мерзкия насилник такива силни удари, че онзи буквално започна да лази. И все пак успя да избяга като се отдалечи пълзешком, при това доста бързо.

— Да го догоня ли? — попита нейният спасител, дишайки тежко.
— Ти само кажи, аз съм готов.

— Не, остави го. Ще го убиеш, без да искаш.

— Такива трябва да се убиват! — кръвожадно присви очи той. — Той теб... Той теб... Успя ли да ти направи нещо?

— Не, не! Само се опита!

— Гад! Не, пусни ме! Аз все пак ще го настигна и ще го убия.

— Недей! — изплаши се Лиза. — После ще те намерят и ще те арестуват. Заради него не си заслужава.

— Хайде да го предадем в милицията!

— Е... щом настояваш, добре.

Оказа се, че докато Лиза и нейният спасител спореха, насилникът окончателно беше изчезнал. Сигурно се беше скрил в храстите, беше залегнал, без да диша, защото се страхуваше да не привлече вниманието на благородния отмъстител.

— По дяволите! — изруга спасителят на Лиза, който обходи близките храсти, като се омаза целият в кучешки лайна. — Нека да пълзи! Ще ми падне той на мене!

— А ти как изобщо се озова тук! След мен ли вървеше?

— На мен ми е на път. Живея наблизо.

— Значи сме съседи? — зарадва се Лиза. — Слушай, не ми е удобно, но в такъв случай ще ме изпратиш ли до нас?

— С удоволствие! Вече ти предложих веднъж! Помниш ли?

— Помня и много съжалявам, че не приех предложението ти. Бях глупава.

— Не си глупава.

— Точно сега не съм. И затова те моля да ме изпратиш. Как се казваш?

— Толя.

— А аз съм Лиза.

Толя кимна и предложи на Лиза ръката си.

— По-добре се хвани за мен — каза той — ти си в такова състояние, че можеш и да паднеш. И знаеш ли какво... имаш ли в себе

си огледало?

— Ако не се е счупило, имам, разбира се.

— Огледай се.

Лиза се огледа и изпадна в ужас. Косата ѝ беше раздърпана и цялата набодена със суха трева и някакви боклуци. На бузата си имаше рана, а кожата ѝ беше намазана с нещо жълто-кафяво. Ако това е... за това направо не ѝ се мислеше.

С помощта на мокра кърпичка Лиза се поизбърса малко, но не ѝ се удаде да възстанови предишната си външност с такива скромни средства. Трябваша ѝ горещ душ, компреси и планина от фон-дьо-тен.

— Нищо — промърмори Лиза — до вкъщи са две крачки. Ще се добера някак си. Надявам се само да не ме срещне някой познат.

— Аз също се надявам, че иначе хората ще си помислят... — и той замълча.

Лиза се засмя. Хвана спасителя си под ръка и двамата тръгнаха по малката пътечка към дома ѝ.

---

[1] Музей по антропология и етнография „Петър Велики“, Санкт-Петербург — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Следващият ден започна за Лиза почти щастливо. Във всеки случай, в сравнение с предишните няколко абсолютно кошмарни дни, този наистина започна щастливо. Като начало тя се събуди в чудесно настроение. Животът около нея постепенно се подреждаше.

Да, щеше да има още много неясноти и неприятности, но най-лошото остана в миналото. Виталик! Нейният мъж! Любимият мъж! Болката удари сърцето на Лиза! Имаше време, когато те се обичаха. Наистина се обичаха. И как е могъл да бъде толкова жесток с нея? Да я накара да повярва, че е бременна. После да я лиши от тази вяра. А всъщност нищо такова да не е имало. Той самият е нагласил всичко така. Освен това е имал две любовници едновременно! И с този човек тя е живяла толкова години рамо до рамо. Обичала го е! Грижела се е за нето! Предател!

Мислите ѝ за любовта, която бе изпитвала към него, светкавично се разсеяха, а желанието ѝ да плаче категорично се изпари.

— Много добре, че го убиха! — възкликна в гнева си Лиза. — Така му се пада!

Лиза дори почувства известна симпатия към неизвестния престъпник. Избавил я беше от необходимостта сама да се разправи с този подлец.

— Ама аз наистина щях да го убия, ако бях научила какво е замислил и...

За съжаление, на Лиза хич не ѝ идваше наум, че е можело изобщо и да не разбере за номерата на своето мъжленце. Ако опитът ѝ да се хвърли под колата се беше увенчал с успех, тя щеше да умре, сигурна в любовта на Виталик и в собствената си нищожност.

Всичко това сега беше минало. Тя не беше вече кон с капаци на очите. Виждаше всички събития в истинската им светлина. И съвсем не е нищожество! И съвсем не е ненужна! И за провалените срещи в офиса, което бе главната причина да я уволнят, изобщо не беше закъснявала заради собствената си разсеяност.

Едва сега Лиза разбираше, че всичките тези закъснения бяха по вина на нейния мъж. Той нарочно е повреждал колата или пък е казал, че е развалена и няма да може да я закара на нужното място навреме. И часовниците е премествал! Като стой, та гледай, той е бил. Нали на следващия ден часовниците си вървяха съвсем нормално, а батерията никой не беше сменял, Лиза провери.

— Тогава за какво да тъгувам? За това, че моят спътник в живота, се оказа предател, замислил най-лошото срещу мен, а сега го няма? Точно обратното! Трябва да се радвам!

Все пак едно зрънце съмнение отравяше целия оптимизъм на Лиза. Както и да го усукваше, Виталик беше убит. И неговата любовница, Емилия, също. И макар техният убиец да действаше явно в полза на Лиза, кой можеше да ѝ гарантира, че занапред неговите планове нямаше да се променят? Кой знае, може би следващата жертва щеше да бъде именно тя самата?

— С тези убийци никога и нищо не може да се знае със сигурност.

Въздишайки, Лиза стана от кревата. Днес имаше намерение да прекара деня у дома. Първо, след вчерашното нападение, лицето ѝ беше осеяно със синини и рани. Ако с по-слабите драскотини можеше да се справи без много труд с помощта на фон-дъо-тен и няколко къдрици от спуснатата си коса, то ожуления до кръв нос и синината под окото нямаше как да прикрие.

— Къде ще ходя в такъв вид? Ще си седя у дома!

На това безспорно разумно решение здраво пречеше едно обстоятелство — хладилникът ѝ беше празен. Остатъци от изсъхнала сметана, кутия с консервиран лапад, едно яйце и малко майонеза, кетчуп и разни други сосове в стъклени и пластмасови бурканчета. Разбира се и с това можеше да мине. В шкафа намери макарони и консерва със задушено месо. Но душата на Лиза имаше нужда от полет. Тя не искаше макарони по войнишки с консерва. Искаше съвсем друга храна.

Тя искаше хубаво сирене — синьо с плесен или меко бяло с твърда жълта коричка. Искаше вино. Искаше плодове и ядки. Не би се отказала и от пирожки, а всичко това би си хапнала с фини късчета телешко алангле, залято с пикантен дресинг.

— Откъде да взема пари за всичко това?

В портмонето си Лиза имаше пари, колкото да купи една франзела и няколко ябълки, от най-евтините, разбира се. И това беше много тъжно. Тя не обичаше евтини ябълки, падаше си по хубаво грозде, пъпешки, круши и ягоди. Най-много обичаше пъпешки — огромни, дълги и ароматни, щом ги поднесеш до носа и мирисът веднага проникваше през грапавата им кора.

— Ще мина и без пъпеш — успокояваше се Лиза. — Ще тръгна пак на работа, ще получавам пари, тогава вече...

Тя не довърши изречението, защото нейната ръка, тършуваща из кухненското шкафче в опит да открие нещо по-вкусно от макарони, се натъкна на някаква непозната за нея кутия. Цветна метална кутия, ярко и красиво изрисувана с разнообразни градински и полски цветя. Художникът така умело беше направил композицията, че розите отлично съседстваха със скромните маргаритки, а шибоят седеше отлично на фона на незабравките.

Сърцето на Лиза замря от някакво неопределено предчувствие. Тя със сигурност не беше купувала тази кутия за чай. Абсолютно сигурно. Дори и в добрите времена, когато имаше в себе си достатъчно пари, тя би си избрала метална кутия в съвсем друг стил. А тази холандска живопис, която неотдавна дойде на мода, беше любима тема на нейния мъж.

Лиза си спомни, че той специално я беше водил в Ермитажа, за да ѝ покаже такива картини или поне подобни. Там също имаше нарисувани много цветя, а до тях висяха други картини — с плодове, ловни натюрморти и горски пейзажи.

— Всичко ми е ясно, този чай го е купувал Виталик.

Лиза протегна ръка и смъкна кутията от полицата. Вътре обаче нямаше чай. Нищо не шумеше или не се изсипваше. Едновременно с това, кутията не беше никак лека. Вътре определено имаше нещо. Лиза затаи дъх, отвори капака и погледна.

Първо я изпълни чувство на гняв. После на тържество. А после се засрами. Не заради Виталик, който грозно криеше от нея пачки с пари в кутия за чай. Заради собствената ѝ немарливост ѝ стана срамно. Нима у една добра домакиня тази кутия би престояла в ъгъла на шкафа незабелязана толкова време? Не-е, добрата домакиня непрекъснато прави ревизия на своите запаси, добрата домакиня веднага щеше да попадне на тази тенекия.

— Да-а, мъжът ми много добре е знаел къде да крие парите си от мен.

Лиза веднага се утеша. И какво като не беше идеалната домакиня? Ако беше така, може би щеше да забрави за масичката си с козметика или за етажерката в банята, където лежах самобръсначката, восъкът за епилация, лосионите, маслата и всякакви други дреболийки, необходими като допълнение към естествената красота. Както се казва, няма идеални хора. Вкъщи всеки си има поне едно въгълче, в което поглежда изключително рядко.

Лиза се успокои, постави металната кутия на масата пред себе си и се загледа. Имаше долари, рубли и малко евро. Парите бяха много. Но колко точно?

— Трябва да ги преброя!

Тя започна да брой. От вълнение няколко пъти се обърква, макар че, обикновено смяташе добре. После, отново от вълнение, забравяше вече получените резултати. Наложил се да отиде до стаята за химикалка и лист хартия. И тогава вече работата тръгна спокойно. Оказа се, че в кутията бяха скрити почти три хиляди и петстотин долара, без една стодоларова банкнота. Двадесет хиляди рубли. И триста евро в купюри по десет евро.

Прилична сума. Не са милиони, разбира се. Като отчете факта, че в деня на заплата, Виталик носеше на Лиза някакви си петнадесет хиляди рубли, с които те живееха и двамата, това си беше истинско богатство. И за пореден път Лиза почувства пристъп на безсилна злоба. Как се трепеше, за да намери пари за издръжката на жилището, за телефона и другите разходи. За тях всеки месец ѝ трябваша около две хиляди. Парите вечно не стигаха, а Виталик само безпомощно вдигаше ръце.

— Какво да направя, скъпа! Харчи по-икономично!

Добре го казваше, икономично! Къде по-икономично от това! И без друго едва ли не я караха само на макарони с маргарин! Лиза взе купчината с розови квитанции, които се бяха събрали. Да, дължеше над пет хиляди. Вече я бяха викали няколко пъти, засрамваха я и я приканваха да си плати дълга. Какъв позор изтърпя последния път! За нищо на света нямаше да го забрави! А в същото това време този мръсник е седял върху кутия с пари, без да отрони нито дума!

В главата на Лиза се появи още една мисъл. Всъщност, мъжът ѝ не е имал намерение да се харчи за нейното жилище! Затова не ѝ е давал пари, защото е знаел, че няма да живее тук. Скоро жена му е щяла да отиде при прабаба си на небето, а той е щял да се изнесе оттук. Защото апартаментът се водеше собственост на майката на Лиза и на Верунчик. Така че, нито Лиза, нито Виталик имаха право на собственост върху това жилище.

Мислите ѝ отново се върнаха към намерените пари. Трябва да ги похарча! И то възможно най-бързо! За да може скъперникът Виталик да наблюдава как неговата жена весело харчи събраните му парички и да скърца със зъби от безсилна злоба.

— Най-напред ще напазарувам, за да се нахраня. Ще си купя всичко, което обичам. Долу макароните, да живеят шоколадът и шунката от свински бут с мека коричка!

На Лиза дори ѝ потекоха слюнките. Колко много е изпуснала от живота за последните месеци на лишения. Колко отдавна не беше хапвала от своята любима пастърма по сицилиански! А блюдото беше съвсем достъпно за тях при заплатата на Виталик. Само дето изискваше доста усилия, за да се приготви, а накрая се получаваше съвсем малко като количество. Гладният Виталик щеше да го глътне за минута, а на Лиза щеше да ѝ е жал за труда и материалните разходи.

Нали мъжът ѝ никога нищо не беше приготвял за нея. Дори картофи никога не ѝ е пържил, да не говорим за това, да купи парче месо, да го нареже на тънки филийки, след това всяка филийка да увие в целофан и добре да я начука с дървен готварски чук, така че месото да стане почти прозрачно. След това парчетата можеше красиво да се подредят в голяма плоска чиния и да се полеят с необходимите люти подправки.

Тънките филийки месо се мариноваха за минути. Всъщност, месото оставаше сурово, но то беше толкова добре обработено, че никога не се получаваше жилаво или твърдо. Истински деликатес. И макар че приготвянето му отнемаше доста време, на Лиза ѝ се прииска да се поглези.

— В края на краищата, имам право — промърмори тя. — В последно време не съм се занимавала често с такива неща.

Действително, от момента, в който Лиза беше уволнена от работа, а във фирмата на Виталик всичко тръгна на зле, той носеше

вкъщи смешни суми и на заплата, и на аванс. Лиза не се оплакваше, а се справяше с тези пари както можеше. Но за деликатеси беше забравила. Тогава нещата не опираха до нежеланието ѝ или до недостига на време и сили да се приготви нещо вкусно. Просто за качествено месо, необходимо за пастърмата, Лиза нямаше пари.

Тоест, преди нямаше. А сега имаше достатъчно! Щеше да похарчи всичко! Веднага! Незабавно! За да може нейният подъл мъж да се задави на онзи свят! Тя грабна няколко банкноти от кутията, облече якето си и се насочи към вратата. Пътьом се погледна в огледалото. Взе тъмните си слънчеви очила, постави ги върху подпухналия си нос, за да прикрие синините. Видът ѝ стана приличен, дори загадъчен. Синините ѝ почти не се виждаха.

В магазина Лиза направи пълна програма. Взимаше от рафтовете най-вкусните и следователно, най-скъпите неща, без да икономисва. Отмъщаваше си за цялото време на лишения, през което нейният мъж я беше държал „на тъмно“. Наред с месото, пресните плодове и зеленчуци, Лиза си купи и от най-вкусния шоколад, а също и бутилка от своя любим орехов ликьор. Той също беше скъп и Лиза отдавна не беше пила от него.

Искаше да си вземе и хайвер, но незнайно защо в магазина нямаше черен, а червен хайвер Лиза не обичаше още от детството си. Тогава икрата беше дефицит, както и много други неща. Лиза добре помнеше как Верунчик, която в момент на творчески застой работеше като продавачка в заводски стол, носеше вкъщи консерви от този хайвер. А майка ѝ винаги казваше:

— Защо си донесла толкова много? Няма да го изядем. Нали знаеш, колко малко яде Лиза!

Спомените за детството накараха Лиза отново да си спомни за Верунчик.

— Защо ли ме е търсила?

Може би леля ѝ е имала нещо спешно. Иначе не би рискувала да звъни в дома на Лиза, където съществуваше възможност да попадне на омразния Виталик.

— Ох! — усети се Лиза. — Трябва да съобщя на Верунчик за Виталик! Тя още нищо не знае!

Лиза веднага извади мобилния си телефон и се опита да звънне на леля си. Безполезно. Даваше свободно, но Верунчик не отговаряше.

Дали не чуваше или пък се беше обидила на племенницата си.

От това ентусиазмът на Лиза за пазаруване малко поугасна. А и как ли щеше да домъкне до вкъщи всички тези продукти и бутилки, които вече беше купила. Телосложението ѝ не беше кой знае какво. Затова, след като плати на касата и се оказа притежателка на две твърде обемисти и тежки чанти, тя леко се изплаши. Защо не взе колата? Дори такава бричка, като стария им опел сега щеше да ѝ свърши работа. Нямаше значение, че Лиза от години не бе сядала зад волана? По-точно, тя не беше карала кола, откакто се омъжи. Виталик веднага узурпира общата им кола — тогава имаха „Лада“.

— Все някога трябва да започна отначало — измърмори Лиза. — Виталик го няма вече. Налага ми се да се оправям сама.

Честно казано, Лиза не обичаше да кара кола. Но беше безсмислено занапред да влачи тежките пакети на гръб, когато все още здравата бричка стоеше под прозорците! Ругаейки се за необмисления порив, с който изскочи от вкъщи, Лиза бавно запълзя обратно. Тежките торби буквално я притискаха към земята. Имаше чувството, че ръцете ѝ се удължават и още малко ще изскочат от ставите. Не, тя не беше създадена да носи тежести.

Като се озова пред прословутата кучешка площадка, Лиза веднага свърна встрани. Да повтори вчерашното приключение? Пази Боже! Каква гаранция имаше, че в необходимия момент щеше да се появи героят Толя? Нямаше никаква гаранция, а да се сражава сама със сексуални маназици — въобще не искаше. Не искаше да ги среща дори. Но ѝ се наложи!

Съвсем неочаквано тя видя маниака. Щом зави зад ъгъла към блока си и веднага го видя. Той стоеше в двора, в компанията на някакви подозрителни типове, договаряйки се за нещо с тях. При вида на своя вчерашен нападател, при това толкова близо до собствения ѝ дом, сърцето на Лиза болезнено заби. Той не се беше укротил! След вчерашното сбиване с Толя, той не само не се беше изплашил, но и явно я беше проследил! И сега я причакваше направо пред дома ѝ!

Лиза не можеше да мине през двора, защото вчерашният маниак щеше да я види.

— Трябва да отида в милицията — реши тя. — Веднага.

Но как да отиде в милицията с двете тежки торби. Първо трябваше да се избави от тях. За щастие, в този момент маниакът

приключи разговора с приятелите си. Те нещо му повториха, той кимна и оглеждайки се (без да забележи Лиза, която се беше скрила зад къщичката за игра на детската площадка), излезе от двора. Пътят беше чист, но Лиза не бързаше да се възползва. Притесняваха я приятелчетата му, с които той имаше толкова дълъг и обстоятелствен разговор. Тя се надяваше, че те също ще се разкарат, но клошарите се разположиха на детската площадка и явно нямаха намерение да си тръгват.

— Да вървят по дяволите! — въздъхна накрая Лиза. — Няма да ме изядат!

Клошарите не я изядоха. И даже не я последваха. Само я изпратиха с тежки мръснишки погледи.

— Какво е това, Божичко! — възкликна Лиза разтреперана, пускайки торбите направо на пода в антрето. — Какво са се лепнали за мен?! Не, трябва да отида в милицията още сега!

Лиза пи вода направо от чешмата — нямаше нито време, нито сили да я филтрира. Направи още един опит да се обади на леля си и след като се сблъска отново с нежеланието на Верунчик да разговаря с нея, се отправи към милицията. Клошарите ги нямаше на двора. Лиза въздъхна с облекчение.

Отиде в районния участък на милицията. По пътя ѝ се стори, че мерна един от клошарите зад храстите, но не беше напълно сигурна. И тя престана да се оглежда за тях. Муцуните на всички подобни типове бяха едни и същи — мръсни, изпити и вонящи. Нищо чудно да ги объркаш.

Следовател Пятничко не беше там. Така не ѝ вървеше. Наложил се Лиза да се обяснява с един от оперативните работници, който също беше участвал при огледа на тялото на нейния мъж. А той беше настроен към вдовицата твърде недоброжелателно. И най-лошото, че не криеше тази своя недоброжелателност.

— Какво става, на Вас все нещо Ви се случва? — подозрително я гледаше той, сякаш смяташе, че и убийството на Виталик, и нападението над нея на сексуалния маниак, и преследването на клошарите — са дело на собствените ѝ нежни ръце. — Някак си е странно, госпожо!

— Но какво да направя?

— А аз какво мога да направя?

— Дайте ми охрана!

— На какво основание — изумено попита той. — Изнасилиха ли Ви? Заплашиха ли да Ви убият?

— Не.

— Ако са Ви изнасилили, подайте жалба.

— Не, всичко се размина.

— Тогава какво искате?

— Но можеше и да не се размине!

Оперативният не се вслуша в жалбите й.

— Вие, жените — заяви той — умеете изкусно да ни водите на каишка, нас мъжете! Изстисквате соковете ни до последна капка, а когато разберете, че няма какво повече да вземете, ни захвърляте!

Той така злобно я изгледа, че по гърба й сякаш полазиха множество мравки. И съвсем неочаквано за самата себе си тя попита:

— Да не би някое момиче да Ви е зарязало?

— Жена ми. Курва.

— Но аз не съм жена Ви.

— Вие всички сте помазани с едно и също миро! Жени!

Всичко беше ясно с този човек. Нямаше да й помогне. Или поне не и докато се намираще в това състояние. По-скоро би се зарадвал, ако вчерашният маниак беше успял да доведе докрай пъкленото си дело. Или още по-добре — ако направо я беше удушил. Една жена по-малко на този свят — щеше да се диша по-леко!

Но Лиза не се предаваше.

— Искам да поговоря с Вашия началник!

— Няма го!

— Тогава с друг сътрудник.

— Никой друг няма да Ви каже това, което искате да чуете! Охрана не Ви се полага! И въобще делото за убийството на Вашия мъж придобива глупав обрат. Вие знаехте ли, че той Ви изневерява?

— Не!

— А на мен ми се струва, че сте знаели! И сте го убили горкия!

Лиза се задъха от възмущение.

— Намерили сте нещастник! Аз съм горката! Само да знаехте какво ми се наложи да изтърпя по вина на този човек.

Оперативният мрачно се усмихна.

— Вие сте точно като моята жена! — настъпи той Лиза. — Само едно знаете, да се оплаквате от мъжа си. А междувременно сигурно вече сте си намерили нов кандидат! Какво? Прав ли съм?

— Знаете ли — избухна Лиза — тръгвам си.

— Вървете си. Така е най-добре. И елате, когато Ви повикат или когато действително Ви се случи нещо.

— Какво означава това — когато се случи? На мен вече ми се случи, но Вие не реагирате! Кога да дойда? Когато ме убият, тогава ли да дойда?

Но ченгето вече се беше заровило в някакви книжа, давайки по този начин на Лиза да разбере, че няма никакво намерение да продължава разговора. Той имаше да се занимава с къде по-важни неща от това да слуша нейните глупости. От районното управление Лиза излетя в състояние, близко до умопомрачение.

Добре, тя разбираше всичко! Служителите им имаха ниски заплати, чудовищна натовареност, затова жените им ги напускаха, а оперативните работници после седяха и преживяваха. Освен това си го изкарваха на другите. Това беше ясно. Но... но тя какво да прави?

Щом излезе на улицата, Лиза се понесе към вкъщи, без да вижда къде върви. Всичко в нея вреше и кипеше. Не се оглеждаше настрана. Иначе щеше да забележи, че на известно разстояние зад нея я следваха две личности с криминална външност — мръсни, рошави и небръснати.

Лиза стремглаво влетя във входа си. До асансьора се мотаеше някакъв мъж. Той бе с гръб към нея и тя не видя лицето му. Той не обърна внимание на момичето, защото беше погълнат от четене на вестник. Лиза не обичаше да се качва в асансьора с непознати. Така че, тя се дръпна назад, като се надяваше той първи да влезе в кабината на асансьора, а тя да изчака и след няколко минути да се качи, но вече сама. Когато изведнъж усети как около врата ѝ се увиват нечии дебели палци.

— Закъде си се разбързала, красавице — чу тя над ухото си мъжки глас. — Ние сме тук, не е нужно да ходиш надалеч.

Лиза с ужас почувства, как я задърпаха надолу към мазетата. Както навсякъде и в техния блок вратата към мазето беше отворена. Тоест, те непрекъснато съвестно поставяха брава, но някой постоянно я чупеше. Кой я разбиваше? Ами същите тези клошари, които Лиза

вчера засече в двора в една компания с нейния маниак. В главата ѝ се промъкна тревожна мисъл — докопаха ме! Сега с нея се захванаха и клошарите! Ами да, нали вече нямаше мъж и сега беше станала лесна плячка!

— Помогнете ми! — изпищя Лиза.

— Напразно се пънеш! Никой няма да ти помогне! Наша си!

— Помогнете ми! — изкрещя Лиза по-силно, представяйки си с ужас какво ще направят с нея тези престъпници.

Добре ще е, ако само я изнасят. Но могат и да я убият! И да я изядат! Окоито им няма да мигне. Те ядат и кучета, и котки, и... и плъхове! С какво тя е по-лоша от един плъх?

Лиза не можеше повече да вика. Ръцете на нападателя твърде силно я стискаха за гърлото. Тя успяваше само да диша и то едва-едва. И изведнъж почувства, че вече не я дърпаха. Хватката на насилника изведнъж се отслаби и тъй като Лиза не го очакваше, се строполи на пода. Краката ѝ не я държаха, а около нея вече кипеше сбиване. Без да разбира какво става, тя се дръпна и изпълзя настрани. Оказа се, че го е направила тъкмо навреме, защото иначе щеше да попадне в епицентъра на боя.

Лиза интуитивно бе постъпила съвсем правилно, тъй като тримата клошари, а това бяха онези типове, с които се договаряше нейният похитител (сега Лиза беше абсолютно сигурна в това), се биеха много добре. Макар че донякъде си пречеха, неволно удряйки се едни други с юмруци, те имаха точни попадения и върху противника. При това бяха трима, а той — един.

Като премести поглед върху сражаващия се за нейната чест мъж, Лиза изумено ахна:

— Толя? Ти пък откъде се взе?

Но Толя нищо не ѝ отговори. Естествено, в момента не му беше до нея. Той съсредоточено нанасяше удари и накрая числено превъзхождащият го противник падна духом и избяга. Толя тегли решителен ритник отзад на последния и едва тогава се обърна към Лиза.

— Как си? — запъхтян попита той, протягайки ѝ ръка.

Лиза се вкопчи за тази твърда и сигурна длан и стана от пода.

— Нормално. Краката ми са цели.

— А иначе? Самата ти как си?

— Цяла съм, само че се изплаших много...

— От кого? От тези чакали? Какво има да им се боиш! Нали видя как избягаха от мен?

— От теб — да, но от мен... Знаеш ли, те се канеха да ме изнасят.

Толя се усъмни:

— Едва ли, те нямат достатъчно сила за това. Отдавна са пропили здравето си.

— Не, ти не разбираш! Той ги е накарал!

— Кой?

— Маниакът! Този, вчерашният тип, когото ти напердаши!

Развълнувана и обезпокоена, че за пореден път няма да ѝ повярват, Лиза припряно му разказа за разговора на маниака с клошарите, на който тя беше станала неволна свидетелка.

— Ама и работа-а! — проточи Толя, почесвайки се по тила. — Слушай, приятелко, ти да не си му сгазила лука на този тип?

— Та аз въобще не го познавам! Какво общо можем да имаме?!

— Тогава какво се е хванал за теб?

— Понятие си нямам!

— И в милицията ли не ти обърнаха внимание?

— Да!

Толя замълча.

— Знаеш ли какво — произнесе той накрая — не е ли по-добре да дойдеш засега при мен?

— Къде при теб?

— При мен, у дома.

Лиза се слиса.

— Не, не мога — изчерви се тя. — Как така изведнъж... да се преместя да живея при теб? Та ние сме почти непознати!

— Според мен, аз вече ти доказах, че може да ми се има доверие.

— Може. И все пак... не, ти не разбираш.

— Какво не разбирам?

— Ами... Ти си мъж, а аз жена.

Толя се засмя:

— А-а, значи това те притеснява. Глупавичката! Аз не те каня да се омъжваш за мен! Просто ти предлагам, докато всичко се уталожи, да поживееш при мен.

— Но...

— Жилището ми е голямо. Има две отделни стаи, едната без никакъв проблем ще отделя за теб. Ще бъдеш под мой надзор. Гарантирам ти, че нито един маниак няма да влезе в моята къща!

Лиза се замисли. След всичко, което ѝ се бе случило тези дни, беше страшно да остава сама. Как щеше да живее сама вкъщи, след като я е страх даже във входа си да влезе? И през двора вече я е страх да минава. В това отношение милицията нямаше да ѝ помогне. Оставаше само едно: да прибегне до помощта на Толя.

— Съгласна съм! — неочаквано за себе си му кимна с глава Лиза.

Какво ще загуби? В края на краищата, спасението на давеците се е дело на самите давещи се. Ако сама не се погрижи за себе си, никой друг нямаше да го направи.

— Само трябва да си взема някои неща и да предупредя роднините си.

Лиза спомена роднините за всеки случай. След смъртта на Виталик роднина ѝ беше останала само леля ѝ. Но Верунчик упорито не се свързваше с нея. Така че, на практика Лиза нямаше кого да предупреждава.

И изведнъж се сети за Мариша.

— Ще се преместя да живея при Толя — каза тя, набирайки я по телефона.

— При Толя? Кой е този Толя?

— Вчера ти разказвах за него.

— Онова момче, което те спаси от маниака ли?

— Същият. Днес ме спаси за втори път.

— Отново ли от същия маниак?

— Този път от приятелчетата му.

— Приятелчета?

— Да, онзи негодник е наговорил клошарите от нашия двор да ме нападнат. Представяш ли си?

— Какъв отмъстителен маниак — разтревожи се Мариша. — Наистина, май за известно време трябва да поживееш на друго място.

— Именно.

— Само че, защо трябва да отиваш при този Толя? При мен също можеш да се устроиш не по-зле.

— А мъжът ти. Какво ще каже?

— Той ще си дойде след няколко дни, а и по-рано да се върне, нищо лошо няма да каже.

Лиза не вярваше, че проблемите ѝ ще се решат толкова бързо.

— Не, засега ще поживее при Толя — отвърна тя.

— Е, ти си знаеш.

Мариша не се опита да възразява или да спори. Макар лично тя да предпочиташе Лиза да поживее при нея, а не при някакъв си там Толя.

— И що за човек е той? — замислено повдигна рамене Мариша.
— Откъде се взе? Странно. Ох, наистина е странно.

И докато разсъждаваше, тя съсредоточено се взираше в телефона си, сякаш той можеше да ѝ подсказе отговора на измъчващия я въпрос.

ГЛАВА 10

Лиза не се терзаше от никакви съмнения. Тя смяташе, че постъпката ѝ е правилна. Ще има свой личен бодигард! Ура! При това първокласен. Вече на два пъти Толя ѝ беше демонстрирал на какво е способен и Лиза бе в истински възторг от неговите подвизи.

— А как се оказа днес около моя дом?

— Какво значи как, просто исках да дойда при теб.

— Защо не ми се обади?

— Звънях, но телефонът ти нещо не е наред.

— Вярно — кимна с глава Лиза. — И с леля ми не успявам да се свържа.

Толя не се впусна в разговор за нейната леля. Него го интересуваха съвсем други неща.

— Ти ми каза, че мъжа ти са го убили.

— Да. А и неговата любовница.

— Да му се не види. Сега за теб ли са се хванали?

Лиза също обмисляше варианта за връзка между двете убийства и нападението над нея.

— Едното с другото някак не се връзват. Виталик и Емилия просто са ги ударили по главата. Над мене вече имаше две несполучливи нападения, но по главата не са ме удряли.

— Ако не бях аз, напълно възможно е и да те бяха ударили.

— Мислиш, че Виталик и Емилия ги е убил същият тип, който ме нападна?

— А къде са ги убили?

— Вкъщи. Мъжът ми — у нас, а любовницата му — в апартамента, в който е живеела под наем.

— Значи, също у дома?

— Да.

Толя поклати глава:

— Изглежда тези убийства са от „друга опера“. Ако и теб искаха да убият, щяха да дойдат в дома ти.

От мисълта за подобна перспектива Лиза я побиха тръпки и тя бързо каза:

— Колко е хубаво, че идвам при теб.

— Знаеш ли и аз се радвам.

Толя я дари с такъв топъл, ласкав и същевременно страстен поглед, че по цялото й тяло полазиха мравки, но сега мравките бяха приятни. Предвещаваха още по-приятни усещания.

Жилището на Толя се оказа голямо. Освен двете самостоятелни стаи, имаше хол, огромна кухня, която беше едновременно и столова, и още няколко допълнителни помещения. В това число и стая за гладене — осем квадрата, с широк прозорец и почти без мебели. Домошарката Лиза веднага си направи сметка, че от тази стаичка ще излезе чудесна спалня за нея.

— Изглежда — каза тя на Толя — ти не използваш често тази стая.

— Изобщо не я ползвам. Аз съм ерген. За пране и гладене нося дрехите си в обществената пералня. Тази стаичка не ми трябва.

— Тогава, ако поставиш походно легло или някакво диванче, мога спокойно да се настаня тук, без да те притеснявам. Но Толя се възмути:

— За това и дума не може да става! За теб вече съм приготвил друга стая.

И отваряйки съседната врата, той демонстрира на изпадналата във възторг Лиза нейната стая.

— Твоя е. Харесва ли ти?

Лиза загуби дар слово. Тя намери сили само леко да кимне и мълчеше, замряла от възхищение. Това не беше стая, а мечта! Истинска мечта за всяка жена. На прозореца перденца с цвят на праскова, мебели в бяло с позлата. Подобна копринена покривка. Дебел пухкав килим върху блестящия лакиран паркет. Тапети в неутрални сиво-розови тонове на дребни цветчета.

— Харесва ли ти?

— Каква красота!

На Лиза й се стори, че Толя въздъхна с облекчение. За миг тя се запита защо това го вълнува толкова, но в този момент нейният нов познат предложи:

— Хайде да хапнем нещо. Честно казано, докато се биех с тези тримата, здраво огладнях.

— О-о! Имам цели две торби с продукти.

— Зарежи ги, ще ги изядем по-късно. Аз съм приготвил всичко необходимо.

Той заведе Лиза до кухнята, където като истински фокусник махна с едно движение на ръката си леката покривка от кухненската маса.

— Воала! Полага ни се да хапнем!

Напълно изненадана, Лиза зяпна масата. С какво ли не беше отрупана! Салата от пресни зеленчуци! Зелена! Маринована бамя, див чесън и краставички. И светла, нарязана на едри парчета есетра — толкова прясна, че върху плътното бяло месо беше избила влага.

— Остана само да стоплим основното, но то ще е готово само за три минути.

Толя натисна бутона на микровълновата фурна и тя послушно забръмча.

— И всичко това ти си приготвил собственооръчно?

— Разбира се. Защо се учудваш?

Невярваща, Лиза само поклати глава. Толя не беше забравил даже да постави цветя на масата. И салфетки беше сложил.

— Моят мъж никога не ме е глезил така. Дори и по време на медения ни месец.

— Значи е бил глупак. Ох, извини ме, моля те! Забравих, че е умрял.

— Няма нищо — тъжно отвърна Лиза. — Както се казва, не можеш да отделиш зърното от плявата. Наистина, мъжът ми не беше от най-добрите хора.

— Забрави за него.

Докато говореше, Толя отвори бутилка с червено вино.

— Ще прием ли — слиса се Лиза — посред бял ден?!

— Няма страшно, само по една чашка, за нашето съвместно съжителство под този покрив. В близките часове нямам работа, не се налага да излизам с колата. Значи чаша вино няма да ми навреди.

— Е, ти си знаеш.

Лиза не си признаваше, но ужасно ѝ се искаше да си пийне. Или по-точно да се напие. Днес във входа, докато клошарите я влачеха към

мазето, тя набра достатъчно много страхове. Тогава не го осъзнаваше. След това трябваше бързо да си събере нещата, нали на вратата я чакаше Толя, и Лиза нямаше и секунда време да се отпусне. Но сега, далеч от мястото, на което можеше за пореден път да се прости с живота си, сред домашен уют и в пълна безопасност, Лиза усети настъпващата реакция на организма. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а после топлата влага потече по лицето ѝ, събирайки се в края на носа ѝ.

— Ей! — разтревожи се Толя, който в този момент сервираше на масата тавичка с току-що запечени парчета месо и купа картофена салата с лук. — Защо плачеш? Какво се е случило? Лошо ли ти е?

— Много ти благодаря! — ридаше Лиза. — Плача от облекчение.

— Сега с теб всичко е наред. Аз ще се постарая и занапред да бъде така.

— Ти дори не можеш да си представиш какво трябваше да изтърпя през последните дни.

— Представям си и още как.

— Извинявай, Толя.

— Спокойно, не е необходимо да се извиняваш. Това и най-силният мъж нямаше да издържи, а ти си само едно слабо момиче.

— Момиче! Какво момиче! По-скоро, лелка.

— Не е, именно момиче. Мило, нежно и много ранимо. Толя седна до нея, прегърна я през врата, повдигна разплаканото ѝ лице и неочаквано я целуна по устните. Лиза не се отдръпна и не го спря. В целувката му нямаше нищо пошло и противно. Той съвсем леко докосна със своите устни нейните и се усмихна:

— Имаш солен вкус. Бих те изял като гарнитура заедно с краставиците.

— Ох! — усети се Лиза. — Ти си гладен. Извинявай, моля ти се. Седя и хленча. Преча ти.

— Не ми пречиш и стига си се извинявала за всяка глупост.

— Извинявай... О!

Лиза му кимна с виновен поглед, но той само поклати глава.

— Голям гад е бил твоят мъж, това ще ти кажа — произнесе той и добави: — Започвай да се храниш!

Лиза не вярваше, че ще може да хапне и зальк. Оказа се обаче, че може. И даже не един, а много, много зальци. Тя ядеше така, сякаш

беше прекарала последните месеци на необитаем остров, хранейки се само с насекоми и пълзящи гадини и сега наваксваше за всичките дни на жесток глад.

— Ако във всичко проявяваш такава страст, както в храненето... — многозначително се усмихна Толя, — то аз наистина не мога да разбера мъжа ти.

В отговор Лиза също се засмя. С Толя ѝ беше изключително леко. Той не ѝ правеше забележки, не го дразнеше какво и как яде тя. Беше готов да изпълни всяко нейно желание. Беше просто идеален! Толкова идеален, че Лиза се съмняваше дали всичко това се случва в действителност с нея. А ако наистина се случва, дали въпреки това не е насън?

— Струва ми се, че това е сън.

— Искаш ли да си починеш? — веднага реагира Толя.

— Добре ще ми дойде — призна си тя. — Нещо ми се доспа.

— Тогава си иди в стаята и си почини.

— А... а тук?

Лиза показва остатъците по масата.

— Трябва да се измият чиниите.

— Не си го и помисляй! Имам съдомиялна машина, а масата мога и сам да разчистя. Не е голям труд.

Лиза се разчувства. Мъжът ѝ никога не прибираще масата. Не готвеше, не разчистваше, не переше, не миеше прозорци или подове. Подобно на повечето мъже, Виталик смяташе, че е напълно достатъчно това, че носи пари вкъщи. Всички домашни задължения бяха задължение и грижа на жената. А това, че жената също работи, не се взимаше под внимание. Преди Лиза приемаше безропотно женската си участ. И всички протести на Верунчик, че мъжът е равноправен член на семейното гнездо и може, не, длъжен е да има не само права, но и задължения, минаваха покрай ушите ѝ.

— Трябва да се обадя на Верунчик — отново си спомни Лиза. — Толя, може ли да ползвам телефона ти?

— Защо ме питаш? Звъни, където искаш.

Но нито от мобилния телефон на Толя, нито от домашния му Лиза успя да се свърже с единствената си и любима леля. Верунчик беше изчезнала някъде.

— Знаеш ли, започвам да се тревожа — призна Лиза пред новия си приятел.

— За какво се притесняваш, леля ти не е стар човек, нали?

— Не е.

Да назове Верунчик — стара, езикът на Лиза не можеше да се обърне. Леля ѝ беше по-възрастна от племенницата си само с петнадесет години и Лиза винаги се отнасяше с нея като към по-голяма сестра или приятелка. Освен това тя имаше такъв буен темперамент, че и на осемдесет едва ли би изглеждала като старица.

— Сигурно леля ти лесно решава да тръгне нанякъде?

— Вярно е.

— Може ли да е заминала тогава?

— Възможно е.

— Ето, значи леля ти е заминала.

— Но защо не ме е предупредила за това?

— Нали те е търсила — равнодушно вдигна рамене Толя. — Ти сама ми каза, че леля ти е звъняла. Сигурно е искала да те предупреди за пътуването си.

Принципно, беше възможно и така да е. Верунчик беше емоционално същество. Решила е и е тръгнала. На Лиза нищо друго не ѝ оставаше, освен да приеме думите на Толя.

— Добре — промърмори тя. — Отивам да полегна за малко.

— Отивай, имаш нужда.

Като легна в уютните чаршафи, веднага щом главата ѝ се докосна до меката и в същото време удобна възглавница, Лиза почувства, че заспива. Изпитото на обяд вино си казваше думата. То винаги ѝ оказваше успокояващо и сънотворно въздействие. Без значение какво е — бяло, червено, леко или силно — всякакво вино. Всеки ферментирал гроздов сок незабавно я теглеше към леглото.

— Ще поспя час — прошепна си тя. — После ще видим.

Очите ѝ се затвориха. И тя сладко заспа. Затова не видя как след около половин час в стаята влезе Толя. Известно време той стоя на вратата, разглеждайки момичето. По изражението на неговото лице беше трудно да се отгатне дали ѝ се любува, или просто я гледа. След това се раздаде телефонен звън и Толя загрижено се метна към телефона, да не би Лиза да се събуди.

Тя така и не се събуди. Но нещо пречеше на съня ѝ. Сега той не беше толкова дълбок. Лиза се обърна на другата страна и се опита да заспи отново, но дочу гласа на Толя:

— Да, спи. Спи като мармот. Пийна вино и се отцепи. Не, нищо не съм слагал във виното. Не е нужно да рискувам и без това се подлагам на голяма опасност, като я доведох в това жилище. Защо се подлагам на опасност ли? Нима не разбираш? Ако Светка разбере, че в нейно отсъствие не само аз живея тук, но и вода някакви чужди жени в апартамента на нейните клиенти, ще ми откъсне главата!

Макар и полусъннена, Лиза се напрегна и започна да слуша по-внимателно.

— Аз и така съжалявам, че се хванах на въдицата ти — продължаваше да бучи Толя някъде иззад стената. — Ами, тя се влюби в мен. Да, доверява ми се. И какво по-нататък? Все едно не мога да се оженя за нея. Защо не мога? Много добре знаеш, защо не мога. Ами Светка?! Как ще ѝ го обясня? Знаеш, че сме влюбени. Взаимно. И въобще, Светка е страхотна жена. И с пари! А тази? Бледа, слаба, ръцете и краката ѝ стърчат в различни посоки. Кожа и кости! Няма за какво да се хванеш!

На това място Лиза окончателно се събуди. И тъй като всичко, което чу, беше толкова невероятно, че приличаше на сън, тя се ощипа по ръката и едва сдържа болезнения си стон. Ощипаното място на ръката я заболя и там веднага се образува червено петно. Значи не ѝ се присънваше. Значи, наистина не спеше, а подслушваше разговора на Толя.

Но за какво говори той? И коя е тази Света? Какво общо има тя? Нима това не е жилището на Толя?

Въпросите бяха толкова много, че Лиза не намери никакъв отговор.

— По-добре слушай — подсказа тя на самата себе си. — Подслушвайки го, може доста, ако не и всичко да разбереш.

През това време Толя продължаваше да нарежда:

— Не, не те разбирам, нима това момиче струва толкова скъпо? Да? И колко? Каквооо? Колко казваш? Не вярвам! Тази мърла струва сто милиона? Та в нея няма нищо, на което да спреш погледа си. Ако тя имаше такива купища пари, първо би се привела в приличен вид. Щеше да си направи нови силиконови гърди, щеше да си префасонира

физиономията, щеше да си удължи косата. Аз познавам жените, за тези неща те са големи майсторки.

Събеседникът продължаваше да вгълпява нещо на Толя.

— Ааа — проточи Толя. — Ето каква била работата. Е, това променя нещата. Ще обясня всичко на Светка. Тя е умна жена, ще ме разбере. А ако не ме послуша, да върви, където ѝ видят очите. С толкова пари аз ще си намеря сто жени, по-хубави и от Светка. Значи, казваш, че ми даваш десет процента. Да, съгласен съм. И още как! Толкова мангизи! Да, решено е. Да, съгласен съм. Да, ще се ожения. Какво? И питаш дали ще се съгласи? Та тя ще бъде щастлива! Аз вече на два пъти я спасявам от разбойници. И веднъж я извадих изпод колелата на един камион! Сега за нея аз съм герой номер едно! А ти знаеш как жените припадат по такива неща. Казвам ти, тя е влюбена в мен до уши!

В този момент изглежда Толя се усети, че говори твърде високо, защото Лиза дочу приближаващите му стъпки. Тя веднага зае отпуснатата поза, опитвайки се да скрие лицето си във възглавницата, за да не може Толя да отгатне по напрегнатото ѝ изражение, че е будна и чува всяка негова дума.

Толя постоя малко на вратата.

— Не, сторило ми се е. Спи — произнесе в слушалката той. — Спи като пън. Ако трябва да съм честен, тя е невероятно момиче и ще ми бъде мъчно да се разделя с нея.

В гласа му се долови неподправена тъга, което накара Лиза горчиво да се усмихне. Това са мъжете! Ти им се доверяваш, а те го използват срещу теб! И Толя е един истински спасител! Ех, веднага трябваше да се досети, че с него нещата не са съвсем чисти. Не просто така през цялото време той беше обикалял около Лиза. Трябваше веднага да разбере, че той крои някакви планове. Такъв красавец като него нямаше как да се интересува от толкова неугледна жена като Лиза. Безкористно — няма да се интересува, а виж от нейните милиони — даже много би се интересувал.

И тук Лиза се сепна. Стоп! Какви милиони? Тя няма нищо! Не стига, че е зле облечена и пълна неудачница, но е и бедна като църковна мишка. Наистина, след смъртта на Виталик остана наследство, под чая в металната кутия с холандски натюрморт. Но тези

пари нямаше да ѝ стигнат за целия живот и със сигурност там нямаше милиони.

— Той ме бърка с някого! — нова мисъл осени Лиза. — Взима ме за богаташка. Мисли, че имам милиони, а аз нямам и пукнат грош!

За известно време в главата ѝ се завъртя идея, какво ли щеше да стане, ако временно скриеше от Толя своята бедност? Нека да си мисли, че е богата. Нека се оженят. А после ще му поднесе неприятната истина, че той се е оженил не за тази, за която трябва. Но уморена, Лиза веднага отхвърли тази глупост. Страшно е и да си представи какъв скандал щеше да я очаква после. Не, това изобщо не ѝ трябваше. По-добре беше да се справи със собствените си проблеми, отколкото да създава проблеми на другите.

Едно знаеше със сигурност. Не трябваше да остава повече в този дом. Тук я приветстваха като богата наследница. Нея беше спасявал Толя, нея беше хранил с вкусен обяд, нея беше поил с вино и беше настанил в мекото легло. А бедната мърла беше по-добре да се омиа и сама да решава проблемите си.

Лиза се послуша. Изглежда Толя беше свършил разговора си по телефона и беше влязъл в банята да вземе душ. Точно така. Водата от душа течеше. Явно беше много чистопътен и използваше всяка възможност да се окъпе и приведе в пълен порядък.

— Време е!

Лиза веднага спусна крака от леглото и забърза към вратата. По пътя погледът ѝ се спря върху торбите с продуктите, които с такова удоволствие беше напазарувала през деня. Да ги вземе ли? Уви, нямаше сили за това. А и тежките торби щяха да затруднят бягството ѝ.

— Добре, нека останат за Толя като благодарност за неговото гостоприемство и героизъм. Откъдето и да го погледна от маниака и клошарите ме спаси именно той. Независимо, че ме мислеше за друга.

Но любимия си орехов ликьор Лиза не можеше да остави. Толя едва ли щеше да го оцени, беше много сладък, а тя обожаваше този ликьор. И кутията с аерошоколадови бонбони с ванилов пълнеж. И пакета с грозде. При Толя направо ще се развали. Гроздето не трябва да се държи на топло. Ще престои и целият му вкус ще се промени.

Прехвърляйки бързо избраните деликатеси в друг пакет, Лиза облече якето си и се спря за малко. Да остави ли бележка на Толя? И

какво да му пише: „Извинявай Толя, но ти ме вземаш за друга жена, затова си отивам!“? Глупаво е и по този начин си признаваше, че е подслушвала, а Лиза не искаше това. И тя реши — ще си тръгне мълчаливо, без да се прощава, по английски.

— Да, така ще бъде най-добре.

И като потисна мимолетното съжаление в душата си (все пак Толя беше много красив и имаше намерение да се ожени за нея!), Лиза се измъкна от апартамента. За щастие нямаше проблем с бравата на вратата, справи се с нея като на шега. Излизайки на улицата, тя се втурна да бяга напред, сякаш голият и насапунисан под душа Толя можеше да се втурне след нея.

Стигна до края на блока, зави зад ъгъла, но не спря. Лиза тичаше още и още, като притискаше към гърдите си пакета с ликьора, бонбоните и гроздето. По пътя се оглеждаше непрекъснато, защото се страхуваше, че някой я преследва. При това не забелязваше накъде тича, бутайки пешеходците и предизвиквайки тяхното недоумение и сърдити викове:

— Ама че хубавица! — носеше се след нея. — Гледай къде минаваш! Луда!

Накрая Лиза окончателно се задъха и се спря. Наистина, всъщност накъде се беше затичала така? Вкъщи не би трябвало! Там я причакваха маниакът, клошарите, а и Толя първо там щеше да я потърси. В това, че веднага ще я потърси, тя не се съмняваше. Нали я смяташе за богаташка, а мъжете много обичат и уважават богатите жени. Разбира се до момента, в който получат достъп до парите им. После престават да уважават своята приятелка. И са прави, как може да се уважава онази глупачка, която доброволно им е дала неограничен достъп до цялото си богатство?

Може би беше по-добре да отиде при Верунчик, но нея сигурно я няма вкъщи. След раздяла с поредния мъж, Верунчик винаги сменяше бравата на вратата, а нейната племенница нямаше нови ключове. Лиза знаеше това много добре, защото Верунчик многократно се ядосваше, че племенницата ѝ не е взела новата връзка с ключове, но Лиза все не успяваше да се засече с любимата си леля. Значи, ако Верунчик не си е у дома, и Лиза нямаше да може да влезе.

Лиза се разтревожи. Къде да се дене? Нямаше близки приятелки. Имаше някакви приятелки от училището и от института, колежки от

работата, но при никоя от тях не можеше да се изгърси, заедно с проблемите си. Те вежливо биха ахкали и охкали, а след това също така вежливо биха ѝ посочили вратата: „Миличка, решавай проблемите си сама, а нас ни остави на мира!“

Лиза не можеше да ги съди за това. Обикновени хора, защо трябваше да си навличат неприятности с нещо, с което самата тя не можеше да се справи.

— Но къде да отида?

Може би на хотел? Благодарение на тайния запас на Виталик, тя можеше да си позволи това. Но парите не бяха в нея, а в дома ѝ, в онази метална кутия за чай. И освен това, тя нямаше нужда единствено да преживее остатъка от деня, следващата нощ и следващия ден. Изпитваше необходимост да си поговори с някого, да се посъветва с умен човек, който щеше да ѝ съчувства. И Лиза веднага си спомни за Мариша. Мигом ѝ позвъни и чу:

— Разбира се, идвай! Веднага! Не съм си вкъщи, но докато ти дойдеш, аз вече ще те чакам.

За всеки случай, Лиза използва заобиколни пътища, защото се притесняваше да не пристигне по-рано. Оказа се, че е закъсняла чудовищно. Отваряйки вратата, Мариша ѝ се нахвърли с упреци:

— Къде се мотаеш толкова време? Каза, че ще дойдеш до двайсет минути, а те няма час и половина! Аз едва не се побърках, като си представях, какво може да се е случило с теб.

Вместо отговор Лиза протегна към нея пакета с продуктите.

— Какво е това?

— Вкусотийки. Всичко, което ми се удаде да спася от дома на Толя. Имаше две пълни торби, но успях да взема само това.

— Останалото той ли изяде? — изумено попита Мариша.

— Не. Просто бях принудена да избягам и нямаше как да взема всичко със себе си.

— Да избягаш? Защо е трябвало да бягаш?

Мариша се намръщи, а после я изкомандва:

— Хайде! Влизай вътре да поговорим!

Тя заведе приятелката си в кухнята, спусна плътните щори срещу яркото слънце, извади от фризера кубчета с лед, които с наслада започна да гризе.

— Когато е горещо като днес, по-добър разхладител от това няма — поясни тя в отговор на удивения поглед на Лиза. — Ще опиташ ли?

Лиза пробва, но не ѝ хареса. Зъбите веднага я заболяха с тъпа болка. И тя с удоволствие се прехвърли към чаша студен сок. В кухнята на Мариша беше като истински Сухуми в разгара на летния сезон. Направо да не повярваш, че навън е вече есен и е толкова горещо. От слънчевите лъчи жилището на Мариша се беше нажежило до червено. Наистина, нищо друго не можеше да сложиш в устата си, освен лед и студено питие. И така, момичетата седяха, Лиза разказваше и пиеше леден сок, а Мариша гризеше кубчета с лед и слушаше.

— Е, какво мислиш? — попита Лиза, когато сокът и ледът свършиха едновременно.

— Мисля, че ние трябва да научим повече за тези твои милиони.

— Мариша, аз нямам пари! Колко пъти да ти повтарям!

— Абсолютно сигурна ли си?

Лиза мълчаливо я гледаше.

— Добре, извинявай, глупав въпрос. Но аз имах предвид, възможно ли е отнякъде да получиш тези милиони?

— Откъде?

— Ами да кажем, от наследство.

— От роднините си имам само една леля — Верунчик.

— Тя жива ли е?

— Пепел ти на езика! — разсърди се Лиза. — Разбира се, че е жива! Освен това, тя също не е богата.

— Но нали три пъти се е омъжвала?

— Пет пъти. Не, четири.

— Още повече!

— Какво — още повече? Още по-малко, а не повече. Всеки от мъжете ѝ се опитваше да отмъкне нещо от нея. И ако невинаги успяваха, за това заслуга имаше майка ми, която не даваше на Верунчик да се разпуска много.

— С други думи, сред съпрузите на твоята леля няма новобогаташи или олигарси.

— Нито един.

— Възможно ли е случайно някой от тях междувременно да е забогатял?

— Възможно е, но е малко вероятно.

— Но все пак е възможно! А ако е забогатял може да е поискал да възнагради леля ти за всички претърпени от нея загуби.

Това предположение беше в сферата на фантастиката. А защо не, какви ли не чудеса се случваха с мъжете. От някои и грош не можеш да измолиш за собствените им деца, затова пък за проститутки можеха да похарчат хиляди, даже десетки хиляди. Други пък оставяха семействата си да тънат в мизерия и проиграваха в казиното цели състояния.

— Ексцентрични типове сред съпрузите на леля ми имаше достатъчно — мрачно кимна с глава Лиза.

— Ето! Затова трябва да намерим твоята леля и да я разпитаме за тези милиони. Тук има нещо тъмно, казвам ти.

— Но какво е?

— Не знам, но мъжът ти е знаел. И както се установи, неговата Емилия също е знаела.

— Сега и двамата са мъртви.

— Да, странно съвпадение. Изключително странно. И освен това този Толя... Откъде се появи?

— Просто се появи. И това е.

— Казваш ми, че те е спасил?

— Спаси ме! На два пъти! Не можеш да си представиш, колко беше романтично! Аз вече се прощавах с живота си, когато той се появяваше и ме спасяваше!

— Два пъти подред?!

— Да.

— Не ти ли се струва, че и това изглежда в не по-малка степен странно?

Сега, когато Мариша произнесе тези думи, Лиза и сама помисли, че да, действително е странно. Е, веднъж да спасиш момиче — случва се. Минавал е наблизо, видял е скандала, втурнал се е да помогне и я е спасил. Но и това е твърде съмнително. Та нали Толя, тя отлично беше видяла това, беше тръгнал в съвсем друга посока. А после изведнъж се оказа след Лиза. По каква причина?

— В началото той ми каза, че живее наблизо, а после ме заведе в жилището си, което се оказа, че се намира в другия край на града.

— И този апартамент всъщност не е негов, а на някаква Света?

— Но той живее там. Там имаше негови вещи, всякакви мъжки неща, крем за бръснене и самобръсначка в банята...

— Добре, да оставим засега този Толя на мира. Втория път пак ли той те спаси?

— Да, спаси ме! Той беше съвсем близо, когато тези отрепки ме нападнаха.

Мариша се намръщи:

— Доста необичайно поведение за тази категория хора. Обикновено те са тихи и изплашени. Самите те се боят от всички и не търсят излишни неприятности.

— Какво имаш предвид?

— Да нападат — не е тяхната стихия. При това младо, пълно със сили момиче. И то не с цел грабеж, за да се сдобият с пари за някоя бутилка, а с явни сексуални мотиви. Това са измислици! На такива хора, ако изобщо са им останали сили, им стигат само за това, да си намерят малко водка. Защо си им ти?

Лиза повдигна рамене.

— Струва ми се, че и двете нападения са нагласени — високо произнесе Мариша.

— От кого?

— Ти каза, че си видяла, как твоят маниак разговаря за нещо с пияниците, които после са те нападнали?

— Да.

— Мисля, че той ги е насъскал. Дал им е пари, за да те наплашат.

— Но защо?

— Засега не знам. Но знам кой ще ни разкаже за това.

— Кой?

— Маниакът, който те нападна. Трябва да го намерим и да поговорим с него.

Идеята не хареса на Лиза.

— Не искам да го търся! Не искам да разговарям с него! Мръсен изрод! И освен това ме е страх от него!

— Нали съм с теб!

— Все едно, страх ме е. Иначе не съм страхливка, но сега се боя.

— Лиза, ако ще продължаваш да се плашиш, ние никога няма да разнищим тази работа.

Лиза вдигна изпълнен с надежда поглед към своята приятелка:

— Имаш ли някакви идеи?

— Засега виждам две нишки. И трябва да тръгнем след тях.

— Цели две? И какви?

— Първо, твоята Верунчик.

— Но тя е изчезнала някъде — отчаяно разтвори ръце Лиза.

— Именно. Мисля, че трябва да отидем в нейния дом, да поговорим със съседите, да поразпитаме. Какво, как, защо? Не се случва просто така човек да се изпари. Винаги остават някакви следи, нещо, за което да се захванеш.

— А втората нишка?

— Втората нишка — за нея вече ти казах, твойт маниак. Смятам, че той не те е нападнал просто така.

— А как?

— Той е бил в заговор с Толя.

— А... Толя...

— С твоя Толя ще поговорим по-късно. Той е нашият последен коз — нашата печеливша карта. И ние сме длъжни да я изиграем майсторски. Засега ще се заемем с нещо по-дребно. С маниака и с Верунчик. И чак след като установим, че маниакът е бил в заговор с Толя, тогава ще отидем при този красавец и ще попитаме, внимателно ще го попитаме, какво въобще, по дяволите, става? Как ти се струва моят план?

Лиза мълчеше. Този план не предизвикаше в нея особен ентузиазъм. Тя предпочиташе някой да ѝ поднесе престъпника върху чиния с тънка синя панделка, но беше ясно, че работата няма да се свърши сама. Ако искаше да намери убиеца на мъжа си и автора на всичките тези ужаси, които се случваха с нея в последно време, трябваше да се вземе в ръце. Трябваше да послуша енергичната Мариша.

— Планът не е лош и щом нямаш друг в резерва, то тогава... Оказа се, че Лиза говори на вятъра. Мариша отдавна беше изчезнала от кухнята. В антрето се чуваше нейния тропот и нетърпелив глас:

— Какво се заседа там? Идвай бързо! Сега всяка минута струва колкото цяло състояние. Ставай, квачке, тръбата зове за поход! Тръгваме!

Лиза въздъхна тежко и се надигна от мястото си. Тя не беше от тези, които обичат да порят вълните. Ако зависеше от нея, нямаше да

бърза, но очевидно новата ѝ приятелка знаеше какво върши. На Лиза ѝ оставаше само да се подчини и да следва Мариша като малка лодчица след атомен ледоразбивач.

ГЛАВА 11

Жилището на Верунчик беше пусто, студено и неприветливо. Момичетата звъняха на вратата почти десет минути, но никой не им отвори.

— Остави ѝ бележка — нареждаше Мариша. — Разбира се, има малка надежда твоята Верунчик скоро да се обади, но в твоето положение нищо не трябва да се пренебрегва.

Докато Лиза пишеше бележката, приклепнала в неудобна поза, Мариша се отпрати на обиколка по съседите. Те проявяваха съвсем малка активност — не отваряха вратите и не даваха никакви признаци на живот. Мариша беше вече изморена да звъни по хорските врати, развличайки се единствено с разнообразните мелодии на звънците, които се бяха появили през последните години по щандовете на магазините, когато изведнъж ѝ провървя. След като изсвири марша на Менделсон, една от вратите се отвори и на прага се появи висок мъж на средна възраст, с атлетично телосложение.

Могъщите му плещи изпълваха силно опънатата футболна фланелка. Малките ръкавчета буквално се късаха по шевовете от напращелите бицепси. Късият, добре напопан врат беше украсен със златен синджир с дебелината на палец. Късо подстриганата глава и малките очи, дълбоко скрити в черепа, довършваха общата картина.

— Какво искаш? — кратко избоботи той под носа си, гледайки Мариша.

Мариша се обърка:

— Аз? Аз... искам да попитам... Може ли?

Съседът се оказа великодушен.

— Може, питай! — кимна той и добави: — За красавица като теб, всичко може. Какво ще ме питаш, шефке?

— За Вашата съседка, от онзи апартамент. Знаете ли къде е?

Мъжът погледна през стълбищната площадка и с такъв интерес спря погледа си върху вратата на Верунчик, сякаш я виждаше за първи път. Замисли се.

— Не, не знам — каза накрая той.

През това време Лиза написа бележката, сгъна я и я пхна в процепа между вратата и касата, след което отиде при Мариша.

— Е, какво? Тръгваме ли? — попита тя.

И тогава, като ги изгледа вторачено, мъжът отсече:

— Къде ще тръгвате? Аз още нищо не съм ви казал. Закъде сте се разбързали?

— Ами... ние просто си тръгваме. Така или иначе, Вие не знаете къде е тази жена...

— Аз самият не знам къде се е дянала съседката ни, но знам кой може да ви помогне в тази работа.

— В тази работа? И кой?

— Жена ми.

И като се обърна с гръб към момичетата, той извика към някого в дъното на жилището:

— Нинка-а! Нина! Спиш ли, та не ме чуваш?

Неизвестната Нинка беше безмълвна.

— Да му се не види! — без злоба изруга той. — Пак кисне под душа. Каква е тази ваша женска мания, всяка свободна минута и веднага в банята да си мажете лицето.

И поемайки дълбоко въздух, той извика с всички сили:

— Нинка-а-а!

Сякаш силен порив на вятър тласна момичетата, но те устояха. Затова пък този път призивът на мъжа беше чул и от дълбините на апартамента се разнесе чаткане на токчета и един тъничък гласец пропя:

— Идвам, котенце! Идвам, зайчето ми! Ти ли ме викаш, миличък?

Нина се оказа пълна противоположност на своя мъж. Дребничка, подвижна, с тънка лисича муцунка. Освен това, независимо от разликата в габаритите на тази двойка, веднага се виждаше кой командва тук.

— Да, гълъбче — произнесе Нинка, когато се появи на прага, поглеждайки с любопитство към приятелките. — А тези кои са?

— Търсят нашата съседка.

— Коя?

— Твоята приятелка.

— Ах, та вие сте племенницата на Верунчик — зарадва се Нина, поглеждайки към Лиза. — Извинете ме, че не Ви познах веднага. Виждала съм Ви само на снимка. Вие при леля си ли?

— Да, само че тя не ми отваря вратата.

— А-а, Верунчик замина.

— Къде?

Нина посочи към мъжа си с бърз поглед, който той не забеляза и сладко пропя:

— Миличък, бях ти приготвила плодов коктейл, изпи ли го?

— Не. Дори не съм го видял.

— Ами изпий го, иначе всички витамини ще изчезнат, ако престои дълго. Нали знаеш...

— Аха — добродушно кимна с глава мъжагата и с почти детски възторг добави: — Нинка, кога успяваш да се справиш с всичко?

Когато той се прибра вътре, Нина въздъхна с видимо облекчение:

— Не исках да говоря пред него — прошепна тя със заговорнически тон, като престъпи прага и излезе на площадката. — Малко е смахнат на тема морал. Затова пък е много добродушен, на пръста си може да го въртиш. Не ми се иска да го дразня излишно.

— А какво се е случило с Верунчик?

— Казах ти, замина. При един мъж. Има си нов любовник и отиде при него.

— Къде?

— Не ми е оставяла адрес.

— И що за мъж е този?

— Нищо особено — вдигна рамене Нинка — среден на вид. Нос, уста, очи — всичко е средно на вид. Среден ръст и фигура. Не като моя Павлик — в него има на какво да се любоваш! А къде е хванала своя „средняк“ Верунчик, това не знам, но в него няма нищо забележимо. Единствено — белег между очите.

Белег между очите. Защо тази фраза на Мариша ѝ се стори позната? Къде и кога я бе чувала, сега не можеше да си спомни. Но знаеше, че я беше чувала наскоро и някак си бе свързана с убийствата, които станаха с мъжа на Лиза и неговата любовница. Тези асоциации разтревожиха Мариша и тя се опита да научи повече от Нина.

— Какво Ви каза Верунчик? Кога има намерение да се върне?

— Каза ми, че няма да я има няколко дни. Даде ми ключа от апартамента си.

— Дала Ви е ключа?

— Да. Да Ви отворя ли, искате ли да влезете?

Лиза се зарадва и кимна утвърдително. Може би Верунчик ѝ е оставила някаква обяснителна бележка. Нина им отвори вратата. Лиза прегледа навсякъде, но нищо не намери.

— Странно — произнесе тя.

— Кое е странното?

— Верунчик много забравя. Обикновено тя изписва купища подсещащи листчета и си ги лепи навсякъде, най-вече по вратата на хладилника. Виж колко много магнити има, специално си ги купуваше, за да ѝ стигат за нейните „напомнянки“.

Наистина, върху хладилника имаше много магнитни фигурки. Весели насекоми, дебели лелки с големи цици, красиви цветя и смешни зверчета. Имаше магнити с имена и емблеми на градове, тях ги беше купувала по време на своите пътешествия. И така, магнитите си бяха на място, но ги нямаше именно тези листчета „напомнянки“, за които бяха предназначени същите тези магнити.

— Оставам с впечатлението, че леля ти съвсем съзнателно ги е махнала всичките.

— Не, подобна педантичност не ѝ е присъща.

— Ако не го е направила тя, значи е някой друг.

— Кой?

— Тук в разговора се намеси Нина.

— Може да е този нейният, с белега на челото — заяви тя. — Те излязоха заедно от апартамента, аз ги срещнах на стълбището.

— Сетих се! — закрещя Мариша.

— Какво си се сетила?

— Сетих се, кой има белег между очите.

— И кой?

— Онзи мъж, който твоята съседка беше видяла да обикаля около вашия апартамент, където убиха Виталик. Помниш ли, следователят ни каза за това.

— Боже! — пребледня Лиза. — Точно така. Това са неговите отличителни белези — среден на ръст, средно телосложение и с белег на челото. Майчице! Какво излиза...? Той и Верунчик ли е пречукал?

Мариша не можеше нищо да отговори, но се разтревожи. Като отчете факта, че мъжът с белега на челото се е въртял около Виталик, а после него го намериха мъртъв с разцепена глава, не очакваше ли същата участ и бедната Верунчик? Но своите подозрения Мариша не изрече на глас. Нямахше смисъл да плаши и без това нещастната Лиза.

Вместо това тя се вкопчи в Нина.

— Каква кола караше той? Те в неговия дом ли са отишли или заедно са заминали някъде? Верунчик каза ли Ви е къде живее той? А как се казва? И откъде въобще се е появил?

Но Нина не знаеше отговорите на всички тези въпроси. Спомни си само, че в ръцете на Верунчик видяла сак с внушителни размери, вероятно пълен с дрехи. Нейният ухажор галантно го взел от ръцете ѝ, докато Верунчик заключвала вратата.

— Дайте да ѝ прегледаме нещата — неочаквано предложи Лиза. — По дрехите, които е взела със себе си, може би ще открием накъде са тръгнали.

Верунчик беше взела със себе най-различни неща. Нямахше я една от любимите ѝ вечерни рокли, обувките с високи токчета към тази рокля и малката чантичка, общита с перли. Всичко е ясно — щеше да има културна програма. Но освен роклята, липсваха и спортният ѝ анцуг, дънките, тениски, няколко поли и един топъл пуловер.

— Нищо не разбирам. Къде ли са отишли? Къде може едновременно да носиш спортни дрехи и официална рокля?

— Може би са отишли на почивна станция?

Не успяха да измислят друго. Обискът в апартамента на Верунчик не даде никакви особени резултати. Лиза си призна това първа.

— Няма какво повече да търсим, само си губим времето.

Всички се съгласиха с нея.

— Нина, обадете ми се на всяка цена, ако Верунчик се появи! — обърна се с молба към съседката Лиза, докато стоеше на вратата и се прощаваше с нея.

Тя ѝ обеща, като се закле. Момичетата не се съмняваха, че ще изпълни обещанието си. Независимо от вятърничавия си външен вид, Нина правеше впечатление на сериозен човек с ум в главата.

— А сега накъде? — Лиза разсеяно попита Мариша, когато излязоха на улицата.

— У вас! Ще се опитаме да намерим онзи маниак. А ако не успеем, ще проверим колата на мъжа ти. Тя все още стои пред вас, нали?

— Да, опелът е там. Мислех да го взема, когато тръгнах на пазар, но не знам защо не се реших.

— А трябваше — осъдително поклати глава Мариша. — Друг път да знаеш, че колата е вторият дом на мъжа и освен това е верен приятел за укриване на всякакви тайни. Много често именно в колата си те пазят всякакви дреболийки, които трябва да останат скрити от погледа на жените им.

— Сериозно?

— И още как. Ти какво, наистина ли не знаеше?

— Не съм се замисляла върху това.

— Ако искаш да разбереш как живее твоето мъжленце, прерови не джобовете му, а колата му — наставнически произнесе Мариша — джобовете на вратите и седалките, жабката за документи, нишите под подлакътниците. Може да имаш късмет и да намериш много интересни нещица.

Щом пристигнаха в двора, Лиза веднага посочи към опела с вече проядени от ръждата калници.

— Това е нашата кола.

— Къде са ключовете?

— Горе, у дома.

— Иди и ги вземи.

— Добре.

Но Лиза не помръдваше от мястото си. Тя се страхуваше да се качи горе сама.

— Добре, заедно ще отидем — въздъхна Мариша. — С мен няма да те е страх, нали?

— С теб, не!

Момичетата взеха ключовете. Отвориха колата и я провериха старателно. Техният обиск се увенча с успех. Не точно такъв, какъвто може би очакваха, но все пак. Първо, намериха някаква брошура, рекламираща компаньонки и места за „почивка“ — сауни, квартири под наем за час, за нощ, за денонощие или повече. Момичетата и

сауните бяха много. Но две от тях бяха оградени с червени кръгчета. А срещу един от апартаментите, които се даваха за денонощие, имаше поставено червено хиксче.

— Изглежда, Виталик е изневерявал не само на мен и на Анюта — с удовлетворение произнесе Лиза. — Изневерявал е и на своята разкошна Емилия. С проститутки.

— Сигурно е смятал, че с проститутка не се брои за изневеря.

— А за какво се брои, тогава?

Мариша се затрудни да отговори. Тя, с нейната обикновена женска логика, не можеше да разбере разликата между това да преспиш с проститутка или с всяка друга уж порядъчна жена. В какво е разликата? В това, че едната честно взима пари за своите услуги, а другата прави това от любов към самия процес? Но и в двата случая действието е едно и също! Тогава в какво е разликата?

За всеки случай, Мариша си преписа адреса и името на проститутката върху едно листче.

— Мисля, че твоят мъж го е привличал не самият акт, а по-скоро начинът, по който това се случва.

— В смисъл?

— Ами, обстановката, луксозният интериор, момичетата в коприна. Това сякаш е онова, за което той е мечтал винаги, не е ли така? Парченце от жадувания сладък живот?

— Да — тежко въздъхна Лиза. — Виталик винаги си мечтаеше да живее красиво.

— Виждаш ли, права бях. Колата може да издаде много от тайните на мъжа. Макар че по принцип, аз търсех нещо съвсем друго — призна си Мариша. — Някакви следи, които биха могли да ни насочат към убиеца на твоя мъж.

И обискът на колата продължи. Втората находка беше една паднала под шофьорската седалка визитна картичка.

— Израил Соломонович Кац — прочете Мариша. — Нотариус по международно право. Интересно. За какво му е притрябвал на твоя съпруг нотариус, че и по международно право? Да не би строителната му фирма да се е канела да се разширява зад граница?

— Едва ли може да се смята, че Выборг е в чужбина.

— Значи, нотариусът му е трябвал по лични въпроси. Интересно за какво?

— Звънни и попитай.

Принципно, Лиза имаше пълно право, но нещо възпираше Мариша да го направи. Кое? Нейната прословута интуиция. И тъй като това чувство никога досега не я беше подвеждало, Мариша не му се противопостави. Няма да се обажда на нотариуса. Засега!

— Навсякъде ли огледахме — попита Мариша, излизайки от опела. — Хайде сега да отидем и да намерим „твоя“ маниак.

— Къде ще го търсим?

— Мисля да започнем с оглед на вашия квартал. Ти ми каза, че маниакът изглеждал ужасно.

— Отвратителен, мръсен, вонящ мъж! Небръснат и некъпан!

— Клошар?

— Не приличаше съвсем на клошар. Те обикновено влачат всичко намерено със себе си — торби, чанти, пакети. А този беше с празни ръце.

— Значи живеее наблизо.

— Аха. Възможно е и друг път да съм го виждала, но да не съм обърнала внимание.

Своето ново търсене момичетата започнаха от кучешката площадка. Не, от маниака нямаше и следа. Сега беше време за разходка на кучетата и четириногите питомци, заедно със своите стопани, бяха окупирали цялата занемарена бивша спортна площадка. Кучетата ходеха по нужда навсякъде — както в храстите, така и под останките от спортни съоръжения: катерушки, лабиринти, стълбове с волейболна мрежа. В старата цветна леа се беше разположило едно пухкаво бяло кученце, което собственически оглеждаше околността с изцъклен поглед.

— Ако тогава беше минала оттук по същото време, маниакът нямаше да има никакви шансове — констатира Мариша.

— Кучешката сбирщина щеше да ви обкръжи и щеше да застави негодникът да избяга далеч.

След тази буренясала пустош, приятелките обиколиха още няколко подобни местенца — три заграждения с кофи за боклук, едно несанкционирано, но твърде добре известно на местните жители бунище, околните кръчми и няколко малки магазинчета. Не пропуснаха да си поприказват и с местните пияници.

Този контингент се оказа много приказлив. И след кратки разговори, момичетата се натъкнаха на една лелка със съвършено посиняло лице, която, след като изслуша описанието на белезите на маниака, възкликна:

— Ами това е Аркаша! За какво ви е притрябвал?

— Той ми обеща да свърши една работа — излъга Лиза.

— Каква, ако не е тайна?

— Да боядиса нещо вкъщи.

В отговор лелката започна да псува.

— Не си и помисляй да викаш за това Аркашка! — заяви тя. — Неговите ръце не от задника, ами изобщо не се знае откъде растат. Лентяй е. Здрав мъж, а през целия си живот и седмица не е работил.

— Откъде взима пари, за да живее?

— Питай ме нещо по-лесно. От разни места. Главно от своите жени.

— Взима пари от жени?

— Аха.

— И те му дават?

— Нека се опитат да не му дадат. Виждаш ли ме каква съм красавица?

— Е...

— Синините, виждаш ли? Това е работа на Аркашка.

— Той ли ви е пребил така? — ужаси се Лиза.

— Ти го казваш така — пребил! Не ме е пребил, а искаше пари. Може да се каже, вежливо ме помоли. Такъв му е маниерът на разговор с жените. Аз, глупачката, отначало не му давах, но когато ме насини, се наложи веднага да му дам. Само за да престане да ме удря и да се махне от дома ми. После като си тръгна, се наложи и ключалката на вратата да сменя, а това не е евтино удоволствие. Сега всичко струва много пари.

Бившата на Аркаша се оказа много разговорчива. Няколкото избити зъба не й попречиха активно да псува своя безсмислен живот и своето обкръжение.

— Но, Аркашка, ще ви кажа, е рядко животно. Прави се на важен! Вечно среден пръст показва — аз, виждате ли, не съм като вас. А с какво е по-добър? Не работи, живее на чужд гръб. И е алчен, алчен! Ето, в последно време се опаричи отнякъде, но никого от нас не

почерпи за своя сметка. А самият той, вече втори ден от сутрин до вечер само се налива.

Приятелките научиха без никакъв труд адреса на Аркашка, на когото така му беше провървяло през последните няколко дни. Жената им го даде, но съвсем откровено ги предупреди:

— Не си мислете, че злепоставям Аркаша нарочно. Не съм злопамятна. Сама съм си виновна, след като се свързах с такъв козел. Предупреждавам ви съвсем човешки. Ще го наемете, но нито парите си, нито пода си ще видите боядисан. И вас ще ошушка и всичко ще пропие.

Аркаша се оказа точно там, където посочи неговата бивша ортачка. Вратата на неговото „жилище“ зееше отворена. В момента, в който момичета влязоха вътре, веднага разбраха защо е така. Нямаше какво да се вземе оттам. Направо нищо. Празно. Вътре топка можеш да риташ. С изключение на пияното тяло на хазаина, което хъркаше в средата на единствената стая, завито с някаква воняща вехтория, там имаше стар газов котлон, покрит с клеясал нагар от мазнина и сажди, олющена до желязо мивка със счупен течаш кран. Това беше всичко. Нямаше нищо друго. А, да! Имаше и вана! Напукана и пожълтяла, като зъбите на закоравял пушач на папируси „Беломор“.

— Ужас! — прошепна Лиза. — И той живее тук? В тези условия? Без телевизор и даже без креват?

Мариша само подсвирна. За какво му беше на един закоравял пияница креват, а за телевизор да не говорим? Всички тези удоволствия не можеха да заменят бутилката с водка.

— По-добре погледни това той ли е или не — нареди тя на Лиза.

Като се опита да превъзмogne отвращението си, момичето плахо се приближи до хъркащото тяло и повдигна дрипата от лицето му.

— Той е.

— Сигурна ли си?

— Той е! Убедена съм, че именно този тип ме нападна на кучешката площадка. Само че сега има синини по лицето, а тогава нямаше.

Известно време и Мариша разглеждаше пияницата. А после направи знак на Лиза да се дръпне встрани.

— Щом това е той, трябва да си поприказваме с него.

— Как?

— Е, съществуват много начини, за да направиш някого мек като памук. Но най-добрият е с камшик и захарче.

— Как така?

— Така. Тичай до магазина и купи бутилка от най-евтиното вино.

— А мезе?

— Този кавалер ще мине и без мезе.

Лиза се върна след десет минути. През това време не беше настъпила никаква промяна в обстановката. Пияницата още спеше. Мариша не се беше помръднала от мястото си. Подът в стаята беше мръсен и оплют с хрочки до такава степен, че на нея ѝ беше противно да направи дори и една крачка.

— Донесе ли?

— Ето.

И Лиза извади от плика кафява бутилка с етикет три седмици.

— Ще свърши ли работа?

— По-евтино нямаше ли?

— Не.

— Тогава става.

Мариша нямаше намерение да харчат излишни пари за този отвратителен пияница. Колкото по-евтино е пиетието, толкова е по-вредно. Много ѝ се искаше, този противен алкохолик по-бързо да опъне петалата.

— Сред пияниците се срещат и порядъчни хора, изключително нещастни или просто слаби хора. Но те всъщност тихо си пият и на никого не вредят. А този е чиста проба мерзавец. Посяга на жени! И върху теб ръка вдигна! Нека да пие евтина отрова, не заслужава друго.

Изричайки тези думи, Мариша започна да нагрива пластмасовата тапа със запалка и когато пластмасата се размекна, тя я извади от гърлото на бутилката с едно ловко движение.

— Добре, а сега да видим.

Мариша поднесе гърлото на отворената бутилка под носа на пияницата. Той подуши миризмата на алкохол дори в съня си и неспокойно се размърда. После отвори помътнелите си очи и видя бутилката.

— Момичета-а-а! — грейна в блажена усмивка. — Сънувам ли! В рая ли съм? Умрял съм и съм отишъл в рая, нали?

Размечтал се! Раят, виждате ли, му се присънва! Там направо в леглото с евтино вино ще го поят. И Мариша бързо прибра зад гърба си бутилката. Блаженото изражение на мъжа веднага се смени с маската на агресивна злоба.

— Ей ти, кучко! — мръсно изпсува той. — Дай ми бутилката! Или сега ш'стана и ш'ти фрасна два...

— Само се опитай! Във всеки случай ще ти се наложи да станеш. А така също и да тръгнеш с нас.

— Къде?

— Където трябва.

За известно време Аркаша тъпо обмисляше думите на Мариша.

— Където трябва? — повтори той. — Т'ва в милицията ли е? За к'ви грехове?

— За какви? Ето, нея познаваш ли я?

И Мариша кимна към притихналата наблизо Лиза. Аркаша отпрати поглед към момичето, видимо подскочи, но все пак поклати отрицателно глава:

— Не е. За първи път виждам тая гърла.

— Така-а-а! — с ядосан тон проточи Мариша. — Значи, ще се опъваме, скъпи другарю?

— Не я познавам. За първи пътя виждам. Кои сте вие?

— Които трябва!

Аркаша замълча, а после започна да бърбори:

— Донесли сте ми вино, дошли сте двете заедно, не ми показахте служебни карти. Вие не сте ченгета, кучки! Хайде, пръждосвайте се оттук!

Мариша бързо се отпрати към изхода.

— Както искаш — подхвърли тя пътьом. — Може би, наистина не сме от милицията. Но виж, ченгетата отдавна те чакат. Щом разберат, че имат повод да опандизят скъпия, станал болен мазол в очите на целия микрорайон другар Аркадий, няма да чакат повече. Веднага ще напишат по кой член е обвинението, а и от себе си ще добавят нещо.

Оказа се, че заплахата подейства, защото червенината по мутрата на Аркадий започна да избледнява и да изчезва.

— Ей! — извика той към Мариша. — Отраканата! Почакай!

Мариша леко забави ход.

— Защо си дошла? Станало ти е обидно заради приятелката ти? Не си е струвало. Аз нищо не съм й направил. Само я понамачках малко. Че отгоре на това и нейното приятелче добре ме натупа. Трябва да видиш кой в крайна сметка е виновен.

— Нейният приятел?

— Да! Нейният откачалник — и Аркаша кимна в посока на Лиза.
— Ако искате да знаете, той сам дойде при мен и ми предложи тази далавера.

— И ти се съгласи?

— Защо не? Всеки гледа нещо да изкара. Още повече че не трябваше да правя нищо. Само малко да я помамчам. Това не е работа, а цяло удоволствие.

— И какво? Забавлява ли се?

— Какво ти забавление?! Едва бях започнал, когато онзи ненормалник ми налетя. Беше ми обещал, че ще ме бие само за парлама, а така ме размаза, че окото ми цял ден не можа да се отвори. Как ви се струва?

— Вижда ни се лилаво — увери го Мариша.

— Окото ми е лилаво? Значи трябва да го лекувам.

И пияницата кимна с глава към бутилката, която Мариша държеше в ръка.

— Искаш да си пийнеш ли?

— Ами да!

— Първо ни разкажи как стана тази работа, после ще пиеш.

— Е, поне една глътка.

— Не!

— Гърлото ми пресъхна. Езикът ми се напука.

— Дявол да те вземе! Дръж, пий и говори!

Получавайки възделената бутилка, Аркашка веднага я надигна. Отпи не една, не две, а цели три глътки и като отдели бутилката от устата си, поясни:

— Парите въобще не са ми паднали ей така. Трябваше да си ги изкарам.

— Откъде имаш пари?

— Нейният приятел ми плати.

— За какво? За да нападнеш приятелката му, но защо?

— Как защо? За да може той да я спаси!

— От тебе?

— Чиста работа. Какво толкова? Момичетата си падат по такива неща. Или не?

— Да — без да си криви душата се съгласи с него Мариша. — Значи си се договорил с този младеж? И той ти се е представил като приятел на Лиза?

— Как се казва момичето, не знам. Той само ми я показа.

И Аркашка отново кимна в посока на Лиза, като отпи още една голяма глътка с вино.

— А скитниците? — изписка Лиза.

— Да! — спомни си Мариша. — Как стои въпросът със скитниците, които я нападнаха на следващия ден?

— Аз ги намерих.

— Защо?

— Поръчката дойде пак от нейния приятел. Той довтаса, плати ми за първата операция. Няма да ви лъжа, добре ми плати, не се скъпи. И за насиненото око ми доплати. Даже ми се извини, че се е разгорещил, увлякъл се бил.

— Ясно, ясно! — прекъсна го Мариша. — За окото ти ни е ясно. Какво стана после? Разказвай!

— После... после ми каза, че трябва да повторим операцията. Само че, този път аз отказах да участвам сам. Никакви пари не ми трябват, ако ще ме налагат със здрави юмруци по физиономията. И намерих скитниците. Сам се договорих с тях, чрез мен вървеше заплащането.

— Явно лъвският пай е останал за теб?

— Чийто е клиентът, за него е и десертът. А на онези момчета хилядарка им стигна и на тримата — и за очите, и за ушите. Те не направиха нищо.

— Как така нищо! — избухна Лиза. — Те ме хванаха, дърпаха ме за врата, за ръцете, за...

Тя се изчерви, защото си спомни, на кои места я бяха опипвали тези мръсни, немити ръце. Пфу! Каква гадост!

— Е, нищо не мога да направя. Твоят приятел леко закъсня със спасяването ти, затова малко те понамачкаха.

— С теб се е договорил точно този човек, който после я е спасявал?

Аркадий погледна Мариша, сякаш е паднала от луната.

— Да, твърдо! Той самият! Какво, той да не е луд да плаща пари, за да я спасява някой друг? Няма резон.

Мариша не знаеше има ли резон. Нима този Толя не е могъл да избере друг начин, за да се запознае с момичето, което е харесал? Защо да харчи пари? Или е трябвало да стане веднага? Както се казва — дошъл, видял, победил.

— И много ли ти плати?

— Много-малко, за мен е достатъчно.

— И все пак?

— Първия път ми брой три хиляди. После, когато се договаряхме, на мен лично ми даде още хиляда. И пет хиляди за момчетата.

Излизаше, че Толя е платил на тези псевдоартисти девет хиляди рубли. Твърде много! И колко е очаквал да получи от Лиза, след като само, за да се запознае с нея се е изръсил толкова? Впрочем, той явно наистина е смятал Лиза за богата наследница.

— Слушай, а този твой поръчител нищо повече ли не ти каза? Не ти ли обясни, защо му е било нужно всичко това?

— Каза ми, че искал да се хареса на момичето. За да може тя да подвие опашка пред него, а не да му избяга с решителни крачки. Затова искал по-бързо да я накара да го хареса.

— И ти реши, от мъжка солидарност, да му помогнеш?

— Точно така! — зарадва се Аркашка. — Абсолютно! Заради мъжката солидарност! Сами преценете дали това е престъпление? Мъжът е влюбен и иска да направи впечатление на дамата на своето сърце. Сега няма рицарски турнири, затова на мъжете им се налага със свои сили... да... се справят.

И Аркашка с блеснал хитър поглед на единственото си здраво око, поднесе бутилката към устните си и на големи глътки допи останалата в нея мътна течност.

ГЛАВА 12

Момичетата се събраха на „военен съвет“ в жилището на Лиза. Първо, не искаха да ходят далеч. Второ, искаха още веднъж да разгледат нещата на Виталик. Може би ченгетата, които извършиха огледа, са пропуснали нещо?

— В крайна сметка, с този твой Толя всичко е ясно — каза Мариша, слагайки в чинийката си порция гъсто сладко от дюли.

Лиза го беше сварила от ранни дюли, които тази година се родиха много големи и сочни. Сладкото беше станало „един път“ — пръстите да си оближеш. Меки парченца дюля с прозрачно тъмнооранжево желе и вълшебен аромат. Мариша излапа вече три лъжици и искаше още, и още.

— Да, Толя е за примамка. Не е никакъв благороден рицар! Напразно си въобразявах подобно нещо.

— Не съди момчето твърде строго, той просто се е постарал да ти направи впечатление.

— Само че аз искам да знам, защо му е било необходимо. Да наема този Аркаша и скитниците, за да ме спасява след това от техните ръце!

— Идеален начин да се запознаете и веднага да спечели доверието ти.

— Но кой го е карал да се запознава с мен?

Уви, Мариша не знаеше това.

— Силно се съмнявам — добави тя, — че Толя ще си признае това доброволно.

— Доброволно? Ние какво... ще го изтезваме ли?

— Е, дали ще го изтезваме или не, ще видим, но ще ни се наложи да го разпитаме. Обаче не сега, още е рано. Сега трябва най-напред да проучим що за тип е този нотариус — Израил Соломонович.

— И как ще го направим?

В представите на Лиза се появи ужасна картина. Двете с Мариша търкалят почтения, но угоен Израил Соломонович, щипят го по

шкембето, скубят му бакенбардите, пляскат го по дебелите бедра. А нотариусът се отбранява и крещи с всички сили. Ако отгоре на това се окажеше, че този Израил Соломонович е и възрастен, тогава се получаваше страшна гледка. Лиза не би могла! Да издевателстват над бедния старец, това вече беше прекалено. Дори и ако от това зависеше животът ѝ, пак нямаше да може!

— За начало ще се запознаем с него — за облекчение на Лиза произнесе Мариша.

— Да се запознаем. И кой точно ще се запознае с него?

— Предполагам, че аз.

Лиза се почувства на седмото небе от щастие. Нямаше да ѝ се налага да върши каквото и да било. Вместо нея всичко щеше да направи новата ѝ приятелка. Славната Мариша! Лиза едва не се просълзи от факта, че вече си имаше такава прекрасна приятелка!

— Да, по-добре ще бъде аз да се запозная с него — продължи Мариша. — Защото, ако визитката му в колата на мъжа ти някак си е свързана с тази история, в която ти си забъркана, то засега е по-добре да не се показваш пред очите му.

— Защо?

— Защото той може да се окаже главният организатор на твоето преследване. Може да те познава.

Съчувствието, което Лиза мислено изпитваше към нотариуса, решително се стопи.

— Г-г-главен организатор? — изрече тя сподавено. — Защо той?

— А кой?

Лиза замълча и попита:

— Кога ще се запознаеш... с него?

Мариша погледна делово часовника си.

— Изглежда, днес вече е късно — със съжаление констатира тя. — Едва ли нотариалната кантора работи до девет вечерта, затова — утре рано сутринта.

— А... а днес какво ще правим?

— Ще прегледаме нещата на мъжа ти още веднъж. А... Ти познаваш ли някой от приятелите на твоята Верунчик?

— Тя има много приятели, не е като мен. Верунчик е изключително общителна.

— Аз имам предвид истински приятели. Такива, от които тя няма тайни.

— От мен няма тайни.

— Ти не ми вършиш работа.

— Защо?

— Нали не знаеш къде се е запиляла твоята Верунчик?

— Не знам.

— Виждаш ли! Затова не ставаш.

Лиза се замисли:

— Струва ми се, че знам, кой ни е нужен. Не е точно приятелка на Верунчик, но е много близка нейна позната. Освен това тази жена е ужасна лисица и клюкарка. Верунчик много пъти ми се е оплаквала от нея.

— И коя е тя?

— Казва се Лариса.

— Разкажи ми за нея!

— Тя винаги знае всичко за всички. Верунчик често ми казваше, че ако Лариса ти звънне или не дай Боже ти дойде на гости, трябва да знаеш, че самичък ще си кажеш не само всички свои тайни, но и тайните на всички твои роднини и познати. Тази лелка има уникално биополе.

— Къде работи?

— Лариса е врачка.

Защо ли Мариша не се изненада, като го чу. В крайна сметка къде да работи жена с такива уникални способности. Единствено в политиката или в клуб на гадатели. Макар че, в политиката едва ли би й провървяло толкова. Там трябва не само да можеш да гадаеш, но и да използваш знанията си на точното място. А тази Лариса, съдейки по всичко чуто, не си държеше езика зад зъбите. Тя разказваше навсякъде всичко, което беше успяла да научи. При това, без да очаква никаква друга полза за себе си, освен едното удоволствие от тези сплетни.

— Обади й се!

— Тя няма телефон.

— Как така няма?

— Ами така. Лариса смята, че телефоните крадат положителната енергия на хората. Затова, ако случайно й се наложи да се обади, ползва телефона на съседите си.

— А как се оправя с клиентите си? Нали казваш, че е ясновидка?

— Гадателка е. А пък клиентите направо отиват при нея.

— Без предварителна уговорка?

— Лариса винаги си е на работното място. И през деня, и през нощта.

— И всички ли приема? Ами ако дойдат, а тя спи? Или е заета с нещо? Или е излязла някъде?

— Ако не успее да приеме някого, това е съдба. Тя казва така: „Гадателството не е държавно учреждение, не е банка или супермаркет, където можеш да отидеш, когато решиш, за да получиш дадена услуга, пари или храна. При гадаенето винаги има елемент на риск. Ако не ви се удаде да попаднете на сеанс при мен, значи не трябва да научавате за своето бъдеще или още ви е рано да научите какво ви очаква“.

— Интересна лелка — замисли се Мариша — и много клиенти ли има? С тази нейна жизнена позиция?

— Колкото и да е странно, има.

— И ги приема денонощно?

— По-голямата част, да. Късно ляга, рано става.

— Къде спи?

— В своя салон.

— Тя там ли живее?

— Ами да. Много е удобно, между впрочем.

Мариша повдигна гъст кичур коса, паднал върху бузата ѝ, и заяви:

— Отиваме при нея.

— Веднага ли?

— Защо да отлагаме? Чувствам, че съдбата ни кара да поговорим с тази гадателка Лариса точно сега, без много-много да отлагаме. Както казваше нашият всеобщ чичко Ленин: „Вчера беше още рано, а утре — може би ще е късно“.

Напред!

И Мариша се запъти първа към антрето, а на Лиза нищо друго не ѝ оставаше, освен да я последва.

— Струва ми се, че през целия си живот не съм тичала толкова много.

Независимо от късния час, когато момичетата се добраха до салона с гордата табела „Касандра“.

Гадателката Лариса се оказа на работното си място. Салонът беше разположен на втория етаж в старинен дом в центъра на града. Къщата беше реставрирана. Гадателката обитаваше почти цял етаж.

Помещението не беше малко. От улицата приятелките преброиха цели пет ярко осветени прозореца. Дори единствено този факт сам по себе си говореше, че салонът на Лариса процъфтява. По стълбите беше оживено. Покрай тях минаха две скъпо облечени петнайсет-шестнайсетгодишни момиченца, които развълнувано обсъждаха достойнствата на някой си Костик, за когото Лариса била познала на едната от тях, и за някой си Роберт, който бил предопределен от съдбата за другата.

Вътре в самия салон те се сблъскаха с мъж, чието лице им бе смътно познато отнякъде. И едва когато с тежка, но в същото време величествена походка, мъжът си тръгна, кимвайки им с глава и задържайки галантно вратата пред тях, те го разпознаха.

— Та това е артистът Ракушкин! — ахна Лиза. — Нали си го гледала в новия сериал „Коварство и любов“?

— Не обичам сериалите, особено пък любовните.

— Но този не е толкова за любов, колкото за коварство.

— Все едно, не ги гледам.

— А трябва. Великолепен е. Там той играе един крадец. Мъдър, силен и неподкупен.

Мариша отегчено изхъмка в отговор. Как може крадецът да бъде неподкупен?! Крадецът си е крадец и мястото му е в затвора! Това бе провъзгласил самият Владимир Висоцки чрез думите на своя герой Глеб Жеглов преди много години от екраните на всички съветски телевизори.

— Той е лежал! В затвора! — разпалено възкликна Лиза. — Но там е една история... Разбираш ли, подвели са го. На практика той не е бандит, а много добър и почтен човек. И през цялото време прави само добро на хората. Разбираш ли, не просто приказва, а върши истински добрини. А пък един човек, неговата роля играе Свистунов...

— Ти защо дойде тук, за да ми преразказваш някакъв филм ли? — прекъсна я ядосано Мариша.

— Не. Разбира се, че не. Просто исках да ти кажа, че сериалът е хубав и си струва да се види.

— В момента животът ти е по-интересен и от най-добрия сериал. Къде е твоята Лариса?

Гадателката не се показва, за да приеме бъдещите си клиенти. Вместо нея, в голямата светла приемна, в която имаше три дивана, тапицирани с бяла кожа, приятелките видяха цяла група, очакваща своя ред. Пребледнял младеж, който приличаше на студент, но всъщност беше комарджия, свиваше и разтваряше дланите си като побъркан и гневно шепнеше:

— Защо излезе деветка? Тя обеща дама! Дама! А излезе деветка!

До него седяха три благовъзпитани старици, които момичетата в началото помислиха за чужденки. Оказа се, че това са наши бабки, които бяха „успешно омъжени“ за богати или поне добре обезпечени американски старци. И сега те чакаха Лариса да им предскаже, кога техните благоверни ще се отправят към онзи свят, оставяйки натрупаното в живота си състояние на своите руски половинки.

В края на дивана беше приседнала млада жена със студено изражение на лицето. Но изглежда и нея я бяха за владял и силни чувства, защото от време на време тя пребледняваше и прошепваше:

— Подлец! Подлец! Малко е да го убия!

Приятелките се спогледаха. Навярно още една жертва на мъжкото коварство. Излъгана жена от мъж гуляйджия. Спипала е мъжлето си, докато се е бил разгорещил и сега страда.

— Като гледам, ще чакаме до среднощ! — изказа на глас опасенията си Мариша. — Колко много хора чакат...

Лиза не ѝ отговори нищо. Тя мълчаливо седна на близкото диванче и доброжелателно се усмихна към останалите клиенти на Лариса, приготвяйки се за дълго чакане. Но Лариса се справяше със своите клиенти с устрема на ракета. Едва влизайки при гадателката, те вече излитаха обратно навън. Най-напред младежът, който докато минаваше покрай тях, ломотеше някакво ново заклинание:

— Тройка, седмица, туз! Тройка, седмица, туз!

После „американските“ бабки, които започнаха да се изсипват като грахчета от шушулка. При това видът им бе красноречиво озадачен и недоволен.

— Как така ще ме надживее? — чуха те коментара на една от тях. — Това не може да бъде! Аз вече съм погребала петима от мъжете си и този няма къде да ходи!

Последна влезе младата жена, потънала в ужасната си драма. И тъй като в приемната, освен тях вече нямаше никой друг, момичетата се залепиха до вратата. Да, да се подслушват чужди тайни никак не е прилично, но понякога много ти се иска да го направиш!

— Лариса! Той е чудовище! — чуха те. — Истинско чудовище! Съсипа целия ми живот. Отрови цялото ми съществуване. Той буквално издевателства над мен!

Те се спогледаха с удовлетворение.

— Точно за съпруга си говори! — прошепна Мариша и момичетата продължиха да слушат.

— Онзи ден съсипа новата ми блуза, това животно! Раздра я с острите си нокти. Ревниво чудовище — от мъжа ми ме ревнува! Той дойде при мен през нощта и се наложи да го отпратя да отиде да спи в гостната. И знаеш ли какво направи на следващия ден? Нахвърли се в двора върху мъжа ми, а после изпокъса целия ми гардероб.

Мариша поклати глава:

— Не, не говори за мъжа си. За любовника си говори.

А жената продължаваше:

— А преди това за малко да осакати Марк! Лариса, помниш ли Марк? Аз ти донесох негова снимка и тогава ти ми каза, че ние с този млад човек ще имаме чудесен, незабравим роман? Ето така и стана. Романът наистина се получи незабравим! Най-вече за Марк! Той цял живот ще има белези по ръцете, за спомен от мен. Този звяр се постара! Какво да правя, Лариса? Какво да правя? Да го унищожа ли? Но аз не мога! Сърцето ми се къса, само като си помисля, че повече няма да видя златистата му шуба и грациозната му походка.

Приятелките недоумяваха. Изглежда тази дама имаше цял щаб с мъже и любовници. Единият — Марк — беше осакатен от другия любовник, който изглежда беше балетист. Носи кожи и ходи грациозно. Само дето оръдието на мъжкото отмъщение беше някак си странно. Остри нокти?! Или той е от онези, които не само се движат грациозно, но и са ориентирани към еднopolовите бракове?

Те си представиха някакво високо същество със зализани коси, силно гримирани очи, в балетно трико и с шуба. Ръцете му, обаче, бяха

космати и с добре поддържани дълги нокти, покрити с ярък маникюр.

— Какво да правя? — ридаше безутешно жената в стаята при врачката. — Кого да избира? Марк? Мъжът ми? Или котарака?

Котарак! За миг балетистът в трико и с маникюр на ръцете се превърна в котарак. Вярно, не съвсем обикновен, а много див и необуздан, ако се съди по разказа на неговата стопанка.

— На твоя котарак просто му е скучно — чува те още един женски глас. — Намери му приятелка.

— При мен е пълно с приятелки. С нито една от тях Филип не намери общ език. Съска, хапе, а в най-добрия случай се крие под креслото или зад дивана.

— Имам предвид не приятелка за теб, а за котарака. Котка. Разбираш ли? Мила, тихичка, пухкава котка, с която да се развлича и да няма време за глупави номера с твоите мъже.

— Котка?!

Изглежда жената бе поразена до дъното на душата си от съвета на гадателката.

— Как така котка? — повтори тя. — Но нали тогава... тогава неговото внимание няма да ми принадлежи, а ще бъде за нея... за тази котка?

— Е, и какво? Това е съвсем логично.

— Лариса, ти не разбираш! Не искам така! Аз искам моето съкровище да обожава само и единствено мен!

— В такъв случай се избави и от мъжа си, и от любовника си!

— Така ли мислиш, а какво казват по този повод звездите?

— Звездите ми казват, че в скоро време трябва да очакваш някой от твоето близко обкръжение да нахрани котарака ти с хубава порция каша, гарнирана с тухла и чувал.

— Каквоо?

— Просто ще удавят любимия ти котарак — разтълкува ѝ Лариса. — Ще го пхнат в чувал, ще сложат и една тежка тухла и ще го хвърлят във водата.

— В моя дом се готви заговор? Боже, Лариса! Благодаря ти! Аз наистина чувствах, че обстановката в последно време стана доста напрегната, но сега вече съм наясно! А който е предупреден — той е и въоръжен! Сега вече знам какво трябва да правя. Благодаря ти много.

И жената излетя от стаята, съхранила върху лицето си неподправеното изражение на вселенска скръб. Но този път момичетата не се хванаха на въдицата. Те вече знаеха, че всичките проблеми на тази жена идваха от нейния твърде безоблачен семеен живот. И ако не беше котката ѝ, тя буквално щеше да се чувства като на седмото небе, обожавана и от мъжа си, и от любовника си.

Входната врата зад нея се захлопна и момичетата дочуха глас:

— Кой е там още? Заповядайте, не се стеснявайте.

Лиза влезе първа. Мариша след нея. В стаята цареше полумрак. Стените бяха покрити с тъмносини тапети, по които в хаотичен безпорядък се сипеха сребърни звезди. Подът беше боядисан в черен цвят, а полилеят, разбира се, имаше форма на пълна луна. Навсякъде можеше да се видят атрибути на гадателското изкуство — кристални кълба, старинни книги в тежки кожени корици, изсушени треви, черепи и дори скелети на животни.

Самата гадателка също впечатляваше с външния си вид. Дългите черни коси свободно се спускаха по раменете ѝ, чак до гърба. Ръстът и фигурата се криеха под широка черна роба с пришити върху ръкавите рунически знаци. Върху гърдите ѝ мрачно проблясваше голям медальон с пентаграм, кръст и мюсюлмански полумесец. Ръцете ѝ бяха окичени с пръстени.

— Вие сте новички? — присви очи към тях гадателката.

— Лельо Лариса! Аз съм, Лиза!

— Лиза?

— Племенницата на Верунчик.

Гадателката засия:

— Ааа, Лизичка? Е, как я кара Верунчик?

— Аз за това съм дошла, да Ви питам същото.

— Да ме питаш мен? Защо?

— Ами понеже ти и леля ми сте най-добри приятелки и...

— Е, чак най-добри!

— Да-да! Най-добри. И Вие сигурно знаете къде е изчезнала тя.

— Верунчик? Къде е изчезнала? Но какво общо имам аз?

— Нима тя не Ви е разказала за своите планове?

— Нито дума.

Лиза беше ужасно разочарована. Ето, това е пълен провал — така разчиташе на осведомеността на Лариса. А тя, облягайки се на гърба

на своето кресло, замислено проговори:

— Значи, Верунчик е изчезнала! Къде — не е казала! И с кого — също не е казала!

— Тя ли? Не е. Но на нас една нейна съседка ни каза, че Верунчик е заминала с някакъв мъж.

— Естествено. Мъж. Млад или стар?

— Средна възраст.

— Брюнет или блондин?

— Русоляв.

— Женен?

Този въпрос постави приятелките в задънена улица.

— Не знаем.

— Ще приемем, че не е женен — реши Лариса, като разстла сърчно картите върху масата. — Верунчик само създава впечатление на лекомислена. Всъщност, тя има железни правила — ако мъжът се окаже женен, повече не се среща с него. Прекалено много грижи, нерви и проблеми, а тя предпочита да си пази нервите.

Картите летяха бързо по повърхността на масата. А Лариса сякаш не ги гледаше.

— Нещо странно се случва — загадъчно мърмореше тя. — Мъглата се сгъстява. Откъде се взе? Идва откъм морето, откъм океана. Точно оттам е допълзяла. Хм-м.

— Какво? Лельо Лариса, какво? Нещо лошо ли се е случило с Верунчик?

— С Верунчик всичко е наред — заяви гадателката. — След няколко дни ще се върне у дома. Проблемът е в друг човек.

— В кого?

— В теб, Лизичка.

— В мен? Защо в мен?

— Над теб тегне тъмно събитие.

— Убиха мъжа ми.

Гадателката дори не примижа.

— Тук мъжът ти е второстепенната фигура. Него вече са го убили, а опасността грози именно теб. И продължава да те застрашава.

— Кой?

— Хм-хм. Някакъв човек е пристигнал отдалеч за твоята душа. Тъмен човек, много тъмен. И съмишленици си е намерил, същите

тъмни като него.

— И какво иска от мен?

— Във всеки случай не е любов! — изхили се гадателката. — Можеш да ми вярваш. По-скоро му трябват парите ти.

— Но аз нямам нищо. Вие знаете! Имам единствено жилището, а и то принадлежи не само на мен, но и на Верунчик. Аз самата даже работа нямам.

— Знам, знам — озадачено произнесе гадателката. — Но картите показват съвсем друго. Те говорят, че ти си много богат човек, и че това богатство се е появило при теб отскоро.

— При мен нищо не се е появявало!

— Картите казват, че се е появило!

— И откъде?

Този път гадателката разгледа картите изключително внимателно.

— Нещо не разбирам — произнесе тя. — Скоро около теб ще се появи един човек...

— Този тъмният ли?

— Не. Друг. Бъди внимателна с него. Той може да ти стане верен приятел, а може да се превърне и в твой смъртен враг. Единствено от теб зависи кой път ще избере той.

— Нещо друго за този човек?

— Той ще ти разтълкува всичко. И за богатството, и за всичко останало.

И с решителен жест Лариса разбърка и събра картите.

— Това е — обяви тя. — Върви си, момиче. Казах ти всичко. Остави ме да си почина.

Лиза не посмя да спори с гадателката.

Мариша се надигна след нея.

— Пази нервите на мъжа си — момичетата чуха зад гърба си гласа на врачката.

Лиза се обърна.

— Лельо Лариса — с укорителен тон произнесе тя. — Нали вече Ви казах, моят мъж умря.

— Аз не говоря на теб — спокойно произнесе жената. — Говоря на твоята приятелка. Нека не си мисли, че нервите му са от желязо, а търпението му е вечно.

И тъй като тя не добави нищо повече, а ги подкани с жест да си вървят, те си тръгнаха.

Като се озоваха на улицата, те се замислиха — какво да правят по-нататък? Вече беше много късно. Въпреки старанието си да ги заглуши, от главата на Мариша не излизаха думите на гадателката: „Пази нервите на мъжа си!“. А как да му ги опази, когато той е през девет планини в десета, а тя посред нощ още не се е прибрала у дома и се мотае неизвестно къде.

— Слушай, Лиза — нерешително произнесе Мариша — ще те изпратя до вас, а след това ще се прибера вкъщи. Става ли?

— Добре.

— Трябва да се приведа в приличен вид. Утре имам среща с Израил Соломонович.

— Разбирам те. Иди си вкъщи.

— Нямах нищо против, нали?

— Няма никакъв проблем. Аз съм напълно способна да изкарам една нощ сама.

— Но ми обещавай, че на никого няма да отваряш вратата.

— Няма да отварям.

— Само на мен или на тези, на които имаш пълно доверие.

— Добре.

— Във всеки случай не ми харесва твоето настроение. Нещо ми изглеждаш притеснена. Какво ти е?

Лиза въздъхна:

— Не мога да разбера, защо всички около мен твърдят за наличието на някакви пари, на които аз съм собственичка, а аз самата нищичко не знам за тях?!

— Със сигурност ли не знаеш?

— По-сигурно от това, няма накъде.

— И никаква идея ли не ти идва по този въпрос?

— Абсолютно никаква!

— Тогава и аз не знам. Да си вървим по домовете — утрото е по-мъдро от вечерта. Може с настъпването на новия ден да разберем повече.

И те си тръгнаха. Но както Мариша беше обещала преди това, тя закара Лиза до дома ѝ. И не само я закара, но се качи с нея до етаж,

убеди се, че Лиза отвори без проблем вратата със своите ключове, след което влезе вътре и запали лампата.

— Сега се заключи и лягай да спиш.

Лиза ѝ даде дума. И с облекчено сърце и увереност, че е направила всичко както трябва, Мариша се забърза обратно. Нали имаше и своя работа. И свой мъж. Нервите, на когото, както ѝ заръчаха, трябва да пази на всяка цена.

Затова Мариша се спусна надолу толкова бързо, че през това време Лиза не беше успяла да събуе дори обувките си. Тя просто седна върху шкафчето за обувки в антрето и се замисли. Около нея се случваха странни неща. И изглежда в епицентъра на неотдавнашните събития беше именно тя. Заради нея са убили Виталик. Заради нея са убили Емилия. Заради нея са похитили Верунчик. Или поне Верунчик, въпреки всичко, не заради нея? Или пък въобще не са я похищавали?

Лиза се намръщи и погледна в огледалото срещу себе си в очакване то да ѝ подсказва нещо. Но не получи отговор от отражението си. Затова пък се убеди, че изглежда просто ужасно и трябва веднага да направи нещо. Незабавно, докато промените в нейната външност все още не са достигнали катастрофален размер. За начало ще си вземе душ!

Събличайки дрехите си, Лиза се отправи към банята. Първо, беше близо до нея и второ, когато вземеше решение, Лиза не го отлагаше за после. Знае ли човек, какво може да се случи после, а дотогава тя ще бъде чистичка и ще изглежда приятно. Когато си чист и да умреш е приятно.

Лиза се къпа дълго и много старателно. Махна си космите по краката. Изтърка се с ексфолиант, намаза се с лосион за тяло. Така грижливо постъпи и с косата си. Изми си главата, нанесе подхранващ балсам, остави го да попие. Отново се изплакна и нанесе друг балсам — този път за блясък. И леко подсуши косата си със сешоар.

— Сега лицето.

Лицето изискваше специална грижа. Само мъжете имат по един крем, който могат да използват и за лице, и за ръце, и за крака, и за всичко останало. При жените е друго. Само в областта около носа и устата тя нанесе три вида крем. Всеки поотделно не даваше онзи резултат, на който тя разчиташе. Виж, трите заедно даваха. После ѝ

трябваше крем против бръчки около очите и нощен крем за същото място. И още три вида крем за шията и деколтето.

След като се приведе в пълен порядък, тя беше толкова изморена, все едно за един час бе направила основно почистване на целия апартамент. Лиза хвърли върху себе си последен поглед и въздъхна със задоволство. Преобразяването ѝ беше пълно и безспорно. Вместо изтормозения и съсипан вид, от огледалото я гледаше млада, напълно респектираща и поддържаща себе си жена. Намигайки приятелски на самата себе си, Лиза изпрати една въздушна целувка към своето отражение. Сияеща, тя излезе от банята.

— Никога не съм успявал да разбера, защо тази елементарна процедура на вас жените ви отнема толкова много време — произнесе непознат мъжки глас, който прозвуча оглушително в окръжаваща Лиза тишина.

Момичето замря.

— Кой е тук?

— Аз.

Лиза погледна в посока на гласа и подскочи така, сякаш я беше уцелил вражески куршум. Върху същото това шкафче, върху което тя беше седяла преди час или час и половина, седеше някакъв непознат тип и гнусно ѝ се усмихваше. Тоест, на нея ѝ се струваше, че ѝ се усмихва гнусно. И как иначе. Представете си — излизате от собствената си баня в собствения си апартамент, абсолютно спокойна, че сте съвсем сама и изведнъж се оказва, че изобщо не сте сама, а в компанията на някакъв неизвестен бродяга.

— Също така не разбирам, защо, когато излизат от банята, жените задължително си слагат халат или се загръщат с хавлия — продължи този тип и добави. — За щастие, това не се отнася за Вас.

Лиза извика. Тя беше облякла подобие на оскъдни бикини и потниче. След вана винаги ѝ беше горещо и тя обичаше да се разхожда почти гола из апартамента, разхлаждайки се докато дойде на себе си. Лиза се скри в банята. Тя откачи копринения си халат от закачалката, облече го и отново излезе в коридора. Надяваше се, че през това време непознатият ще се е разтворил някак си, ще е изчезнал, ще се е изпарил. Но нищо подобно не се беше случило. Непознатият седеше на същото място и продължаваше да ѝ се усмихва още по-гнусно отпреди.

ГЛАВА 13

Той имаше лукав и едновременно с това заплашителен вид. Лукав, защото се усмихваше на Лиза весело и дори приветливо. А заплашителен, защото както и да го погледнеш човек, той бе влязъл неканен в нейния дом. Лиза можеше да се закълне, че самата тя не е пускала този тип в дома си — значи той е проникнал тук без нейно знание. Разбил е вратата! Или... или я е отворил с шперц?!

— Кой сте Вие? — произнесе Лиза с треперещ от страх глас. — Вие... престъпник ли сте? — изтърси тя и веднага прехапа език. Кой нормален престъпник ще си признае, че е престъпник? Непознатият, разбира се, не си призна.

— Аз? Престъпник? — оскърбено отвърна той. — Откъде го измислихте? Точно обратното!

— Обратното?

— Аз като един благороден рицар се появих при Вас, за да спася прекрасната девойка от злото чудовище.

— Пре... прекрасната девойка? Мен ли?

Непознатият кимна. Той видимо се забавляваше със смущението на Лиза. Това леко я ядоса. Какво си позволява този наглец? Седи неканен в нейното жилище и на всичкото отгоре ѝ се подиграва. Затова следващия си въпрос тя зададе с доста агресивен тон.

— А чудовището — кой е? Вие ли?

— Как мога да Ви защитавам от самия себе си? Не. С чудовището тепърва ми предстои да се боря.

— Е, какво пък — въздъхна Лиза, — изглежда Вие сте наясно какво трябва да правите.

Непознатият я погледна с интерес. Явно не очакваше от нея подобни думи.

— Какво ме гледате? — улови погледа му Лиза. — В последно време около мен стават толкова много необясними неща. А аз не мога да разбера какво всъщност се случва.

— Мога да Ви „осветля“.

— Наистина ли?!

— Честно казано, затова и дойдох.

— А ми казахте, че ще ме спасявате — веднага го уличи в лъжа
Лиза.

— Първо ще Ви обясня, после ще Ви спасявам. Задължително.

Лиза се замисли. Всъщност, този тип не я плашеше толкова много. Или не толкова, колкото в началото. Та нали, ако искаше да ѝ причини нещо лошо, да я нападне или дори да я убие, можеше да го направи в момента, в който тя съвсем незащитна и почти необлечена излезе от банята. А щом не го бе направил досега, значи може би си струваше да го изслуша.

Лиза не искаше да признае и пред себе си в този момент, че изненадващо появилият се в нейния дом непознат, неочаквано ѝ хареса. Не, не като външност. На външен вид той беше съвсем обикновен, но притежаваше нещо много привлекателно. Увереност в собствените сили или нещо друго?

— Да влезем в кухнята — предложи Лиза. — Няма да разговаряме в коридора. Или предпочитате в хола?

— Защо, в кухнята е добре. Слушай, може ли на „ти“? От тези светски обръщения езикът ми се връзва.

— Добре. Но, между впрочем, не аз започнах с тези приказки... за принцесата и дракона.

— За прекрасната девойка и злото чудовище — поправи я непознатият. — Признавам си, не бях прав. Шегата ми нещо не се получи.

Влизайки в кухнята, Лиза с учудване откри много мило подредена масата. Чаши, чай, сладко, бисквити и пастички.

— Това Вие ли... тоест, ти ли го направи?

— По домакинствах малко, докато ти се плискаше във ваната. Надявам се, че нямаш нищо против?

Лиза поклати глава. Само като си помисли — живя с Виталик толкова години, а той нито веднъж дори чаша вода в леглото не ѝ поднесе. Но веднага след като той изчезна, върху нея буквално се изсипаха една купчина кавалери, които мечтаеха единствено да направят живота ѝ по-красив, по-прост и... по-вкусен.

— И пасти си купил — отбеляза Лиза. — Тези са ми любими.

— Не знаех, взех това, което самият аз обичам.

— Значи, вкусовете ни съвпадат.

— Е, какво? Да изпием по един чай „Чайковски“?

Чаят се оказа умело запарен. И макар че лекарите не препоръчваха нощно време да се пият силни напитки, Лиза надигна чашата. Тя отдавна беше забелязала, че нейният организъм винаги реагираше странно на лекарските съвети. Всичките им предписания и щадящи диети много рядко ѝ бяха от полза. След такива разтоварващи дни Лиза се чувстваше ужасно. Терапията за подсилване на имунната ѝ система, точно обратното — направо извеждаше същата тази система от строя. И после месеци наред Лиза страдаше от обостряне на всякакви други хронични болестки. А плодовете, съобразени специално с подходящата за нейната кръвна група диета, предизвикваха в нея силна копривна треска и сърбеж.

И обратното — всички онези вредни продукти, които лекарите категорично ѝ забраняваха: алкохолът и нощните купони с цигарени мъгли — възстановяваха в Лиза бодрия дух и оптимизма. Разбира се, до онзи момент, в който самият ѝ организъм започваше да ѝ подава сигнали: „не прекалявай с хубавите неща, по малко, на мен вече ми е достатъчно“!

Ето и сега, след като посред нощ се напи до насита със силен чай и хапна калорични пирожки, Лиза се почувства значително по-бодра. Главата ѝ се проясни и тя беше готова да задава въпроси на новия си познат.

— Как се казваш? — попита го тя.

— Можеш да ме наричаш Артур.

— Това отново ли са твоите шегички за дракона и принцесата? Въобразяваш си, че си благородния крал Артур — рицарят на Кръглата маса?

— Съвсем не, наистина се казвам така.

— И кой те е кръстил по този начин? Родителите ти ли?

— Не. Възпитателите в детския дом.

— Ти си сирак?

— Да, известно време бях.

Не можеше да го разбере, шегува ли се или казва истината.

— Какво искаше да ми разкажеш?

Артур допи последната си глътка чай, остави чашата настрани и погледна Лиза.

— Каж ми — произнесе той, — знаеш ли нещо за родословното си дърво?

— Какво например?

— Имаш ли представа кои са роднините ти?

— Е, малко или много.

— Изброй ги.

— Ами, мама, татко...

— Зарежи баща си — решително произнесе Артур. — Става дума за роднините ти по майчина линия.

— Тогава мама и Верунчик.

— Други нямаш ли?

— Нямам.

— Повече никого ли не познаваш?

— Не.

— Постарай се да си спомниш. Не е възможно да не се сетиш за още някого.

Лиза се изненада от неговата настойчивост, но защо да не угоди на приятния млад човек, който я нахрани с вкусни пасти. В края на краищата, трябваше да му се отплати. Щом беше толкова важно за него, щеше да се постарее.

— Струва ми се, че имаме някакви далечни роднини в Тамбовска област — отговори тя. — Но веднага трябва да ти кажа, че никога през живота си не съм ги виждала и дори имената им не знам. Само съм слушала от Верунчик за някаква леля Валя, която живее в село... Жи... Жо... Жа...

— Хаживино.

— Да-да! Точно така! Хаживино. Тя така каза. А ти откъде знаеш?

— Знам. Само че, леля Валя не живее там.

— Как така?

— Вече не живее. Миналата година тя тихо се е споминала в леглото си на деветдесет и две годишна възраст. Оставила е след себе си три котки, дворното куче Мишка и прасенцето Васенка. Нямала е деца — нито родни, нито осиновени.

— Да. Верунчик също се ядосваше, че това е безобразие, дете с мама са захвърлили бедната старица и даже носа си не са показали там.

— Мога да те успокоя, че роднината ви изобщо не се е нуждаела от вашите или от нечии други грижи. Имала такъв лош нрав, че съселаните ѝ предпочитали да заобикалят къщата ѝ отдалеч.

— Откъде знаеш всичко това? Ти какво, бил ли си в това... Хаживино?

— Бях.

— Защо?

— Търсех точно въпросната леля Валя.

Този отговор окончателно постави Лиза в задънена улица.

— За какво ти е трябвала тази старица?

Но Артур, или който беше там, не отговори на Лиза. Вместо това, я попита:

— Значи, за чичо ти Гриша, майка ти и леля ти, май нищо не са ти разказвали?

— За техния чичо Гриша? — учуди се Лиза.

— Не. За твоя чичо Гриша — техния брат.

Лиза се стъписа:

— Роден брат?

— По-роден от това не може и да бъде. Еднокръвен и едноутробен.

— За първи път чувам.

— Сериозно?

— Къде по-сериозно? Нито мама, нито Верунчик са споменавали пред мен за някакъв свой брат! Откъде реши, че наистина са имали такъв?

— Оттам, че това е самата истина! Те са имали брат. А защо не са те посветили в тяхната семейна драма, не разбирам.

Лиза се замисли.

— Когато мама умря, аз нямах още шестнадесет — каза тя. — Навярно е смятала, че ми е рано да научавам каквито и да било семейни тайни. А Верунчик... Ако я познаваше, щеше да разбереш защо нищо не ми е казала.

— И защо?

— Според мен е възможно Верунчик просто да е забравила, че трябва да ми разкаже за чичо Гриша. Това е напълно в неин стил.

— Възможно е.

— Ти ще ми разкажеш ли за този чичо Гриша?

- Може би.
- Разказвай тогава!
- Не, не сега.
- А кога?
- После. Сега трябва да тръгвам.

И Артур изведнъж стана от масата. Лиза даже се разтревожи. Часовникът показваше три и половина през нощта. Тя някак си се беше примирила с мисълта, че новият ѝ познат ще остане да пренощува при нея. Беше решила кои чаршафи да извади от шкафа — онези с морските звезди. Защото всички останали комплекти бяха на милички цветенца, а тя подозираше, че цветенцата не са точно това, което би подходило на Артур.

- Тръгваш ли?
- Да, отивам си.
- А... ще дойдеш ли пак?

— Задължително. Нали ти обещах, че ще те спася от чудовището? А щом веднъж съм обещал, ще си удържа на думата. И дори награда ще си поискам.

Последната дума Артур произнесе като на шега, но Лиза вече знаеше, че зад шеговития тон на този човек се криеха най-сериозни намерения. Що за награда ще поиска той от нея? И кой е този чичо Гриша? А откъде се взе Артур? И още един въпрос: защо той е толкова добре осведомен за родословното дърво на нейното семейство?

Но докато Лиза си поемаше дъх, за да му зададе всички тези въпроси, от Артур не беше останала и следа. Той буквално се беше изпарил, а само до преди малко седеше на масата срещу нея. А сега вече го нямаше. И дори чашата му бе измита и поставена, обърната с дъното нагоре, върху кърпата на масата.

Лиза замислено почука с палец върху дъното на чашата. Изглежда Артур беше голям чистник или... или се опасяваше да не остави следи от пръстите си в нейното жилище. Заради това ли беше тази „чистоплътност“? Лиза клонеше повече към втория вариант. Сигурно старателно беше избърсал и ръкохватките на чешмата, до които се беше докосвал с ръце.

- И Лиза отново се потопи в море от подозрения и опасения.
- Странен тип. И как попадна в моя апартамент?

Тя огледа входната врата. Нищо не разбираше. Врата като врата. Ключалките си бяха на място, не бяха разбивани. Как ли е влязъл Артур вътре? И щом той беше влязъл, кой ли още можеше да влезе? Догадките бяха много и всичките — коя от коя по-тревожни. Лиза не можа да измисли нищо по-добро от това да се обади на Мариша. Отначало ѝ даваше заето, но след това приятелката ѝ вдигна слушалката.

— С мъжа ми се обяснявах — каза тя. — Той искаше да знае къде се шляя до толкова късно.

— Разказа ли му за мен?

— Само това оставаше! Тогава ще изгуби окончателно и последните си остатъци покой. Поредното мое разследване — това ще го довърши!

— Той просто се безпокои за теб.

— Много ясно, че се притеснява — с нескрито задоволство в гласа се съгласи Мариша. — Той всъщност много ме обича.

— А ти?

— Аз също! И след като твоята Лариса ме предупреди да не го разстройвам, се постарях да измисля по-безобидна история за това, защо съм се прибрала вкъщи чак към два след полунощ.

— И какво му каза?

— Казах му, че съм била при майка ми, защото тя прави ремонт и е наводнила съседите от долния етаж. А те са побеснели и ми се е наложило да отида, за да се разправам с тях.

— Мислиш ли, че това ще го успокои? — изуми се Лиза.

— Разбира се — бодро я увери Мариша. — В сравнение с историите, в които се заплитах преди, наводнението при майка ми или дори появата на цял потоп си е направо дреболия.

— А ако провери?

— Какво?

— За наводнението?

— Мама винаги ме е подкрепяла.

— Майка ти — да, но съседите? Те ще потвърдят ли, че е имало наводнение?

— За съседите... това не съм го обмислила както трябва — призна си накрая тя. — Ще се наложи май мъничко да ги понамокрим. Как мислиш?

Лиза беше на мнение, че не си струва.

— А, да! А ти защо ми звъниш по това време? — изведнъж се сети Мариша. — Какво се е случило?

— Случи се. Вкъщи заварих неочакван гост.

Без да крие нищо, Лиза подробно разказа на Мариша за посещенията на Артур, когото откри в антрето си, излизайки от банята.

— Какъв ужас! Това можеше да е убиецът!

— Защо веднага — убиецът?

— Защото порядъчните хора не използват шперц, за да влязат в чужда къща, а звънят на вратата! Шперц използват само престъпниците!

— Ами не знам. Не ми приличаше на престъпник.

— Ти нищо не разбираш! По-добре ми кажи що за тип е той? Откъде се взе? Откъде знае толкова много за теб и твоето семейство?

Лиза окончателно се обърка.

— Може би и той е някакъв мой роднина? — предположи тя.

— Прилича ли на такъв?

— Е, не чак толкова много, но...

— Опиши ми как изглежда — поиска Мариша.

— Ами... среден ръст, средно телосложение. Нито слаб, нито дебел. Руса коса. Светли очи. Сиви или сини, не видях точно.

— Белег между очите, надявам се няма?

Сърцето на Лиза замря. Имаше белег. Не точно между очите, а по-скоро отстрани на носа. Е, при желание можеше да се отнесе и към челото.

— Ало, Лиза! Защо мълчиш? Има ли белег или не?

— Има, но е много мъничък.

— Лиза! Ти си си загубила ума! — развика ѝ се Мариша. — Та това е точно престъпникът! Точно този, който се е въртял около вашия апартамент. Точно този, с когото е заминала и е изчезнала твоята Верунчик!

— Но, това е просто съвпадение.

— Няма такива съвпадения. Това е престъпникът. Той вече се справи с Виталик, с Верунчик, а сега е дошъл и твоят ред. Първият е убит, втората е изчезнала. Изводите можеш да си направиш и сама.

— Ако е искал да ми навреди, вече щеше да го е направил. А както ме чуваш, съм цяла и невредима.

Вярно беше и Мариша леко забави оборотите.

— С какво се занимавахте докато разговаряхте?

— Пихме чай.

— Чай?!

— Да. С пастички.

— Откъде пасти?

— Той ги донесе.

— Той?

Сега в гласа на Мариша се чуваше истинско отчаяние.

— И ти се настани да пиеш чай с подозрителни пасти, които ти е донесъл неизвестно кой? Не, ти наистина си полудяла!

— Мислиш, че са отровни? Но нали и Артур яде от тях и освен това не усещам да ми се гади.

— Още не е дошло утрото — мрачно произнесе Мариша. — Има такива отрови, които не действат веднага. Я ми кажи, като те напои с чай веднага ли избяга?

— Ама и ти! — сподавено каза Лиза, усещайки как студена пот избива около устните ѝ. — Изплаши ме до смърт. Сега е сигурно, че няма да мигна.

— Виж какво, веднага идвам при теб.

— Защо?

— Затова, защото... защото, ако ще умираш, поне лекар да извикам. Току-виж съм спасила младия ти живот.

Мариша долетя светкавично.

— Не ми изглеждаш зле — огледа тя приятелката си. — Но това още нищо не означава. Затова лягай да спиш, а аз ще бдя до леглото ти.

— Защо ще бдиш?

— За да не пропусна момента, когато ще започнат гърчовете и конвулсиите — невъзмутимо ѝ отговори Мариша.

Думите ѝ така изплашиха Лиза, че макар наистина да си легна, тя успя да заспи доста по-късно.

— Ти наистина ли ще бдиш над мен? — попита тя няколко пъти Мариша.

— Можеш да не се съмняваш. Очи няма да отместя от теб. Сядам ето в това кресло и зорко ще наблюдавам състоянието ти.

Постепенно Лиза се успокои и накрая заспа.

Първото, което видя, след като се събуди, бе сладко и дълбоко спящата в креслото Мариша. Приятелката ѝ се беше завила с пухкаво вълнено одеяло и от време на време сумтеше, усмихвайки се блажено в съня си.

— Мариша! — със страшен глас я повика Лиза. — Мариша!

— Ммм!

— Мариша!

— Какво искаш?

— Жива съм!

— Виждам — сънено произнесе Мариша, след като отвори едното си око.

— И се чувствам прекрасно! Значи Артур не ме е отровил. Пастите не са били отровни.

Мариша се протегна и измърмори:

— По този повод мога да кажа само едно: на този свят все още се случват чудеса.

— Това не е никакво чудо! Той просто не е имал намерение да ме трови.

— А защо е идвал тогава? — отново се прозя Мариша.

Лиза искаше да ѝ се обиди. Защо е толкова лоша — какво, не може ли и при нея да дойде някой мъж на гости посред нощ? Но после размисли и не се разсърди. Посещението на Артур беше твърде далеч от любовна среща. Макар че онзи негов поглед за довиждане... Но Лиза се взе в ръце и прогони романтичните мисли.

Достатъчно! Тя обичаше Виталик, а той я предаде. После си падна... (ами да, падна си, какво да си криви душата) по Толя, а той също се оказа лъжец. Трети път да я излъжат нямаше да го преживее. Както пословично не ѝ върви, по-добре беше да не рискува!

Лиза произнесе:

— Артур дойде, не за да ме отрови, а за да поговорим. По-точно, да ме разпита за моя чичо Гриша.

— Между впрочем — оживи се Мариша. — Каква е тази страшна семейна тайна за твоя чичо?

— Казвам ти, не знам! Никога не съм чувала за него.

— Не може нито майка ти, нито леля ти никога да не са споменавали, че имат брат.

— Повярвай ми! Така е. Нито веднъж и дума не са споменали пред мен!

— Опитай се да си спомниш.

— Какво има да си спомням като не са говорили. Мислиш, че ще мине покрай ушите ми, че имам роден чичо?

— М-да... Странна история. Дай да погледнем в семейния архив?

— Къде?

— Нямах ли албум със семейни снимки?

— А-а... имам.

— Дай да го видим.

— Аз съм го гледала сто пъти. Там няма никакъв чичо Гриша.

— Още веднъж ще погледнем. Донеси го. Какво има, мързи ли те?

Лиза донесе стария албум и го стовари пред Мариша.

— Пфу-у-у! Колко е прашен! От колко години не си го отваряла?

— От много — въздъхна Лиза.

И сядайки до Мариша, тя започна да ѝ дава информация за хората на снимките в албума.

— Това е мама, а това е Верунчик — леля ми.

— Симпатична е. Има красиви коси.

— А тук са двете заедно със своите родители. Както виждаш, никакво момченце Гриша няма на снимката.

— Давай да видим по-нататък. Каква е тази компания?

— Това е Верунчик със своите състуденти. Колко хубаво изглежда! Дългата коса много ѝ отива. Не мога да разбера защо я отрязва наскоро? А това е сватбата на майка ми. Виждаш ли каква гримаса е направила Верунчик? Нарочно. Тя никога не е харесвала баща ми.

— Ти по-добре ми разкажи за другите хора на сватбата — поиска Мариша, взимайки сватбената снимка на майката на Лиза. — Сватбата на сестрата е важно събитие. Не може този твой чичо Гриша да не е присъствал.

— На погребението ѝ не дойде.

— Няма значение, кажи тук кой — кой е?

Лиза последователно назоваваше хората, които познаваше.

— Тези са приятелките на мама. Тогава тя е работела в проектантско бюро. Те са оттам. Това е моята баба и тогавашният ѝ кавалер. Това е...

— Не ми разказвай за жените и за старците! — решително я прекъсна Мариша. — Съдейки по снимката, тогава майка ти е била на двайсет, двайсет и две години, баба ти — на около петдесет. Значи нейният брат Гриша едва ли е бил на повече от тридесет.

В определената категория те набелязаха петима мъже. Баща си, Лиза отметна веднага. Кумът им също.

— Спомням си, мама ми е разказвала, че свидетел на сватбата им е бил приятел на татко от неговата работа.

— Останаха трима. И кой от тях може да е твоят чичо?

Момичетата наведоха глави ниско над снимката, опитвайки се да намерят отговора на загадката. Един от младежите отхвърлиха категорично — той бе почти като негър. А бабата и дядото на Лиза бяха с истинска руска кръв. Тя — от Новгород, той — от Вологодска област.

— Останаха тези двамата. Кой от тях?

И двамата бяха светлокоси и напълно подходящи за ролята на чичо Гриша.

— Трябва ни още някой от тази снимка — накрая поклати решително глава Мариша — за консултация. Кого да потърсим?

— Реално, ако се доберем до Верунчик...

— Искаш да кажеш, че не е реално — поправи я Мариша. — Ние не знаем къде е тя сега. Така че, измисли нещо друго. Тези милички приятелки на майка ти от проектантското бюро, живи ли са?

— Вероятно. Не знам. Нямахте ги на погребението на мама.

— А кой е бил тогава?

— Имаше много хора.

— А от тези, които са били на сватбата ѝ?

— Верунчик.

— Едно си баба знае, едно си баба бае — с досада възкликна Мариша. — Нали се разбрахме вече! Верунчик не ни върши работа засега!

— Извинявай. От сутринта нещо не съобразявам както трябва.

— Аз също. Да пийнем по кафе?

— И да похапнем нещо — оживи се Лиза — останаха от вчерашните пасти, които донесе Артур. Искаш ли?

Мариша се отказа от пастите. Нищо не се знае, предпазливия и Господ го пази. Лиза излапа цели три еклера с ванилов крем и те повлияха благоприятно на нейните умствени способности.

— Леля Лена! — тържествено възкликна Лиза. — Ето кой ни трябва! Леля Лена ще ни помогне на всяка цена.

— Коя е тя?

— Приятелка на мама. Наистина, на сватбата ѝ не е присъствала. Била е болна, струва ми се, но с майка ми имаха много добро приятелство. Още от института.

— Имаш ли ѝ телефона?

— Имам го.

Лиза ѝ позвъни без никакво притеснение. Леля Лена начаса позна кой ѝ се обажда и веднага започна да се извинява:

— Прости ми, Лизичка! Толкова лошо постъпих с теб.

— Защо? — искрено се учуди Лиза, очаквайки поредния удар на злата съдба.

— Ами как. Откакто майка ти почина, нито веднъж не минах да те видя.

— Това са глупости, лельо Лена! — с облекчение въздъхна Лиза. — При мен всичко си беше наред.

— Беше? А какво се е случило сега?

— Ами, как да ти кажа... Случиха се различни неща. Лельо Лена, може ли да си поговорим откровено?

— Разбира се.

— Ще ми помогнеш ли?

— С каквото мога, ще ти помогна. Мой дълг е. Ти знаеш, че ние с майка ти дълго време бяхме най-добри приятелки. Не мога да си простя, че не те посетих след нейната смърт. Чувствам, че не ми казваш всичко. С какво мога да ти помогна?

— Ще ми разкажеш ли за маминия брат?

Фонтанът от думи, който излизаше от устата на леля Лена, внезапно пресъхна. И тя достатъчно дълго мълча.

— За какъв брат говориш? — смотолели тя накрая. — Лизичка, нещо се бъркаш.

— За моя чичо Гриша. Нищо не бъркам! Аз съм имала чичо. Къде е той сега?

Този път мълчанието продължи още по-дълго. А после леля Лена развълнувано попита:

— Откъде разбра? Кой ти разказа за Гриша?

— Значи е истина? Мама наистина е имала брат?

— Разбира се, че е истина — раздразнено произнесе леля Лена.

— И къде се е дянал той?

— Това е много дълга и лоша история.

— Все едно, разкажи ми я.

— Сигурна ли си, че искаш да я чуеш?

— Разбира се!

— Но защо ти е притрябвало? — почти простена жената.

— Разбираш ли, лельо Лена, имам подозрения, че всичките ми беда в последно време са свързани с този човек.

— Това е изключено! Той не е в страната от дълги години.

— Искам да науча всичко за него!

— Е, всичко за твоя чичо Гриша, дори майка му не би могла да ти разкаже. Още по-малко аз.

— Разкажи ми тогава, каквото знаеш.

Този път тя мълча сравнително кратко.

— Добре — примирено произнесе тя. — Можеш ли да дойдеш сега при мен?

— Мога!

— Помниш адреса ми, нали? — тъжно се усмихна леля Лена. — Смътно? Господи, срамота е. Единствената дъщеря на най-добрата ми приятелка и не помни къде живеея. Запиши си, Лизичка. И още веднъж ми прости.

ГЛАВА 14

Мариша и Лиза тръгнаха заедно. И двете нямаха търпение да чуят историята за загадъчния чичо Гриша, който по някаква толкова сериозна причина беше изчезнал от хоризонта на Лизината майка преди много години, че дори липсваше на сватбената ѝ снимка.

— Гриша не беше на сватбата на майка ти! — категорично заяви леля Лена. — Тя по-скоро би отменила сватбата си, отколкото да го покани.

— Какво толкова ужасно е направил? Наркоман ли е бил?

Леля Лена не се съгласи с това предположение. Тя се оказа много симпатична жена, макар че изглеждаше значително по-възрастна за своите петдесет години. За това бе виновна не толкова самата тя, колкото нейната наследственост. Всички жени от семейството ѝ са изглеждали чудесно до раждането на първото си дете. След това е техният организъм настъпвал някакъв срив и те започвали бързо да се състаряват.

Без значение кога раждали тези деца, на шестнайсет или на тридесет и шест години, нямало никаква разлика, процесът на стареене се задвижвал в организма им с невъзвратимостта на падащ чук. И нищо не можело да се направи. Впрочем, нито побелелите коси, нито бръчките се отразяваха негативно върху здравето и самочувствието на леля Лена. Тя беше бодра, енергична и напълно доволна от живота.

Живееше в уютно двустайно апартаментче заедно с мъжа си. Двете ѝ деца отдавна имаха свой собствен живот, без да я обременяват с грижи за себе си. Така че, цялото си свободно време леля Лена и нейният мъж, като страстни градинари, прекарваха на вилата си извън града. Там си бяха построили малка дървена къщичка, която децата им оприличаваха на „кокошарник“, но с която родителите им въпреки това се гордееха.

В крайна сметка, в това се състоеше целият настоящ живот на леля Лена. От ранна пролет до късна есен — приятни грижи за

градината и овощките, а през зимата — подготовка на разсада за следващата пролет.

— Направо не е за вярване, че ме намери в града — каза леля Лена. — Обикновено сме на вилата чак докато се застуди.

Независимо от дългогодишния опит и изключителните грижи, дърветата и цветята на леля Лена често умираха. Така че купуването на нов разсад, луковици и семена бе актуално винаги.

— Ето, и тази година всичките ми флокси умряха — огорчено съобщи на Лиза леля Лена. — А новите, дето купих от магазина, за нищо не стават. Не можах да „тръгнат“ — едва посред лято насила изкараха по няколко хилави листа. Сигурно пак са измръзнали, останаха им само мустачките. И ягоди тази година нямахме. Всичко измръзна, а реколта от тях може да се получи едва следващата година. И вишната ме подведе. Знаеш ли, купих нов сорт, толкова се надявах да се хване, а тя взе и...

В този момент Мариша не издържа повече, с досада зашепна нещо на Лиза и я ощипа по ръката. Увлечена в своя разказ, леля Лена нищо не забеляза и продължи да говори за скърбите и радостите на градинарството. Към последното се отнасяха нейните божури, заради които я посещаваха всичките ѝ съседи с молба да им даде, макар и хилаво стебълце, за да си посадят. От божурите тя се прехвърли на краставичките, унищожени от ранната градушка, които сетне изненадващо се възстановили и зарадвали стопаните си с удивително богата реколта. И още за някакви растения и цветя, имената, на които Мариша и Лиза изобщо не бяха чували.

— Лельо Лена — най-накрая Лиза успя да се вмъкне в монолога на приятелката на майка си. — Искане да ни разкажеш за чичо Гриша.

— А? Какво? За кого? А, да! Чичо ти Гриша...

Ясно беше, че темата за чичо Гриша не беше така силно привлекателна за леля Лена като тази за растенията в градината ѝ. Наложил се Лиза да ѝ зададе насочващ въпрос:

— Защо мама го е ненавиждала толкова силно? Той какво, да не е бил крадец или наркоман?

— Чичо ти не беше наркоман.

— Тогава крадец?

— Реално погледнато и крадец не беше.

— Реално погледнато? Какво означава това?

— Е, днес биха го нарекли предприемач.

Лиза замълча, недоумявайки как е възможно такава черта на характера да отврати неговата сестра?

— И в какво се състоеше неговата предприемчивост? — попита тя.

Лея Лена пое дълбоко въздух, сякаш се готвеше за висок отскок с трамплин, а после заговори:

— Гриша растеше странен и твърде различен от другите деца. В съветската страна, активно строяща комунизма, такава психика, каквато имаше той, просто не можеше да съществува. Докато неговите връстници си играеха в детската градина на кубчета, той се опитваше да разменя кубчетата за колички, а след това количките и още кубчета за камионче, даже за две или три камиончета. И как така се получаваше, но в края на деня всички камиончета се оказваха в Гриша. На останалите деца им се налагаше да му плащат с бонбони, за да могат да повозят своите кубчета на вече неговите камиони.

Момчето имало истински талант на предприемач. Той винаги отгатвал какво ще бъде необходимо на неговите приятели в следващата минута. И се случвало така, че именно тази вещ, която им трябвала, винаги се оказвала на разположение у Гриша. С възрастта тази негова чувствителност се изострила още повече. Той и сам не разбирал откъде се взимала тази негова увереност, че на следващия ден в училище всички ще припаднат по предлаганите от него ярки хартийки от наскоро появилите се по магазините прибалтийски бонбони с пълнеж от мармалад. А след това пък със сигурност знаел, кога неговите приятели няма да искат и да погледнат същите тези разноцветни фолиа, но затова пък ще тичат да събират блестящи копчета от стари войнишки униформи.

Когато Гриша пораснал, машинациите му пораснали заедно с него. Той умело търгувал с дънки, футболни фланелки с надписи и даже с вносни цигари. С последното се издънил.

— Скандалът беше страшен! — възкликна лея Лена. — Чудовищен! Нечуван! И по онова време той заплашваше Гриша, ако не със съд, то в най-добрия случай с изключване от училище.

Бащата на малолетния нарушител трябвало да пусне в ход всичките си връзки. Спрели Гришка за един месец от училище, а

родителите му получили строго мъмрене, но без то да се отразява в личното му досие. Независимо от това, репутацията на семейството пострадала много. Никой не разбирал, как порядъчни съветски хора са могли да възпитат такъв дегенерат и спекулант.

— А Гриша продължаваше да търгува. Това бе по-силно от желанието му да бъде добро момче и радост за родителите си. Търговията беше в кръвта му. Тя беше второто му аз. И трябва да ти кажа, че той винаги печелеше, и то доста добре. На шестнайсет нямаше нито една лоша сделка, от която да не е спечелил поне двойно.

Изключение правели онези сделки, които ставали известни на директора или на учителите. При тях Гришка търпял съкрушителни загуби, но това не го излекувало от страстта му да търгува.

— Точно тогава майка ти започна да ненавижда по-големия си брат — каза леля Лена. — Тя беше отличничка и пример за цялото училище. И с такъв брат! Черно петно в репутацията на най-добрата ученичка в училището.

Заради Григорий тя не получила златния медал, който безусловно заслужавала. „Ние бихме се радвали — безпомощно кършели ръце учителите — но брат ти... Вашето семейство не внушава доверие на педагогическия съвет.“

Как липсата на доверие у група високонравствени идиоти е можела да повлияе върху обективната оценка на нейните знания, отхвърлената златна медалистка не можела да разбере. Тя просто приела обяснението, че заради брат си няма да получи това, за което винаги е мечтала и за което е положила толкова усилия. Че нея дори и сребърният медал нямало да я огрее. Така и станало. И сестрата намразила брат си.

— А на чичо ти, тази мъка, която причини на близките си не му стигаше, ами отгоре на това напусна родния си дом и започна някаква съмнителна работа като хамалин. Но вместо него работеше един будала, а къде се намираще самият Григорий, с какво се занимаваше през работното си време, никой от неговите роднини не знаеше.

А после треснал гръм. В жилището на родителите на Григорий и малките му сестри, дошли на обиск. Това вече било истински позор. Пред целия блок, пред целия квартал и пред целия град. В дома им влезли чужди хора, в качеството си на свидетели, които със скръбни лица наблюдавали примрелите от новото си нещастие съседи. И

тихичко си шепнели, че уж на пръв поглед прилични хора, а пък се оказвало...

Какво търсели оперативните, нито Верунчик, нито сестра ѝ, нито родителите им разбрали, но милиционерите намерили злато. И не просто злато, а златен пясък и късчета самородно злато, които нямало как да се намират в обикновен човек.

— Ние знаем, че това не е ваше — успокоили те потресените родители на Гриша. — Ние също така знаем, че тук ги е скрил вашият син и във връзка с това бихме искали да ни кажете къде да го намерим?

На бащата му прилошало. Извикали лекар. А майката, разкъсвайки се между мъжа си и следователите, издиктувала адреса, на който живеел синът ѝ. Но следователят останал много недоволен.

— Аз вече имам този адрес. Григорий отдавна не живее там.

— Но аз нищо повече не знам!

— Спомнете си или ще бъдем принудени да ви арестуваме и да ви закараме в участъка за разпит. Както и да погледнем на ситуацията, все пак, златото и самородните късове намерихме именно във вашето жилище и вие трябва да отговоряте.

Дали е трябвало точно така да се случи, но тъкмо в онази злополучна вечер, милата Верунчик била довела вкъщи своя бъдещ годеник, за да го запознае със семейството си. Не е трудно да се отгатне как е реагирал младежът, когато установил, че ще трябва да свърже живота си, ако не с углавна престъпница, то с момиче от криминалните среди. И напразно Верунчик и сестра ѝ се опитвали да вразумят страхливеца. Той не искал да чуе нищо, плюл си на петите при първа възможност, заявявайки на Верунчик на прощаване, никога повече да не се опитва да се види с него.

Краят на тази история бил плачевен. Баща им така и не се оправил от сърдечния пристъп и скоро починал. Както си мислели двете сестри, не толкова от болестта, колкото от позора. Верунчик така и не успяла да се помири и да се събере със своя годеник.

Годините минавали. От Григорий ни вест, ни кост. И семейството тихичко започнало да се надява, че така ще бъде винаги.

— По-скоро Верунчик и баба ти вярваха в това — поправи се леля Лена, но твоята майка, Лиза, винаги твърдеше, че Григорий ще се появи отнякъде. И тогава, на всички тях случилото се досега ще им се види нищо в сравнение с това, което ги очаква.

Така и станало. Наистина, самият Гриша повече не се появил у дома. Вместо него се появили странни, много сериозни хора в строги тъмни костюми и започнали да разпитват изплашените жени за Григорий. Този път нямало обиск, за свидетели от съседите не извикали никого, но от тяхното присъствие на трите жени им станало зле.

Тези не били от милицията, а от държавна сигурност. Запознаването с такива хора не предвещавало нищо добро. Така и станало.

— Какво се е случило? — с треперещ глас попитала баба ти. По-добре да не го била правила.

— Синът Ви е избягал от страната! — сурово ѝ извикал един от сътрудниците. — Преди три дни незаконно е пресякъл границата на съветската ни държава и е поискал политическо убежище в Холандия.

— В Холандия? Но... но как е успял? На този въпрос никой не ѝ отговорил.

— По-добре Вие ни кажете, как сте успели да отгледате такъв негодник? Що за семейство е това, което е отгледало предател?

Майката замълчала. Мълчали и гостите. Мълчанието им било толкова мрачно и заплашително, че двете сестри се вледенили от ужас.

И леля Лена продължи да разказва:

— Точно по това време, майка ти, отказвайки се от личния си живот, който така или иначе не вървеше, искаше да постъпи в партията. Бяха написани всички препоръки, документите бяха предадени, но след бягството на Григорий от страната не можеше и дума да става за влизане в партията.

Заявили на Лизината майка директно — член на нейното семейство е опозорил страната, така че тя вече е черната овца в стадото и винаги ще си остане такава.

— Тогава майка ти намрази брат си окончателно — каза леля Лена. — Именно тя настоя за това, никой никога да не споменава дори името му. Изхвърлиха всички негови снимки от семейния албум, даже детските.

Леля Лена млъкна, видимо смятайки, че вече е разказала всичко.

Известно време Лиза и Мариша мислено прехвърляха в главите си тази история. Как понякога абсолютно нелепо се стигаше до страшна трагедия в съдбата на хората. Да беше се родил този Григорий

с десет-двайсет години по-късно, на никого нямаше да му дойде наум да го нарече крадец или престъпник. И защо, бил търгувал с дънки в училище? Не са били наркотици, все пак! Напуснал бил страната, ами това си е лично негова работа и в това нямаше нищо позорно.

Наистина, оставаше неясен моментът със златния пясък и самородните златни късове. Доколкото им бе известно и до момента търговията с това беше монопол само на държавата. И ако някои компании получаваха лиценз за добиването на скъпоценния метал от недрата на земята, то тяхната дейност се следеше строго от страна на държавата. Виж, при съветската власт да се случи подобно нещо е било просто невъзможно. Така или иначе тогава златото се е оказало в Григорий. Ставаше ясно, че няма начин той да не е бил свързан с „черния“ пазар на злато — с тези, които са добивали, копаели и промивали златния пясък на свой риск и страх, а след това нелегално са пласирали присвоеното.

— А какво е станало с моя чичо след това?

— После?

— Да, после. Къде е отишъл, след като е избягал от страната?

Дълго време от него нямало и следа. Това било съвсем естествено — майка му починала, а сестрите му го мразели. Но един ден, когато мъничката Лиза навършила три годинки, приятелката на леля Лена дошла при нея.

Леля Лена отворила вратата и първоначално не успяла да познае приятелката си в стоящата на прага жена.

— Майка ти беше страшно изплашена. Говореше в рели-некипели. Отначало дори не можах да я разбера какво ми казва.

И непрекъснато плачела. В началото леля Лена даже се изплашила, да не би да се е случило нещо лошо с детето. Но се оказало, че Лиза е жива и здрава, че е в детската градина, откъдето ще я вземе баща ѝ.

— Нека поне веднъж да си изпълни бащинските задължения, а аз дойдох при теб, защото трябва да се посъветвам за нещо.

Леля Лена кимнала и най-накрая научила за какво става въпрос.

— Той ми изпрати писмо!

— Кой?

— Григорий! Гришка! Брат ми!

— Наистина ли? — изненадала се леля Лена. — Жив ли е?

— Жив е. И доколкото може да се съди от писмото, се е справил много добре.

Всъщност, писмото представлявало по-скоро бележка без обратен адрес. И било получено не по пощата, а предадено на майката на Лиза чрез трета ръка. Независимо от явното „затопляне“ на политическия климат в страната тогава, до времето на свободата след „перестройката“ било още далеч.

— Той вече не е в Холандия. Прехвърлил се е в Австралия.

— И какво прави там?

— Процъфтява. Търгува с всичко, което му падне. Съпътства го голям успех. Представяш ли си, купил си е собствена къща. За колата няма какво да говорим.

Но въпреки това, майката на Лиза била настроена мрачно. Мисълта за факта, че нейният брат имал луксозен дом с басейн, голям гараж, градина и т.н. и т.н., я била зашеметила. На измамника и крадеца мястото му било в затвора, а той там процъфтявал, там не бил престъпник. Това не било справедливо!

Точно към такава жизнена позиция тя се придържала до края на дните си. И за да предпази единственото си чедо от зловредното влияние на чичото, тя забранила на всичките си близки и приятели да споменават за него. Непрекъснато късала писмата му и никога не отговаряла на неговите обаждания. А ако случайно отговаряла, била изключително груба (когато Лиза не се намирала около нея, за да чуе и да се заинтересува от странния телефонен разговор с Австралия).

Въпреки това, Григорий не се отказвал от опитите си да се сближи със сестрите си. Той звънял и на Верунчик. Писал и на нея, но на Верунчик хич не й било до брат й. Тя била увлечена да сменя мъжете един след друг като ръкавици. Той не одобрявал това. Колкото и да е странно, независимо от своя неспокоен начин на живот, изпълнен с приключения и хазарт, Григорий имал строги морални възгледи за семейството и семейните отношения. Така че, не успял да се помири и с другата си сестра. Верунчик била твърде лекомислена, за да приеме съветите на Григорий, а той се ядосвал и преживявал.

— Самият Григорий не се е женил. Той беше към шейсетте, когато майка ти го спомена за последен път, и тогава все още нямаше жена.

— Никога не се е женил?!

— Е, имал е някакво момиче, но чичо ти смятал, че тя се държи много лекомислено. А той никога не е харесвал лекомислените жени. Затова се разделили по взаимно съгласие.

Наследници, доколкото можеше да знае леля Лена, Григорий нямал. Така че, едва сега на Лиза и Мариша им стана малко или повече ясно откъде може би извираше „златната река“, намокрила краката на Лиза.

— Щом ти имаш чичо в Австралия, който не е женен и е страшно богат, ти се явяваш негова потенциална наследница — отбеляза Мариша. — Ти и Верунчик — други претенденти няма. Във всеки случай поне в Русия няма други.

Лиза кимна. Постепенно в главата ѝ започна да се прояснява. Да, изглежда всички събития от последните дни бяха свързани по някакъв начин с този неизвестен чичо Гриша.

— Е, какво? — попита междуременно леля Лена. — Помогнах ли ти?

— Много! Много ти благодаря!

— Не знам как точно съм ти помогнала, но ако си спомня още нещо, на всяка цена ще ти се обадя — кимна жената, поласкана от похвалата.

След разговора с приятелката на Лизината майка, Мариша спокойно можеше да се отпрати при нотариуса Израил Соломонович. Тя вече си представяше за какво ще си говорят и мислено беше готова за това.

Единственото, за което не беше подготвена предварително, беше личността на нотариуса. Той изобщо не беше дебело старче, а хубав млад мъж на около тридесет и пет години, с буйна, старателно оформена прическа, характерен нос и стройна фигура на странник в пустинята. Гледайки този мъж, неволно си спомни историята за Мойсей и неговия народ, когото той дълго водил през пустинята в търсене на Обетованата земя.

Мариша остана без дъх, когато го видя. Отначало дори не повярва, че той е нотариусът.

— Вие ли сте Израил Соломонович? — попита го тя. — Самият той?

— Съвсем вярно. Единственият Израил Соломонович в нашата забравена от Бога кантора. При нас има и Соломон Яковлевич, но това не съм аз. Вие при него ли идвате?

— Не не! При Вас!

— По какъв въпрос?

Мариша още не беше успяла да дойде на себе си и изръси първото, което ѝ дойде наум.

— А защо се казвате Израил?

— Шега на моите патриотично настроени родители. По-рано са ме наричали Игор, а баща ми се казвал Сергей. Но когато баща ми и майка ми решили да се преселят в своята историческа родина, аз в един миг съм станал Израил, а татко — Соломон.

Докато нотариусът приказваше, Мариша разгледа кантората. Израил Соломонович скромничеше, наричайки я забравена от Бога. Нотариалната кантора явно се ползваше с добра популярност. Беше пълно с хора. Загрижени лелки и чичковци с дебели пръсти на ръцете, украсени със скъпи пръстени, решаваха делови въпроси. Самонадеяни млади мръсници, дошли да разберат кога ще влязат в правомощията си на наследници след смъртта на богатите си баби или мъже, превзето хихикаха, настойчиво питаха колко ще им остане, след като платят всичките си данъци и как да ги икономисат или скрият от държавата. Имаше и суетни млади мъже, за които от пръв поглед ставаше ясно, че работите, с които се занимават, силно „намирисват“.

— При Вас е доста оживено.

— Искате ли да Ви поканя на по-тихо местенце? — веднага предложи Израил Соломонович.

Мариша не се беше и сетила за подобно нещо. Но сега си помисли: „Защо не?“.

— Тук наблизко има едно чудесно малко заведение. Всъщност, там готвят кашерни ястия. Как гледате на еврейската кухня?

Като цяло, Мариша се отнасяше положително към храната. Кашерна, рибна или каквато и да е друга, в дадения момент ѝ беше все едно какво ще яде. Просто беше гладна. Наистина, леля Лена ги бе почерпила с домашно приготвен компот от малини, който беше много вкусен и ароматен, но това беше отдавна!

Освен това Мариша не виждаше нищо лошо в кашерната храна. Не е възможно цялата древна юдейска нация да е грешала толкова

години. Нали те използват кашерната храна от най-стари времена и погледнете ги — живеят си и процъфтяват. И ако това не е достатъчно основание да се даде предпочитание на този вид кухня.

За еврейската кухня Мариша знаеше само, че съществува строго разделение на месни от млечни продукти. С една дума, никакво телешко или кренвирши заедно със сметанов или друг млечен сос, кашерната кухня не допускаше!

При това забраната действала с такава строгост, че дори съдовете, в които се готви, трябвало да бъдат различни. Дори в израелските заведения за хранене за млечните храни имало отделни чинии — да кажем жълти, а за месните продукти ползвали други — например светлосини. Но при никакви обстоятелства тази посуда не трябвало да се смесва. И във всеки уважаващ себе си израелски дом имало по две мивки — едната за месна, другата за млечна посуда.

Тази забрана била обусловена от особените климатични условия на пустинята. Смесването на млечните и месните бактерии можело да предизвика чревни разстройства на жителите на пустинята. Затова още в древността било прието разделянето на месната от млечната храна. През дългите години тази препоръка била стигнала до абсурд и приела религиозна форма, която се спазвала безусловно.

Освен това, в храната се използвали само яйца от квачки, които не са имали нищо общо с противоположния пол. За да се изключи вероятността заедно с яйцето да се изяде и мъничкия зародиш. Но, честно казано, това е къде по-добре от това да хрускаш изпържен в масло скакалец или да дъвчеш гъсеници. Към осмоногите, калмарите и подобните им морски обитатели Мариша се отнасяше с резервираност, но кашерната кухня не включваше подобно нещо.

Израил Соломонович, който настоя Мариша да го нарича Игор, я заведе в едно чудесно малко кафене. Там явно познаваха добре нотариуса, защото веднага пред него се появи стройна и приветливо усмихната сервитьорка:

— Радвам се да Ви видя. Вашата маса Ви очаква.

Масата се намираще до прозореца. До нея стоеше огромна палма в дървено каче. Малко по-нататък бълбукаше декоративно изворче, а цялата обстановка беше стилизирана като пещера в пустиня.

— Тук е много приятно.

— Не само приятно, но и много вкусно. Какво ще хапнете?

Имената на ястията нищо не говореха на Мариша. Затова тя се усмихна и върна менюто на нотариуса.

— Вие ми поръчайте нещо.

— С удоволствие.

— Впрочем, имам едно желание.

— Кажете!

— Аз да платя обяда.

Израил Соломонович, или Игор, се обиди до дъното на душата си.

— Мариша, как може? Оскърбявате ме като мъж и като човек!

— Защо? Аз дойдох при Вас за съвет, значи всичко е съвсем честно. Вие ще ми дадете съвет, а аз ще Ви почерпя с обяд. Нима на нотариусите не им се полага хонорар за работата?

— Общуването с Вас не е работа, а истинско удоволствие.

— Тогава аз няма да хапна нищо.

— И много ще ме огорчите. Трябва да обядвате!

— Настоявам да платя сметката.

— Това е невъзможно и освен това, ако Вие няма да се храните, ще ме принудите и аз да гладувам. А аз разчитах да похапна малко.

Нотариусът се държеше непреклонно. Той не искаше от Мариша пари. Решително и категорично ги отказваше с такава упоритост, че в крайна сметка Мариша се предаде. Иди, че вярвай после в приказките за пословичната стиснатост на тези хора.

— И така, какво искате да разберете? — каза нотариусът, след като обядът беше поръчан, донесен и изяден.

Мариша даже не разбра какво е яла. Беше нещо възхитително — люто, остро и зеленчуково, което трябваше да топи в дълбоката чиния със зальци бял хляб.

— Ммм... да разбере ли? А, да, кажете ми, нали водите дела за наследство?

— Аз съм специалист с широк профил — кимна Игор. — В практиката си имам и дела за наследство. Разбира се, ако влизат в понятието — международни. Впрочем, ако искате, то лично заради Вас, аз бих могъл...

— Не, не — прекъсна го Мариша. — Не се налага да правите никакви жертви.

Тя вече се досещаше, че нотариусът страшно я харесва. Заради нея той щеше да направи, ако не всичко, то много. Но съществуваше един важен въпрос — дали е замесен в тази мръсна история, която се случваше с Лиза? Тогава той на всяка цена щеше да отрича познанството си с нейния мъж, с нея самата, както и с пострадалата Емилия.

И Мариша реши да започне отзад напред.

— Вие дори не ме попитайте, откъде имам Вашата визитка — с укор произнесе тя.

— Моята визитка? Честно казано — да, не попитах.

— Виждате ли?!

— Даже не предполагах, че я имате.

— А как съм Ви открила тогава?

— Името ми е в указателя — спокойно ѝ поясни Игор.

Мариша замълча, но не за дълго. По принцип тя не можеше дълго да мълчи.

— Вашата визитка ми даде Емилия.

— Кой?

— Управителят на погребалната агенция „Последен път“.

— Ааа... Да, да. Помня тази разкошна дама.

— И кога я видяхте за последен път, отдавна ли?

Дали на Мариша ѝ се стори, или нотариусът наистина се поколеба. Може и да ѝ се е сторило, но това леко съмнение беше достатъчно, тя да застане нащрек. Разбира се, Израил Соломонович беше много мил и я почерпи с прекрасен обяд, но... но, както се казва — приятелството си е приятелство, а сиренето е с пари. Тя нямаше никакво основание да се доверява на този тип.

Ето и сега, Мариша разглеждаше пищната копринена вратовръзка на нотариуса, с втъкната в нея скъпоценна игла с диамант, златния красив пръстен, надянат на малкия му пръст, лачените му обувки, и си мислеше, че всички тези неща струват пари, и то доста пари. А и обядът, доколкото Мариша успя да види, в заведението удоволствията не бяха от най-евтините.

А Израил Соломонович обядваше тук всеки ден. Толкова добре ли са платени нотариусите или нейният нов познат имаше солиден допълнителен източник на доходи? И неговото име е Емилия?

— Знаете ли, аз Ви разпитвам за Емилия, защото тя умря.

Ето сега вече, нотариусът наистина беше поразен. Той дори започна да се тресе, сякаш по него бяха пуснали електрически ток. Високото мучело моментално плувна в пот и се наложи той да го избърше със снежнобялата си копринена носна кърпа.

— У... у... умряла е? Наистина ли?

— Точно така.

— От какво е умряла? Такава млада жена. Не изглеждаше да боледува от нещо.

— Не е боледувала. Аз вероятно не се изразих правилно. Не е умряла. Беше... беше убита!

В този момент Израил Соломонович започна да се гърчи като жива каракуда в нагорещен тиган. Мариша даже се изплаши. Нотариусът направо се затресе, толкова навътре прие новината за смъртта на Емилия. По-точно факта, че не е умряла от естествена смърт. Не можеше дори да говори, но с побелели устни все пак прошепна:

— Как? Кажете ми, как е станало това? На улицата ли са я нападнали? Да не са я изнасилили? Ограбили?

Настроението на Мариша все повече и повече падаше и тя мрачно му отвърна:

— Не. Била е убита в собствения си дом. От вещите ѝ нищо не липсва.

— Какъв ужас!

— Именно — кимна Мариша, на която вече ѝ беше пределно ясно, че работата с нотариуса не е чиста и сега се канеше откровено да го излъже, а за нея това не представляваше никаква трудност. — Представяте ли си моя ужас, когато научих? Чичо ми почина. Отидох при Емилия, защото в нашето семейство тя винаги се занимаваше с неща от подобен род. И какво се оказа? Не ми стигаше това, че сега ще се наложи да се доверявам на някакви неграмотни парвенюта, които да изпратят чичо ми в последния му път с подобаващ на неговото положение лукс, ами трябваше сама да търся визитката Ви.

— Къде да я търсите?

— По бюрото на Емилия.

Но нотариусът вече бе загубил интерес към Емилия. И апетит също. Той така се забърза нанякъде, че дори заряза плодовия десерт, който току-що им бяха сервирали.

— Извинете ме, милион пъти, но трябва да тичам!

И той действително се затича. Напразно е очаквал, че Мариша ще остане там да си тъпче стомаха с орехи, мед и плодове. Първо, тя вече се беше нахранила. Второ, не обичаше мед. Трето, не беше дошла тук, за да яде. Сладкото е вредно за фигурата, а след обилен обяд е хубаво да се пораздвижиш.

Изглежда, Израил Соломонович също беше загрижен за фигурата си. С долепена до ухото си слушалка и изцъклени очи, той премина толкова бързо покрай прозореца на кафенето, където Мариша все още седеше, че беше достоен съперник на всеки олимпийски състезател.

— И закъде сме се разбързали така?

Като смачка салфетката си, Мариша изскочи веднага след него на улицата. Тя бе в отлична спортна форма. Малко движение след обилния обяд щеше да ѝ дойде добре. Междувременно, Израил Соломонович бързо се задъха от първоначалния си спринт и забави крачка, като от време на време вадеше носната си кърпа и си бършеше лицето. Правеше го толкова често, че кърпата му вече посивя от пот и заприлича не на знаме, с което можеше да се предаде в плен, а на мръсен парцал.

Израил Соломонович непрекъснато допираше до ухото си мобилния телефон и говореше раздражено. След това сменяше маршрута, всеки път ядосан все повече и повече.

— Сменя посоката. Търси мястото на срещата. Търси го и не го намира.

Накрая, след две пресечки, Израил Соломонович се успокои. Той прекоси платното и „пусна котва“ до малък сутерен. Започна нервно да се оглежда във всички посоки, явно очаквайки някого. За да не бъде разкрита, Мариша се скри зад една будка с рекламни афиши. Не беше много удобно място, а и беше твърде далеч от нотариуса, но тя се страхуваше да се приближи повече.

И наблюдавайки от своето укритие, тя видя как към Израил Соломонович пристъпи една миниатюрна дама на средна възраст в елегантен костюм с панталон. От това разстояние Мариша не можеше да види лицето ѝ. Успя само да забележи, че е с рижава коса и толкоз. Не толкова рижа, колкото беше покойната Емилия, но все пак достатъчно рижа. Роднина? Сестра на покойната Емилия?

— Ех, да имах сега един бинокъл!

Нямаше да ѝ навреди, ако можеше да подслуша за какво си говорят двамата. Защото Мариша беше сигурна, чете си говорят за Емилия. За пореден път се самоупрекна, че не се беше подготвила добре за срещата със заподозрените. Трябваше да има бинокъл, да издебне подходящ момент и да сложи подслушвателно устройство в костюма на Израил Соломонович. Още повече, че за всичко това тя имаше предостатъчно време.

Мариша се изтормози, опитвайки се да долови за какво разговарят двамата. А разговорът между тях — между нотариуса и неговата рижава позната — беше повече от бурен. Нотариусът размахваше ръце. Рижавата не изоставаше от него. Дори го удари с черното куфарче, което държеше в ръка. То бе с метални ръбове и бедният направо се сви на две от болка, но бързо дойде на себе си и отново нещо заговори.

— Момченце! Момченце, я ела тук! Трябваш ми!

Мариша хвана за ръкава минаващото покрай нея хлапе на около дванайсет години. Палавото му изражение и бързите му очички навеждаха на мисълта, че пред нея стои голям шмекер. А стърчащият от джоба му мобилен телефон, твърде скъп за неговата възраст, само потвърждаваше нейното предположение. Шмекер, при това много добър шмекер.

— Да подслушам за какво си говорят онези двамата ли? — учуди се хлапакът, когато Мариша изложи молбата си. — Вие какво, лелче? Към какво ме подтиквате, при това безплатно?

Ключовата дума в тази тирада беше „безплатно“.

— Не е безплатно — възмути се Мариша. — Ще ти дам сто рубли.

— Триста.

— Добре, триста. Само побързай.

— Искам аванс.

Мариша му пъкна в ръцете банкнота от сто рубли и най-накрая той се отправи към нотариуса и рижавата дама. Спря се близо до тях и се загледа в дисплея на мобилния си телефон, а после клекна и започна да човърка маратонката си. Не много удачен ход, но напълно подходящ за такъв малчуган.

Нотариусът и рижавата дама не се разправяха дълго. Дали появата на малкия подслушвач, изпратен от Мариша, ги изплаши, дали вече бяха обсъдили всичко, което трябваше, но те поговориха още малко и се разотидоха в различни посоки.

Когато нотариусът се скри зад ъгъла, Мариша изскочи иззад будката и замаха с ръка, викайки при себе си своя малък разузнавач. Но той изглеждаше много странно — загрижен и разтревожен едновременно. А когато пресече улицата и застана пред Мариша, заговори с нея със съвсем друг тон.

— Вижте какво, или ми увеличете мангизите, или си вземете тази стотачка и чао.

— Ей ти, какво? — разсърди се Мариша. — Нали се бяхме договорили! Дадената дума е по-скъпа от парите!

— Договорихме се! Вярно е! Само че, аз си мислех, че сте спипали мъжа си с любовницата му. Затова се съгласих да Ви помогна за тези смешни пари.

— Мъжът ми? С любовницата?

— Точно така! И моето татенце кръшка на маминка! Страшна работа. Тя се съсипва заради него, сълзи лее, а на него му е все тая. И Вие имахте такъв вид и Ви съжалих, а се оказа погрешно. Онзи не Ви е никакъв мъж и онази рижата не му е никаква любовница.

— Е и какво?

— За такива неща си говориха, че трябва да ми доплатите.

— Колко искаш?

— Хиляда.

— Хиляда?! — ахна Мариша.

— Това е съвсем справедливо! Ако искате да Ви кажа къде и в колко часа днес тези двамата отново ще се срещнат, плащайте. Ако не, взимайте си стотачката и си тръгвам.

— Не не — разбърза се Мариша. — Ето ти парите.

Парите се скриха в джоба на малолетния изнудвач толкова бързо, че Мариша с изненада се запита дали наистина му бе дала две банкноти от по петстотин рубли или просто ѝ се бе сторило?

— Тези двамата не са никакви любовници — започна да обяснява момчето. — И караницата им не беше любовна. Доколкото разбрах, една тяхна позната жена са я пречукали и затова този мъж много се е изплашил. Ето защо се нахвърляше толкова върху рижавата.

Непрекъснато ѝ крещеше: „Ти ме забърка в тази работа, ти ще ме измъкнеш!“

— А тя?

— Тя също не му оставаше дължна. Заяви му, че за тази работа той щял да си получи своя процент. И това, че някакво момиче и до момента било живо, а тази тяхна обща позната Емилия, точно обратното — била мъртва, още нищо не означавало.

— И какво още?

— Този мъжага започна да се пазари и да изнудва жената. Работата била станала твърде рискована и опасна. Появил се бил труп. Неговият процент вече му се виждал малък. Трябвало да му доплатят.

— А тя?

— Тя каза, че трябва да си помисли. Че това не зависело само от нея и му определи нова среща.

— Къде? Кога?

— Днес в осем вечерта. На „Сенния площад“, точно срещу входа на „ПИК“. Знаете ли го къде е?

Мариша знаеше.

— Ето там ще се договорят окончателно. Ако искате, идете и ги подслушайте. Току-виж чуете нещо.

Но Мариша не бързаше да пуска момчето.

— За тази хилядарка, която ти дадох, трябва да ми разкажеш още нещо! — поиска тя. — Опиши ми как изглеждаше жената.

— Дребничка, с малък нос, но остър, зли очи. Не е красавица, но мъжете си падат по такива.

— Ти пък откъде знаеш?

— Знам. Моят старец щом хване някоя нова уличница, аз веднага отивам да я огледам. И веднага отгатвам дълго ли ще изкара с нея или не.

— И какво?

— Ами с тази рижавата жена с перуката, баща ми нямаше да изкара повече от месец. Макар че е курва, не е от тези, които могат да задържат мъжете дълго при себе си. Ясно ли Ви е?

— Ясно ми е, но защо казваш, че била с перука?

— Защото така си беше. Повярвайте ми. За тези години съм видял толкова различни красавици, с които моят бащица си играе, че вече съм спец по женската красота.

И момчето измъкна ръката си от приклецилите го пръсти на Мариша и си тръгна. Изглеждаше много доволно. А тя остана дълго на едно място като ошашавена и гледаше след малолетния, който съвсем не по детски се оправяше с проблемите на възрастните. Какво бе всичко това? Особеност на цялото ново поколение, възпитано от Интернет, рекламите и разюзданите телевизионни предавания, или личната драма на едно момче, поведението, на чиито родители без време го бе направило възрастен.

Без да може да изплува от този водовъртеж, Мариша се отправи към дома си. В едно беше сигурна — своето бъдещо дете щеше да възпитава така, че то никога да не заприлича на това момченце.

ГЛАВА 15

Решиха акцията за „извеждане на светло“ на коварния нотариус и неговата съучастница да се проведе директно на „Сенния площад“.

— Там ще ги разпердушним!

— Може би няма да стане веднага. Но съм сигурна, че този нотариус е бръкнал в кацата с мед. Иначе защо ще се паникьосва толкова заради смъртта на Емилия?

Приятелките пристигнаха на уговореното място половин час по-рано.

— Дай да се огледаме и да заемем подходящи позиции. Проследяването на заподозрени не е лесна работа, особено когато разполагаш с минимум техника.

Говорейки за техника, Мариша имаше предвид едно малко устройство, представляващо слушалка с фуниевидно разширение, със скрита във вътрешността ѝ електронна джаджа. Ако имаха късмет, насочвайки слушалката в необходимата посока, биха могли да чуят за какво си говорят хората на разстояние до сто метра.

— Тази машинарийка действа добре, когато подслушваният обект е сред природата, извън града или в някое тихо кътче. Но дали ще свърши работа на толкова многолюдно и шумно място, нямам понятие.

Засега наоколо не се виждаха нито нотариусът, нито неговата рижава съучастница. И Мариша реши да изпробва апаратурата в действие. Беше я взела назаем от един свой познат преди доста години. Взе я и така и не му я върна. Не, защото беше алчна или непорядъчна. Просто, този неин познат, той... как по-деликатно да се изрази — се занимаваше с не съвсем благоприлични неща. Казано направо, беше крадец.

Подслушвателното устройство му даваше определено предимство — да се справя без помощници. Той подслушваше разговорите на живеещите в набелязаното от него жилище. Така бързо научаваше дали имат къщи пари и ценности, а ако имаха, колко са и

къде ги крият. Бизнесът му вървеше отлично. Купи си дори нова, по-съвършена подслушвателна апаратура, а старата препоръча на Мариша.

— Ти си имала приятел крадец? — ужаси се Лиза, когато Мариша ѝ разказа тази история. — И ти с него...

— Нищо подобно! Дотам не стигнахме.

— Но той...

— Той само се надяваше, че между нас ще се получи нещо. Затова ми даде тази щуротия.

— Подарил ти я е? — уточни Лиза, борейки се все още с обхваналото я отвращение.

— Даде ми я за известно време. Беше ми интересно как действа и му я поисках. Нямах представа за какви цели я използва!

— Значи не си знаела, че е крадец? — с облекчение възкликна Лиза.

— Разбира се, че не. Или мислиш, че мога да общувам с обирджии?

— Не, но как разбра какъв е?

— А-а, много просто. Когато реших да му върна тази джаджа, му се обадох. И тогава стана ясно, че мога да върна имуществото на моя познат след не по-рано от осем години.

— За толкова ли са го затворили?

— Хванали са го и сега е в затвора — с удоволствие потвърди Мариша. — Новата апаратура явно не му е донесла късмет. От тази история даже може да се извлече поука.

— Каква?

— Никога да не бъдеш нагъл!

И Мариша делово се зае да върти някакви лостчета и да натиска копчета.

— Към това нещо имаше и ръководство с инструкция — обясни тя на Лиза — но го загубих. Така че ще трябва да действаме напосоки.

Честно казано, действието напосоки не се оказа много удачно. Мариша се прицели към влюбена млада двойка, която се караше до samozабрава около кофата за боклук. Дори отдалеч ставаше ясно, че си крещят един на друг. Но странно нещо, вместо да улови тяхната караница, подслушвателното устройство предаваше някакви

предсмъртни хрипове, а освен това от фуниевидния отвор долитаха и откъслеци от нечий напълно спокоен разговор.

— Може да е повредено!

— Ох, не ми говори такива неща! Пепел ти на езика!

Лиза послушно замълча и започна да гледа през прозореца на колата.

— Боже! — възкликна тя внезапно. — А този откъде се взе?

— Кой?

— Толя.

— Кой Толя? — разсеяно се отзова Мариша, все още борейки се с калпавата техника.

— Ами, Толя! Не помниш ли, разказвах ти за него? Моят спасител!

— А... онзи ли.

Най-накрая Мариша се откъсна от подслушвателното устройство и погледна през прозореца, накъдето ѝ сочеше Лиза.

— Хубав е! — одобри го тя. — И казваш, искал да се сватосва с теб?

— Да.

— Хубав е — повтори Мариша.

— Той е лъжец! Обясни ми, какво прави тук? Стои точно срещу „ПИК“!

— Мда, странно. Даже много странно.

И Мариша отново се върна към предишното си занимание. Най-после успя да се справи с непослушната техника и до нея долетяха звуците на скандала, който продължаваше да бушува между момчето и момичето. Оказа се, че не е любовно спречкване, както в началото си помисли Мариша. Караха се по друга причина.

Вчера вечерта, след дискотеката в нощния клуб, на която младежът я завел, девойката му обеща да си тръгне с него (предполага се към неговия дом). Именно заради това той я бил поканил в увеселителното заведение, платил входните билети, дори я почерпил в бара с два коктейла. Вместо това обаче, тя завързала познанство с някакъв арабин на средна възраст, който явно проявил по-голяма щедрост и с когото накрая тя си тръгна. И сега юношата беше бесен.

— Ти ме прекара! — крещеше младежът срещу момичето.

Впрочем, то и не отричаше. Беше съгласно да му плати входния билет и коктейлите. Проблемът се състоеше в това, че младежът искаше тя да му плати стойността и на неговия престой в нощния клуб.

— Аз нямаше да се замъкна там сам! И нямаше да си похарча всичките пари. С тях можех да поканя Катя в близкото кафене. Катя не е лъжкиня и използвачка, тя би тръгнала с мен и след три чаши бира. Ако пък не, поне щях да изпитам удоволствие от бирата, а не като с твоите тъпи коктейли! От тях стомахът ми още се чуди какво е това!

В отговор момичето му каза, че щом е така, тогава да си върви при своята Катка. Безплатно!

— Та тя е ужасна, цялата е пъпчива! А аз нямам нито една пъпчица. И какво ме занимаваш с твоята бира?

С една дума, караницата се задълбочаваше, без изгледи да свърши скоро. На Мариша накрая ѝ писна да слуша тази евтина кавга. Мислеше, че кръвта им кипи, а се оказа — помия. А те още нямаха и осемнайсет. О, времена! О, нрави!

— Слушай, можеш ли да настроиш радара в посока към Толя?

— Защо? Той мълчи!

— Имам предчувствие, че скоро ще заговори.

Мариша винаги зачиташе чуждата интуиция, затова не започна да спори и послушно насочи фунията към стоящия до будката за вестници Толя. Не се получи много добре, понеже Толя мълчеше и Мариша не можеше да разбере, попаднала ли е на необходимата честота или не? Дали гласовете, които дочуваха с Лиза бяха на стоящите близо до Толя хора?

— Голяма глъчка — недоволно проговори Лиза. — От десет думи само една ще разбереш.

В отговор Мариша въздъхна с досада. Така е, а какво да направи тя? Но когато погледна в посока към Толя, за да провери отново разстоянието до него и да се убеди, че той не си е променил местоположението, Мариша ахна.

— Какво? Какво има?

— Ти беше права! Толя не се е появил тук случайно!

— Защо реши така?

— Виждаш ли мъжът, който се доближи до него?

— Да. И кой е?

— Нотариусът!

— Нашият нотариус?

— Ами да, нашият. Самият Израил Соломонович.

Лиза с интерес се втренчи в него. На външен вид ѝ хареса. Също висок. Също симпатичен и явно също заинтересован от скромната ѝ личност. За миг Лиза изпита нещо като триумф. Колко интересни мъже и всичките бяха загрижени за нейната персона. Но веднага се осъзна, че всички тези мъже не се интересуваха от нея като жена, а от онези пари, които тя скоро щеше да получи.

През това време Мариша усърдно въртеше ръчките на своя апарат.

— Вие сте длъжен да разберете — внезапно долетя до нея гласът на нотариуса с характерното му неправилно произнасяне на „р“ и „л“ — аз се съгласих, защото бях сигурен в безопасността на нашето мероприятие. Целият риск поемаха съпругът и неговата любовница, а сега и двамата са мъртви! И честно казано, тази двойна смърт силно ме плаши!

— И защо, от Вас не се иска нищо. Единствено да мълчите до онзи момент, в който ще се реши всичко.

— Но аз не мога вечно да протакам!

— Вечно — няма да се наложи.

В този момент се появиха странични звуци — свистене на спирачки, вой от сирената на преминаваща линейка на „Бърза помощ“ и други човешки гласове.

— Мариша! — помоли развълнувано Лиза — Направи нещо! Не се чува нищо!

— Старая се колкото мога! Нали виждаш, че се преместиха малко надясно. Трябва да го настроя отново.

Наложи ѝ се да го настройва съвсем малко. Момичетата пак чуха гласа на нотариуса.

— Разберете ме правилно. Не съм единствен във фирмата. Над мен има хора, които ме контролират. Ако стане ясно, защо толкова дълго време не давам ход на това дело, какво ще им кажа?

— Ще кажете, че не сте намерили наследницата!

— Но това са глупости! Кой ще ми повярва? А и това лесно ще се установи.

— Не ме интересува какво ще ги лъжете! — хладно произнесе Толя.

— Аз си имам мой бизнес, Вие — ваш. Но за още известен период от време момичето не трябва да узнава нищо! Иначе нито Вие, нито аз, нито който и да е ще получи нещо!

— Но аз...

Развълнуваният нотариус отново се премести с две крачки встрани и връзката отново прекъсна.

— По дяволите! — изруга Мариша. — Какво рие и шари като овен на пасище?

— Маришка! Миличка! Постарай се, умолявам те!

Отново уловиха гласа на нотариуса:

— И къде е моята клиентка? Защо не дойде?

— Сега ще дойде. Навярно закъснява. Ще я почакаме.

— Не мога да чакам! — нервно заяви нотариусът. — Нямам време. Пак Ви казвам, мога да чакам само още три дни! Чувате ли ме? Само три дни и нито минута повече! После ще бъда принуден да дам ход на делото!

— И ще загубите милиони!

— Така да бъде! Затова пък ще запазя всичко, което вече имам. Освен това, не ми харесва миризмата, която това дело започва да излъчва. Мирише на гнило! Това е! Сложете си го като обеща на ухото — три дни! Нито минута повече!

След тези думи той решително се обърна и се отдалечи.

— Лиза! Той си тръгва!

— Виждам.

— Аз тръгвам след него!

— Защо?

— Защото този тип знае нещо!

— И ти си мислиш, че ще ти каже?

— Не съм сигурна, но нищо не ми пречи да опитам.

И Мариша излезе от колата. Лиза я последва.

— Ти къде? — учуди се Мариша. — Изчакай ме тук.

— Какво да правя? Колко време ще се бавиш? Цяла нощ ли да седя в колата ти?

— Добре — кимна Мариша. — Тогавя имам задача за теб.

— Каква?

— Да проследиш Толя. Ще можеш ли?

— Ще мога!

— Само те моля да бъдеш внимателна! Не се показвай пред него, той не трябва да те засече.

Лиза кимна. Вече беше разбрала, че Толя изпитваше към нея користен, а не искрен интерес. Тя бе излъгала надеждите му. Така че, сега той беше силно озлобен към нея. Захлопвайки вратите на колата с останалата вътре подслушвателна апаратура, момичетата се разделиха. Мариша забърза след нотариуса. Важното беше да не го изгуби от поглед.

А Лиза остана на площада. Докато се оглеждаше наоколо, тя разбра, че предупреждението на Мариша беше закъсняло. Нямаше да ѝ се налага да внимава с проследяването на Толя. Той не се виждаше никъде. Беше изчезнал. А как да проследи човек, който липсва?

— Привет — внезапно до ухото ѝ произнесе познат глас.

Лиза едва сдържа възклицанието си. В този момент тя мислеше за Толя, затова в първата секунда ѝ се стори, че именно той се е появил до нея, но веднага разбра грешката си. Не беше Толя, а Артур.

— Как ме изплаши? Винаги ли ще ме стряскаш с внезапната си поява? — почти спокойно попита Лиза.

— Силно се надявам, че не — засмя се той. — А ти какво правиш тук?

— Ами ти?

— Да се отговаря на въпроса с въпрос не е учтиво!

— А да изчезнеш без никакво обяснение, учтиво ли е?

Но и този път Артур нищо не обясни. Вместо това той отново се засмя и протягайки ръка към Лиза, неочаквано предложи:

— Искаш ли да се поразходим? Съгласна ли си?

И как мислите? Лиза се съгласи! Учудвайки се сама на себе си, тя се съгласи и тръгна с този твърде подозрителен тип! Няма защо да се спори, че логиката на жените е наред. Разбира се, тя се опитваше да се оправдае, че тръгва с Артур само в името на делото. Надяваше се да изкопчи от него нещо за непонятна суетня се върти около нея в последно време. Но дълбоко в душата си, тя знаеше, че не е истина. Прие предложението му, защото го харесваше. Отново въпреки всякаква логика и здрав смисъл.

Докато Лиза се разхождаше под ръка с Артур, който ловко избягваше темата, която на практика я интересуваше, развличайки я с всякакви забавни случки и вицове, нейната приятелка със запотено лице преследваше нотариуса. Това изискваше Мариша значителна физическа издръжливост. Нотариусът се оказа изключително пъргав мъж. Вървеше много бързо. Добре поне, че вървеше пеша, а не се качи в някоя кола.

— Откъде му щукна да ходи пеш? — недоумяваше Марша. — Приискало му се да се поразходи? Да подиша свеж въздух?

Отговорът беше много прост. Оказа се, че нотариусът живее на две преки от „Сенния площад“. И тъй като целият площад и прилежащите му улици винаги бяха задръстени с коли, то той бе постъпил много умно, оставяйки колата си у дома и разчитайки единствено на двата си крака. С колата си едва ли щеше да мине повече от триста метра по „Московски проспект“. Автомобилният поток направо беше замрял на едно място.

По пътя нотариусът поздрави с поклон някаква бабичка, която му съобщи, че утре в осем вечерта в техния блок ще има общо събрание на живеещите по повод платените паркоместа в двора на кооперацията им.

— Ако искат да паркират колите си под прозорците на съседите, трябва да си плащат! — пискливо заяви тя на нотариуса. — Дворът също е обща част както са стълбището, таванът и мазето. Щом таванът се използва за оранжерия и даваме мазето под наем като склад за вино, то защо тогава и нашият двор да не носи приходи на живеещите?

Нотариусът не знаеше защо. Старицата продължи лекцията.

— Мисля, че който има кола и я паркира под прозорците си, то трябва да е готов да плати за този лукс!

Нотариусът не възрази.

— Ще дойдете нали? — с висок фалцет се интересува старицата.

— Ще се постарая.

— Елате на всяка цена. Вашето присъствие ще придаде необходимата тежест на събранието!

Нотариусът обеща повторно. Активистката се вкопчи в ръцете му с мъртва хватка, искайки от него да се закълне в здравето на собствената си майка и на всичките си живи роднини, че жив умрял,

ще дойде на това важно събрание. Нотариусът се извиваше, за да се измъкне, но това никак не беше лесно. Старицата явно имаше богат опит в обществената дейност и го пусна едва тогава, когато той тържествено за пореден път ѝ се закле.

— Значи, живеее наблизо — заключи Мариша. Нотариусът живеееше буквално през два блока. Отначало той сви и мина под една твърде тъмна арка. Мариша, която го следваше, си помисли, че намиращият се след арката тъмен двор също не вдъхва доверие, когато внезапно пред нея долетя шум от някаква подозрителна блъсканица. После се раздаде сподавен вик и звуци като от удари по кожена топка.

— Какво става? — разтревожи се Мариша. — Да не би по това време децата все още да ритат топка?

Оказа се, че това не беше футболен мач, а още по-малко пък детска игра. Върху Израил Соломонович се бяха нахвърлили едновременно цели три отрепки, които вече го бяха повалили на земята и силно го ритаха с крака. А краката им, както забеляза изплашената Мариша, бяха обути в тежки обувки.

Нотариусът се опитваше да се прикрие, но незнайно защо не викаше за помощ. Дали защото още с първия удар му бяха избили зъбите и не можеше да вика, или имаше друга причина, но той само се прикриваше и толкова.

— Ще го убият!

Мариша се втурна напред, но злобният вик на един от побойниците я възпря.

— На ти, гнидо! Не, днес няма да те убием! Днес само ще ти дадем урок. Това ти е, подлецо, за бързливостта! Това ти е, че искаше да се чупиш! На ти! На ти! На ти!

Всяка дума се съпровождаше със силен удар, от който цялото тяло на нотариуса се сгърчваше. Мариша я болеше, дори само като гледеше отдалеч. Какво му дойде до главата и на Израил Соломонович! Горкият! Сигурно са му смлели бърбреците и са му изпотрошили ребрата. И носа!

При спомена за впечатляващия нос на нотариуса, Мариша усети внезапен прилив на сила. Достатъчно! Позабавляваха са, стига вече. Тя нямаше да позволи на тези типове да счупят такъв хубав нос. И като пое дълбоко въздух в дробовете си, Мариша закрепця с всички сили:

— Помощ! Бият човек! Милиция! Насам! Тук са! Тук! Под арката!

Отрепките замръзнаха на място, а после тарторът им, който всъщност четеше лекция на Израил Соломонович, докато го риташе, извика:

— Да изчезваме!

И за миг на двора остана единствено нотариусът. Бандитите се изпариха яко дим. Но за последно, техният главатар все пак ритна още веднъж нотариуса по ребрата и му кресна:

— Помни, гнидо! Следващ път за теб няма да има! Следващия път направо ще те убием!

Не стана ясно дали нотариусът го чу, или не. Той лежеше на земята абсолютно неподвижно. Притичалата до него Мариша отначало си помисли, че е мъртъв. Но не беше. Когато го докосна с ръка, той се размърда, отвори едното си око и попита:

— Отидоха ли си?

— Избягаха!

— Аз също трябва да вървя — разбърза се нотариусът.

— Къде? Та Вас току-що Ви пребиха.

— Сега ще пристигне милицията, а аз не искам да се срещам с тях.

— Никаква милиция няма да дойде.

— Как така? Аз чух, че някой викаше милиция.

— Вярно е. Аз крещях.

— Вие?

— Ами да. Само че, наоколо няма никаква милиция. Нарочно виках така, за да изплаша бандитите.

Нотариусът се смръщи:

— Те не са никакви бандити.

— А какви са?

— Просто хулигани, наели са ги, за да ме...

В този момент той се опомни и подозрително се втренчи в Мариша.

— Момент — промърмори той. — Аз Ви познавам. Вие днес бяхте при мен в ролята на клиентка, а сега...

— А сега Ви спасих живота! Нима не сте ми благодарен?

— Спасили сте ми живота? Глупости! Тези момчета нямаха намерение да ме убиват!

— Откъде сте толкова сигурен?

— Когато искат да те убият, бият по съвсем друг начин.

Мариша озадачено поклати глава.

— Разбира се, Вие си знаете — произнесе тя, — но няколко ребра, струва ми се, все пак са Ви счупили.

— Ребрата са дреболия. Ще зараснат и няма да ги усещам.

Мариша не мислеше така.

— Трябва да отидете на лекар. Ако имате счупени ребра, може да са пострадали и дробовете Ви.

— Глупости! При никакъв лекар няма да ходя!

Нотариусът се опита да стане сам, отблъсквайки ръката на Мариша, но не успя. Той злобно (ето това е истински мъж!) поиска обяснение от Мариша:

— Дълго ли ще ме зяпате? На Вас какво, харесва Ви да ме гледате колко съм безпомощен ли?

— Съвсем не.

— Тогава ми помогнете да стана!

Мариша повторно му протегна ръка. Този път нотариусът не я отблъсна. Напротив, вкопчи се в нея така, че чак я заболя.

— По-леко. Ще ми останат синини.

Като се изправи, нотариусът установи, че не може да ходи сам. Явно един от хулиганите го беше ритнал в крака твърде силно и сега той не му се подчиняваше.

— Ще се наложи да се подпрете на мен.

— А Вие точно това искате!

Въпреки че недоволстваше, нотариусът се подпря на Мариша.

— Коя сте Вие, искам да знам все пак? — промърмори той. — От милицията ли сте?

— Не съм.

— Само не ме лъжете, че появата Ви в този двор е случайна!

— Не е случайна.

— Виждате ли!

— Аз Ви следя.

Като че ли, след нейната откровеност, нотариусът се поотпусна.

— Така си и знаех. И с какво съм заслужил това внимание? Не ми казвайте, че изпитвате към мен дива страст и не успявате да се преборите с нея.

— Защо? Това не може ли да се случи?

— Познавам жените от вашия тип. Ако преследвате някой мъж, то е с конкретна цел. За едни мили погледи Вие и без това си имате достатъчно ухажори, които изтъркват прага Ви.

На Мариша ѝ беше приятна неговата самоувереност, това ласкаеше женското ѝ самолюбие.

— И защо ме следите?

— Стори ми се, че приехте твърде навътре вестта за смъртта на Емилия.

В момента, в който Мариша произнесе тези думи, тя разбра, че е избрала погрешна тактика. Нотариусът замръзна и се взря в нея с нескрит ужас.

— Значи и Вие се интересувате от това дело? — изплашено промърмори той.

И се втурна да бяга напред. Откъде намери сили? Не е за вярване! Буквално преди минути умираше! Не можеше да си мръдне крака, ръцете също, главата му се въртеше. А сега галопираше като антилопа в степта.

— Ей! — втурна се да го гони Мариша. — Къде хукнахте? Почакайте! Накъде!

Като накуцваше силно, приведен наляво, нотариусът въпреки всичко подскачаше по-бързо, отколкото ходеше Мариша със своите напълно здрави крака. За миг той пресече двора и се скри под още една арка. Следвайки го, тя видя как той вече пъхаше ключа в бравата на една желязна решетъчна врата на оградата, разделяща двора на две, докато в същото време набираще някакъв код на таблото отстрани. Вратата се отвори с пищене, пропусна нотариуса и веднага се затвори под носа на Мариша.

— Гадина! — с безсилна злоба Мариша удари с юмрук по вратата, която с нищо не ѝ беше виновна.

Като накуцваше, нотариусът се отправи към отсрещния блок. На Мариша не ѝ оставаше нищо друго, освен да го наблюдава отдалеч. Да, тя видя в кой вход влезе. Каква работа ще ѝ свърши това? Той явно не искаше да разговаря с нея за смъртта на Емилия.

Макар че — тя беше готова да се закълне — той знаеше кой я е убил. А ако не знаеше, то поне се досещаше.

— Гадина! — възкликна отново Мариша.

И ритна вратата с крак. Без полза, но все пак това ѝ достави някакво удоволствие.

ГЛАВА 16

Лиза се разхождаше вече два часа под ръка с Артур. За това време той успя да я почерпи няколко пъти със сладолед и кафе, и да ѝ разкаже почти тридесет, повече или по-малко смешни вица. Лиза забеляза, че в момента, в който тя си отвореше устата, за да зададе някакъв въпрос на Артур, той моментално намираще с какво да ѝ я затвори. Наистина, това ѝ беше много приятно, но, уви — абсолютно безполезно.

И накрая Лиза решително му заяви:

— Достатъчно, Артур! Да ям сладолед и да пия кафе мога и сама!

— Но заедно е къде-къде по-приятно.

— Животът ми се превърна в безкраен низ от неприятности. Никакъв сладолед с кафе няма да ми помогне, а най-малко пък твоите вицове.

— Не ти ли харесват? Защо тогава се смя толкова?

— Те са забавни, но...

Лиза усети, че Артур отново нарочно започва да я баламосва като прехвърля разговора на друга тема, надявайки се тя да забрави за какво е искала да разговаря с него. И възкликна:

— Слушай ме внимателно! Или ще ми разкажеш всичко, или веднага си тръгвам!

— Всичко?

— Да.

— А половината от всичко, не те ли устройва?

— Не, всичко! Предупредих те! — тросна се тя и се обърна с явното намерение да си върви.

Лиза не знаеше дали Артур ще я остави да си тръгне или не, но нямаше никакво намерение да слуша повече празното му бръщолевене, тъпчейки се със сладолед. И тя пое с решителни крачки.

— Лиза, не си отивай!

Момичето спря, като въпросително го погледна през рамо.

— Остани — със съвсем различен от привичния му шеговит тон, произнесе той. — Ще поговорим.

— За какво — за птиците, за времето? От всичко това вече ми дойде до гуша! Благодаря!

— Остани!

Лиза остана. Тя почувства, че в техните отношения настъпва преломен момент. Или Артур отново щеше да започне да ѝ говори глупости и тя щеше да си тръгне веднага, или... или щеше да ѝ разкаже истината. Или поне част от нея. Само че, пред Лиза стоеше дилемата дали ще успее да различи истината от поредната измислица?

Артур заговори толкова сериозно и така се измени външно, че Лиза веднага разбра — шегичките и остроумните поговорки свършиха. Сериозният разговор започна.

— Сядай, Лиза! — покани я Артур, като я заведе в една от близките малки градинки и я настани на една пейка. — Разговорът ни ще бъде дълъг. Искам да чуеш всичко много внимателно.

Лиза беше готова и Артур започна да разказва. Началото на неговия разказ не я изненада. Тя вече знаеше за съществуването на някой си чичо Гриша, който бил избягал от станалата враждебна за него родна страна, в чужда, къде-къде по-гостоприемна. За чичо Гриша родината била по-лоша и от мащеха, а ето че чуждата страна станала за него втори роден дом.

— Твоят чичо е натрупал огромно богатство от своите търговски операции — разказваше Артур. — Повярвай ми, наистина огромно. Към момента то вече се изчислява не в милиони долари, а в десетки, ако не и в стотици.

Лиза слушаше, но не можеше да повярва, че в тяхното бедно семейство са се въртели такива пари! И нито майка ѝ, нито Верунчик някога са поискали помощ от брат си, макар че (Лиза отлично знаеше това!) неведнъж и дважд отчаяно са се нуждаели от три-четири рубли!

— Майка ти никога не би поискала и копейка от брат си — поясни Артур. — А що се отнася до леля ти, историята е съвсем различна.

— Каква е?

— Леля ти не е била чак толкова силно обидена на брат си. Няколко пъти той ѝ е изпращал пари.

— Наистина ли? — кипна Лиза. — Кога е било това?

Верунчик едва отскоро започна да продава свои картини, преди това водеше полугладен живот. На всичкото отгоре нейните мъже винаги ѝ отмъкваха най-сочния залък.

— Именно... за тези нейни мъже отиваха всички пари, които ѝ изпращаше твоят чичо Грегъри.

— Грегъри?

— Той си смени името след успешното бягство от СССР.

— Грегъри. Е, какво пък, с нищо не е по-лошо от Григорий. Но защо говориш за него в минало време. Той какво, да не е умрял?

— Почина преди половин година.

— Не може да бъде — разстрои се Лиза. — Верунчик знаеше ли за това?

— Едва ли. В последно време чичо ти не поддържаше близки отношения със сестра си.

— Защо?

— Писна му всичките пари, които ѝ изпращаше, да отиват в ръцете на нейните любовници. Когато леля ти за пореден път му се обади с молба за пари, той я отрязва. Може би прекалено рязко. Така или иначе те повече не контактуваха.

— Казваш, че е имал милиони?

— Стотици милиони.

— И кой ги е получил?

Артур се усмихна.

— Ето тук започва главното — произнесе той. — Част от тези пари отиде за погасяване на кредитите, заемите и други подобни финансови задължения, които е имал чичо ти. Но остана съществена част и тези пари Грегъри завеща на...

— На кого?

— На теб, Лиза! На теб!

Въпреки че Лиза подозираше, че той ще каже нещо от този род, все пак искрено ахна.

— На мен?

— На теб!

— И... и колко ще получа?

— При встъпването ти в правата на наследница ще получиш не по-малко от четиридесет и седем милиона долара.

Лиза спря да диша. Та това беше приказно състояние! Немислимо! Невероятно! Такива купища пари дори в главата ѝ не се побираха. Какво можеше да си купи с тях? Например — цял небостъргач? Или може би не беше необходимо да го купува?

— Мисля, че ти ще намериш по-подходящо предназначение за тези пари — произнесе Артур. — Освен това и небостъргач не звучи лошо. Помещенията в него могат да се дават под наем за офиси и жилища, и съвсем прилично да се забогатее. Небостъргачът ти е съвсем по джоба!

— Но аз не разбирам — промърмори Лиза. — Къде се намират тези пари сега?

— До встъпването на наследника в законните му права, парите се контролират и управляват от специален попечителски фонд. В него влизат представители на всички главни международни офиси на чичо ти. От Австралия, от Испания, от Южна Америка и от малката Холандия, откъдето, всъщност, е започнало приказното забогатяване на твоя чичо.

— Много хубаво, но защо е толкова сложно?

— Това е разпореждане на чичо ти. Той винаги е смятал, че парите трябва да се контролират. „Парите обичат да се броят“, казваше той. Да те намерят и да те въведат в правата ти на наследница бе възложено на една известна и престижна нотариална кантора при вас тук, в Русия.

— Тук, при нас? В Русия? А ти самият откъде си? Нима не си от Русия?

— Правиш комплимент на произношението ми — усмихна се Артур. — Това че говоря толкова добре руски е заслуга изцяло на майка ми. Баща ми не може да каже и една дума на руски. А тя, откакто съм се родил, дете се казва още от пелени, е започнала да говори с мен на родния си език. Затова го зная толкова добре.

— Значи баща ти не е руснак?

— Не. Австралиец е. Неговите предци са се заселили на петия континент още през деветнайсети век. Опасявам се, че сред тях може да е имало каторжници и всякакви други престъпни елементи. В миналото, белите в Австралия са представлявали твърде пъстра компания, но всичко това е останало в историята. Сега баща ми заема важен пост в полицията на Сидни, където работя и аз самият.

На Лиза отново ѝ секна дъхът.

— Значи си полицай? От Австралия?

— Да.

— А... а защо си тук?...

— Защо се мотая тук ли? — захили се Артур. — Така се получи — изоставих топлите родни краища и дойдох да мръзна тук на вашия климат. Вина има една много мила, нищо неподозираща, но изключително богата наследница.

— Аз ли?! Ти си пристигнал в Русия заради мен?!

Артур кимна. Лиза се стъписа отново.

— Заради мен... Как въобще разбра за мен?

— Към нас се обърна един от попечителите на този фонд, който е учредил чичо ти.

— Защо?

— Появило се е съмнение в компетентността и коректността на тази фирма, на която е било възложено да ти предаде наследството.

— Защо?

— Виждаш ли, по принцип процедурата за встъпване в правото на наследник е достатъчно трудоемка и изисква много време. Но времето, което беше необходимо на руските нотариуси, излезе извън всякакви граници. Създаде се впечатление, че някой нарочно протака процедурата.

— И какво?

— И се обърнаха към баща ми. Трябва да подчертая — с неофициална молба. Те искали просто някой да дойде в Русия и да разбере какво става, какво се случва с теб. В същото време това трябвало да бъде човек, на когото може да се има пълно доверие.

— А защо не са се обърнали към нашата милиция?

— След като вече са се опарили с вашите нотариуси, не са искали да рискуват.

— И са изпратили теб?

— Да. Изпратиха мен.

Известно време Лиза размишляваше. Да вярва или да не вярва на Артур? Ако му повярва, излиза, че той е на нейна страна. А нотариусът и всички останали — не са. А какво щеше да стане, ако Артур я лъже? Но интуицията ѝ подсказваше, че той говори истината. Макар че тя

толкова пъти се бе лъгала в хората, че вече не знаеше дали може да се доверява на предчувствията си.

Дали да не му поиска някакви документи за самоличност? И какво ще направи? Ако той се е подготвил добре, в него щяха да се намерят и подправени документи. Откъде Лиза да знае как точно изглеждат документите на австралийските полицаи?

Затова вместо да му поиска документи, Лиза попита Артур:

— Какво успя да научиш? Кой стои в дъното на всичките мои беди?

Артур се запъна с отговора на този въпрос.

— Разбираш ли — произнесе той — отначало подозирах мъжа ти и неговата любовница.

— Виталик и Анюта?

— Не, другата му любовница — рижавата Емилия. Но след тяхната смърт не знам кого да подозирам.

— А нотариусът? Този, в когото са се усъмнили и австралийците от попечителския фонд на чичо ми?

— Нотариусът се казва Израил Соломонович. Твърде хитър млад човек. Мисля, че ти вече го познаваш, неслучайно се оказа в осем часа на „Сенния площад“.

Беше безсмислено да лъже и Лиза призна:

— Не беше случайно. И аз видях нотариуса, но той не беше сам.

— Знам.

— А кой е този Толя?

— Престъпник.

— Обикновен престъпник?

— Не съвсем обикновен — въздъхна Артур. — В твоята страна не биха допуснали обикновен престъпник до твоите купища пари и на пушечен изстрел разстояние. Този Толя е само една пионка в ръцете на по-сериозни хора, които са се прицелили в твоето богатство. Във всеки случай, в прилична част от твоето богатство.

— А те как са разбрали за тях? Австралийските служители на чичо ми ли са се изпуснали? Или нотариусът?

— Ето това за мен е най-голямата загадка. Страхувам се, че докато не установя кой е този човек, ти не си в безопасност.

Сърцето на Лиза слезе в петите. Разбира се, тя прекрасно знаеше, че нейните неприятности едва ли са свършили, но да го чуе от друг

човек, при това толкова компетентен, не беше приятно.

— И какво? — прошепна тя. — Какво ме заплашва?

Артур красноречиво мълчеше.

— Смърт? — побледня Лиза. — Ще ме убият ли?

— Надявам се, че няма да се стигне дотам. Засега се канят да се оженят за теб.

— Те?

— Е, отначало законният ти съпруг искаше да използва правата си на наследник след смъртта ти. Но след неговата смърт на мястото му се включи този Толя.

— Аз избягах от него — не се сдържа и гордо се похвали Лиза.

— Знам.

— Недоволен ли си?

— Направила си каквото си направила. Подозирам, обаче, че бягството ти здраво ги е озадачило и изплашило.

Сърцето на Лиза се сви болезнено.

— Тях? И какво ще предприемат сега?

— Страхувам се да предположа — мрачно произнесе Артур. — Във вашата страна, където лесно могат да се фалшифицират всякакви документи или пък се проверяват съвсем небрежно, твой съпруг може да се окаже всеки негодник.

— Мой... мой съпруг? Но аз нямам намерение да се женя!

— Ти може й да не разбереш, просто ще ти оформят документите за брак с някакъв човек. А след това ще те отстранят.

— Как така ще ме отстранят? Физически?

— По друг начин тези хора просто не умеят.

— Те ли са убили Виталик? — вкамени се Лиза. — Защото не е искал да дели с тях?

— Възможно е. Засега още нямам информация за смъртта на мъжа ти и неговата Емилия.

— Нищичко ли не знаеш?

— Много малко.

— Разкажи ми, каквото знаеш.

— Знам, че тези двамата са били хвърлили око на твоето наследство, което е трябвало да получиш от чичо ти Грегъри. Знам, че тази Емилия се е договорила с нотариуса Израил Соломонович да протака възможно най-дълго делото за встъпването ти в правата на

наследница, но... най-важното, кой стои сега зад всичко това, не знам! Засега!

В гласа на Артур се долавяше истинско отчаяние. За момент на Лиза чак ѝ дожаля. Но после се сети, че всъщност той рискуваше единствено да провали задачата си, докато тя рискуваше много повече. Собственият си живот!

Тя мислеше за своя чичо Гриша. Колко странно се подрежда животът понякога? Тя не е знаела нищо за него. Не е знаела дори за съществуването му на този свят. И изведнъж той ѝ оставя цялото си състояние или ако не цялото, то доста значителна част от него. Защо? Само защото не е имал друг кръвен роднина?

— Добре, с Верунчик са се сдърпали — замислено произнесе Лиза. — Тогавя защо не ги е оставил на някой свой приятел! Всеки един от неговите приятели му е бил по-близък от мен — неговата племенница, която той никога не е виждал!

— Изглежда ти не си представяш точно какъв живот е водил твоят чичо, напускайки СССР — усмихна се Артур, когато Лиза му изложи своите съображения. — Той не е имал близки приятели нито в Европа, нито в Австралия. Не знам как е при вас в Русия, но при нас в Австралия милионерите нямат приятели и не могат да имат. Ако милионерът няма кръвен роднина, може да остави състоянието си или за благотворителност, или на прислужниците си.

— Ами да го беше оставил... на тези негови слуги. Или да беше дал парите за благотворителност. За какво са ми тези милиони, щом като заради тях може да ме убият във всяка една минута?

И щом си спомни как беше постъпил с нея Виталик, който отначало я беше накарал да повярва, че е бременна, а после я беше лишил от тази надежда, тя едва не се разплака.

— Ти дори не можеш да си представиш, какво вече ми се наложи да преживея заради тези пари!

— Знаем.

— Не, не знаеш. За малко щях да посегна сама на себе си!

Лиза усещаше, че е близо до момента, в който щеше да ревне с глас. Кой знае защо точно сега толкова ужасно ѝ дожаля за нея самата? За онова неродено, но толкова желано бебе, от което я бе лишил нейният мъж. За онзи живот, който бе изживяла, уверена, че до нея е

любимият ѝ и любящ я мъж. За годините, изпълнени с фалш и лъжи. За всичко онова, което до неотдавна съставляваше целия ѝ живот.

Причина за това бяха очите на Артур, който я изгаряше със съчувствения си поглед. Струваше ѝ се, че каквото ѝ да му разкажеше сега, той щеше да разбере всичко, да прости и да ѝ обясни, ако трябва. Щеше да намери подходящите думи, така че душевната болка на Лиза да стане по-лека или съвсем да изчезне. И без самата да знае защо, Лиза започна да говори пред този напълно непознат за нея човек.

Артур я слушаше внимателно. Улавяше всяка нейна дума. И докато Лиза разказваше за това, колко подло и низко я е лъгал Виталик, очите му тъмнееха все повече и повече.

— Твоят мъже бил истински мръсник! — заключи накрая той. — Получил си е заслуженото! А ти не трябва да плачеш, а точно обратното — да се радваш, че той повече няма да може да ти навреди!

След тези думи Лиза се поуспокои. Наистина, какво се беше разхленчила? Ах, да!

— Но нали и мен могат също... като Виталик... — плахо изрече тя — да ме убият?!

— Аз няма да допусна това!

Лиза вдигна към него поглед и по тялото ѝ пропълзя възхитителен трепет. Той я гледаше с такава нежност и съпричастност. И тя повярва — Артур наистина щеше да ѝ помогне и щеше да я защити. Но всичко това остана неизречено на глас.

— Не го допускай! — просто се съгласи тя.

Мариша се придвижваше в посока към „Сенния площад“. Мислите ѝ бяха тягостни и недоумяващи. Нотариусът, към когото тя прояви такова внимание, се държеше изключително странно.

— Би трябвало да се разчувства от моята загриженост! Да се разнежи! Да ми се довери! А той?

Той направо избяга! Избяга и се барикадира в жилището си. Разбира се, Мариша успя да влезе в двора му. При това много бързо. Точно толкова бързо откри кои са прозорците му. Зад прозорците на третия етаж тя няколко пъти видя смазаната му бледа физиономия, по която вече започваха да избиват синини, Мариша приветливо му

помаха с ръка, но щом я забеляза, лицето му още повече се изкриви и той буквално като малко дете се скри зад пердето.

Как да проникне при него, щом се беше заключил и си придаваше вид на умрял. Това, разбира се, не беше вярно. Долепена до вратата, Мариша усещаше учестеното му дишане.

— Господин нотариус — опитваше се тя да предизвика здравия разум у него — не се дръжете като глупак. Аз съм една слаба жена. Няма да Ви изям! Отворете ми вратата, да поговорим по човешки. Ако искате и чай ще Ви приготвя!

Напразно. Изплашеният нотариус не се поддаваше на никакви уговорки и подкупи.

— Дяволите да те вземат! — ядоса се на неговия инат Мариша. — Отивам си!

И си тръгна. Пое бавно през вътрешните дворове в посока към „Сенния площад“. Тоест, Мариша си мислеше, че върви в тази посока. Но когато свършиха дворовете, тя откри, че се намира на крайбрежната улица на река Мойка.

Реката беше получила името си още в онези времена, когато в младия Санкт-Петербург нямало и помен от водопровод. И за всички домашни нужди взимали вода направо от реката и каналите в града. А на Мойка жените идвали с огромни кошове мръсни дрехи и съдове. Тук перели и миели. С една дума, устройли си пералня и миялна.

— Ново пет! — разстрои се Мариша, като видя Крайбрежната. — Защо ми е Мойка? Оттук в обратна посока трябва да се влача поне още половин час!

Деветдесет и девет души от сто биха се върнали назад не през дворовете, а слизайки надолу по Крайбрежната. Но Мариша бе именно този стотен човек, който не търси леки пътища, а избира именно онези, които са по-трудни и по-сложни. Така че тя се обърна, ориентира се за необходимата ѝ посока и тръгна пак през дворовете.

След петия поред двор тя разбра, че отново е сбъркала и започна да съжалява за взетото решение.

— Това е истински лабиринт, а не нормални дворове. Няма да се учудя, ако сега срещна и самия Минотавър.

И щом произнесе тази фраза, видя недалеч пред себе си група млади хора, всеки един, от които спокойно можеше да претендира за това име. Независимо от гнусната им външност, те бяха с момичета.

Теоретично не бяха опасни за Мариша. Но само на теория, защото тя веднага разпозна двама от младите мъже. Те бяха същите, които преди малко нападнаха и пребиха нотариуса.

— Охо! — въздъхна Мариша. — Много добре се натресох! Провървя ми!

В главата ѝ моментално възникна план. Да проследи един от двамата, да изчака, докато той остане сам и да го разпита. Мариша много добре познаваше този тип хора. Те са смели и мъжествени единствено в тълпата, когато са трима или още по-добре седмина срещу един. А когато се окажат един срещу един и получат някой удар зад ухото, веднага губят наглостта си, припомнят си добрите маниери и с тях може да се говори съвсем нормално.

И Мариша започна да опипва джобовете си за някакъв предмет, подходящ за подръчно средство за вразумяване. Оказа се, че в този случай не беше въоръжена никак зле. Имаше електрошок, лютив спрей, а в чантата си намери и пластмасов накрайник от въдица — гъвкав и много здрав, така че спокойно можеше да мине за пръчка.

— Най-добре ще бъде да намеря тояга, но ако не намеря и това ще ми свърши работа.

За всеки случай, тя изпробва върху себе си парчето от въдица. Удари се леко, но страшно я заболя. Мариша даже простена, едва сдържайки вика си в шепа. Ако беше замахнала по-силно, направо щеше да си разцепи кожата.

Набелязаните от нея „елементи“ пиеха бира, без да бързат. Мариша също реши да не бърза. Зае наблюдателна позиция наблизко, но така, че компанията да не я забележи. Не се наложи да чака дълго. Младежите празнуваха своята победа над нотариуса с помощта на големи количества бира. Тази напитка не само развеселява, но предизвиква и още едно действие. Не минаха и десет минути, когато един от тях пусна някаква цинична забележка и всички се разсмяха, а той се отправя към храстите.

Той си мислеше, че отива в храстите, но не успя да стигне дотам. По средата на пътя Мариша го хвана, без да се церемони с мерзавеца. Допря електрошока до оголената му шия и като дива лъвица завлече силно тресящото се тяло зад гаражите.

— Ето тук ние с теб ще си поговорим — ласкаво произнесе тя, връзвайки ръцете на своята жертва.

Вместо въже тя използва копринения си шал. Не ѝ беше жал за него, и без това не го харесваше. Може би, защото ѝ го беше подарил един от бившите ѝ възлюбени, който много бързо престана да бъде такъв. Но понеже шалът все пак беше доста скъп, тя нямаше сърце да го изхвърли. Той висеше на закачалката в антрето, претърпявайки постепенно с времето метаморфоза от снежнобял в жълтеникав. Когато излизаше, Мариша машинално го взимаше, само ако навън духаше вятър. Че го взимаше, взимаше го, но дори и при най-силния вятър не си го слагаше на главата. Достатъчно я утешаваше мисълта, че ако ѝ потрябва, е в чантата ѝ.

— Най-накрая този шал да ми потрябва! — зарадва се Мариша, приключвайки с овързването на своя противник.

След това го ритна с крак в гърба.

— Коя си ти?

Мариша побесня. Ама че нагъл тип! Имаше нахалството и смелостта да ѝ задава въпроси!

— Преди час и половина ти нападна абсолютно невинен човек от съседния блок! Не отричай! Ти беше! Ти и още двама твои приятели! Запомних добре физиономиите ви!

Младежът не отричаше.

— Аз бях — високо произнесе той — и какво? Искаш да ме изпортиш на ченгетата ли? Това е глупаво! Онзи мъж никога няма да подаде оплакване, а твоята дума не струва нищо. Освен това чичо ми работи в милицията, така че... сама разбираш. Ще ме отърве при всички случаи.

— Нямам намерение да се обръщам към милицията.

— Така ли?

— Да.

— Какво ще правиш тогава?

— Сама ще се разправям с теб.

И Мариша многозначително размаха електрошока.

— Ей! — уплашено се напрегна младежът. — По-внимателно с тази играчка. Един мой приятел така го удариха, че остана инвалид за цял живот.

— Да, а ако сърчицето ти е слабо, направо можеш да умреш — кимна с глава Мариша. — Всъщност, как ти е сърцето? Всичко наред ли е? Тогава може да повторя номера.

Но явно младежът нямаше никакво намерение да общува отново с електричеството.

— Остави го! — дръпна се той рязко от бръмчащия електрошок, който Мариша размахваше пред носа му. — Какво искаш от мен?

— Ето с това трябваше да започнем! Кой ви поръча да нападнете онзи човек?

— Не знам!

— Не е хубаво да се лъже. Може и да се ядосам.

— Честно, не знам. Адам разговаря с онази лелка, аз не съм я виждал никога преди!

— С лелка? Значи поръчителката е жена?

— Изглежда.

— Изглежда? Ти какво, не си ли го питал?

— Притрябвало ми е — съвсем искрено се учуди младежът. — Адам раздели парите между нас. Без да ни лъже, ги раздели. Познавам Адам отдавна, той е най-добрият ми приятел. И не е мишка, да краде от своите. Така че, всички останахме доволни от заработеното.

— По колко ви плати?

— По хиляда.

— На всеки?

— Да! За нищо работа! Онзи и не мислеше да се съпротивлява. Веднага падна на земята, ние дори не го бутнахме. Е, сритахме го хубавичко, посплашихме го, както ни беше казано, и си тръгнахме.

— И това е всичко?

— Всичко. А кой е поръчителят, не ме интересува. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре спиш!

— Защо ли не заспиш сега завинаги, а? — заплашително произнесе Мариша. — Изрод! Обади се веднага на този Адам и попитай как изглежда поръчителката! Как се казва! И всякакви други подробности за нея!

— Да бе! Ей сега!

Но цвърчащият електрошок го накара светкавично да промени решението си.

— Добре де — неохотно извика той. — Само ми развържи ръцете.

— Искат ти се. Ще говориш така, с вързани ръце! Диктувай номера!

— Не го помня, записан ми е в мобилния. Не го знам наизуст.

Това е то „пепси“ поколението! Не знаят телефонния номер и на най-добрия си приятел. Седем цифри и код, който не е толкова сложно да се запомни. Трябва само да оприличиш мобилния оператор със съответната реклама. Например, ако едната ви приятелка е с единия оператор, а другата — с конкурентния, просто си представете едното момиче с червено бельо, а другото със синьо. Всичко е елементарно.

Адам вдигна слушалката веднага, сякаш беше чакал това обаждане.

— Да. Васил, ти ли си? Слушам те. Какво се е случило?

— Исках да те питам — задавено произнесе пленникът на Мариша — за онази жена.

— За коя жена?

— За онази, дето ни поръча побоя.

— Аа, и какво за нея? — изненада се Адам. — Какво искаш да знаеш? Да не би, парите да са ти малко?

— Не е. Парите нямат нищо общо. Любопитен съм и искам да разбера, защо тя поиска от нас да го набием?

Колкото и да е странно Адам му отговори:

— Онзи мъж е смятал да я изостави.

— Как така?

— Ами ти много добре знаеш! — заръмжа в слушалката Адам. — Как мъжете изоставят жените? Тя го обича, а той замислял да се чупи от нея. При тях всичко вървяло по мед и масло. Сватба, бяла рокля и всичко останало. А той в навечерието на сватбата й заявил, че се страхува от сериозни отношения. Ето, заради неговата страхливост тя му даде хубав урок. Ясно ли ти е?

Мариша слушаше тези глупости, долитащи от слушалката и разбра: поръчителката бе излъгала от първата до последната си дума. Нека неизвестният Адам и още по-неизвестните му приятелчета вярват на тази жена в приказката за неверния жених и нещастната любов, но тя, Мариша, нямаше да повярва за нищо на света. Защото нито една жена, чийто младоженец е избягал изпод венчилото, няма да се захване да поръчва да го пребиват. А ако все пак го направи, ще се постарее той никога да не разбере откъде е появил този лош вятър. И защо да се разкрива? Може някой ден женихът да размисли и отново да реши да се ожени за нея. Но ако е разбрал, че за своето унижение, разбит нос и

счупени ребра е задължен на бившата си годеница, е тогава за нищо на света няма да се върне при нея!

— Изобщо не мислех да се захващам с тази работа — междуременно произнесе Адам. — Тази жена хич не ми хареса. Някаква луда. Дръпната. Рижава, ама сякаш с перука. И страшна. И много възрастна. Тя е по-стара от онзи поне с двайсет години, а има нахалството да се обижда, че я бил изоставил! Глупачка!

— А коя е тя? — попита пленникът на Мариша, подтикнат от поредния ѝ удар в черния му дроб. — Как попадна на теб?

— Един дявол знае. Все ми е едно коя е. Само името ѝ знам.

— Знаеш ли го? И как се казва?

— Ако го чуеш ще паднеш. Казвам ти, глупава жена.

— Как се казва?

Адам назова името на поръчителката. И в главата на Мариша се чу пукане. Така пукаха прешлените в умелите ръце на някой терапевт, когато заставаха на мястото си. Сега вече всичко ѝ стана ясно. Ето кой стоеше зад всичките беди и нещастия на Лиза! Никога не би предположила! Никога!

ГЛАВА 17

Днес Лиза се прибираше у дома в истинска еуфория. Причината не беше в пресните зеленчуци и зелената салата, които отдавна не беше хапвала и съвсем подходящо искаше да приготви за вечеря. Работата се състоеше в това, че на тази вечеря трябваше да дойде нейният нов приятел — Артур, австралийският полицай.

Това предизвикваше сладък трепет у Лиза. Днес, когато Артур я изпрати до тях, той я увери, че ще я пази денонощно. Ще изкара на светло всичките ѝ врагове. Ще направи каквото е необходимо тя да встъпи в правата си на наследница на чичо Грегъри. Той остави Лиза в апартамента и слезе долу, за да премести колата си на по-удобно за паркиране място.

— Ще остана при теб през цялата нощ — произнесе Артур, като я гледаше съсредоточено. — Не си мисли нищо лошо, правя го за твоята безопасност. Може ли?

Лиза не си мислеше нищо лошо. Нима Артур можеше да ѝ причини нещо лошо? Нека да остане. Не за една нощ, а за две, за три, за колкото поиска! Може дори за цял живот!

И така, Артур отиде за колата си, а Лиза усети прилив на желание да блесне пред своя нов приятел. Тя се втурна към хладилника. Месо имаше, беше дори мариновано. Това беше добре. Но зеленчуците за салатата не бяха достатъчни. Една почти изсъхнала краставица нямаше да свърши работа. За тържествена вечеря подходеше пищна салата.

— Ще изтичам до магазина. Нищо няма да ми се случи за пет минути.

За първи път от дълго време насам Лиза чувстваше, че има до себе си истински приятел. Точно такъв, за какъвто мечтаеше всяка жена. Който е готов заради нея — единствената и неповторимата — на всякакви подвизи. Ако го помоли, и планината ще премести, и морето ще пресуши, и пътя на реките ще промени, заради нея! И ако случайно не успее да го направи, поне ще положи всички усилия за това.

Точно такъв мъж Лиза бе чакала през всичките тези години. И ето — той дойде. Най-накрая беше тук. Сега животът ѝ вълшебно щеше да се промени. И задължително в по-добра посока.

Но с кого да сподели тази голяма радост?

Мобилният на Мариша беше изключен. Колко жалко. За миг Лиза дори се ядоса, но изведнъж си спомни за Верунчик. Ето кой сега би ѝ свършил работа като добър слушател! Самата Верунчик четири пъти е била омъжвана. Тя би оценила, че най-накрая около любимата ѝ племенница се е появил истински мъж. Да, Верунчик щеше да я разбере. И Лиза отново изпита неприятно тревожно убождане в душата си. Съдбата на нейната леля и досега не ѝ беше известна. Тя беше изчезнала с някакъв тип с белег на челото. Изчезна, та на всичкото отгоре и телефона си беше изключила.

— А Артур има ли белег на челото? Има! И как не се сетих да го попитам за Верунчик?!

Впрочем, ако Артур имаше какво да ѝ разкаже за нейната леля, той би го направил и без да чака нейните въпроси. Нали темата за Верунчик се повдигна по време на разговора им, но той не спомена и дума за това, дали я е завел някъде.

— Не човек, а някаква загадка — прошепна си Лиза, имайки предвид новия си приятел.

И изведнъж дочу:

— Лиза! Лизичка?

Момичето вдигна глава и изкрещя от радост:

— Верунчик! Да живееш сто години! В момента си мислех точно за теб.

При вида на любимата си племенница Верунчик засия.

— Лизичка! Радост моя! Къде пропадна?

— Аз? — изуми се Лиза. — Аз ли къде съм пропаднала? По-скоро ти къде пропадна?

— Ооо! Аз имах много важна работа.

И Верунчик си придаде загадъчен вид, както ставаше винаги, когато при нея се появяваше нов мъж и всички започваха да я разпитват за него. Лиза много добре познаваше тази черта в поведението на леля си и сега това много я зарадва. Значи такава била работата! Верунчик си беше хванала нов кавалер! Тогава всичко беше наред! Значи все пак имаше нещо стабилно на този свят!

— Лизичка, ние с теб трябва да си поговорим много сериозно.

— За какво? За наследството на чичо Гриша?

Стори й се, че Верунчик се изненада силно.

— Откъде знаеш за чичо си Гриша? — с променен глас произнесе тя. — Кой ти каза?

— Дълго е за обяснение.

— Няма значение, разкажи ми!

— Верунчик, какво значение има? — учуди се Лиза. — Аз вече знам, че имам чичо. Знам, че вие с мама сте били скарани с него. И въпреки това той ми е оставил всичките си пари. Милиони долари. А това означава, че сега ние с теб сме богати! Разбираш ли?

— Той е оставил тези пари на теб! На теб, а не на мен!

— Каква е разликата! Ти! Аз! Та ние с теб сме като сестри!

— Какви сестри? — промърмори Верунчик. — Лизичка, ти какво, наистина ли мислиш така?

— Ама разбира се!

— И ти си готова да разделиш милионите си с мен?

— Естествено! На всяка цена. Според мен е много несправедливо, че чичо Гриша е оставил всичко на мен. Защо не ти е дал половината?

— Не знам — машинално произнесе Верунчик. — Така е решил. Гриша винаги е бил странен. Да се чудиш просто, да остави цялото си състояние на момиче, което никога не е виждал!

Зарадвана от връщането на леля си, Лиза не обърна внимание на странните й думи. Както и на това, че Верунчик съвсем не се изненада и не се натъжи при новината за смъртта на родния си брат — нали чичо Гриша все пак й беше роден брат. За Лиза той бе някакъв абстрактен персонаж, а Верунчик бе израсла с него в един дом. И навярно някога го е обичала.

— Лизичка — произнесе междувременно леля Вера, — трябва да отидем до нас!

— При теб?

— Да. Всъщност, сега аз живея извън града.

— Знаем! Ние идвахме до апартамента ти. И съседите ни казаха, че те е извел някакъв мъж с белег на челото. Кой е той? Да не би да е Артур?

— Артур ли? — разсеяно откликна Верунчик — Какъв Артур? Не познавам никакъв Артур. Слушай, Лиза! Нямаме време, сядай в колата!

Без да мисли, Лиза се съгласи. Предстоеше им да си говорят за толкова много неща и трябваше да го направят не ходейки по улицата, а на усамотено място. При вида на живата, цяла и невредима леля, която в мислите си тя почти беше погребала, Лиза забрави за всичко друго на този свят. Тя забрави даже за Артур, който щеше да дойде на вечеря при нея. И единствено някъде дълбоко в нейното подсъзнание се прокрадна една мисъл — че все пак не трябва да заминава далеч от дома си.

— Хайде да отидем у нас — промърмори Лиза, вече сядайки в колата на леля си. — На две крачки сме.

— Отиваме при мен. Така е по-добре.

Отново погълната от мислите си, Лиза не обърна никакво внимание на странния тон на леля си.

— Ау, Верунчик, ти не знаеш най-важното! — възкликна тя. — Убиха моя Виталик!

— Така му се пада!

— Освен това се оказа, че той ми е изневерявал!

— Аз винаги ти говорех за това! Ама ти беше толкова упорита, когато ставаше въпрос за твоя скъпоценен Виталик, че никога не пожела да ме чуеш!

— Представяш ли си, неговата любовница също я убиха!

Верунчик така конвулсивно трепна с цялото си тяло, че колата, която в момента се опитваше да изкара от паркинга, също се разтреса.

— Верунчик, какво ти е? Щяхме да се ударим!

— Откъде знаеш за тази курва? — попита тя Лиза.

— Бях в дома ѝ.

— И какво научи?

— Нищо. Явно я е убил някой неин познат. Тя му е отворила вратата, а той я е убил. Ударил я е по главата с нещо тежко! Представяш ли си?

Верунчик кимна. Тя беше пребледняла.

— Трябва да си поговорим — произнесе тя.

— Освен това Виталик е искал да ме лиши от моето наследство!

— Оо! Как е могъл?

— Да-да! Канел се е всичко да прибере за себе си, а мен да изпрати на оня свят! Преднамерено ме е водел към самоубийство! Първо ме е тровил с хапчета, от които аз едва не се побърках. После направи така, че да си помисля, че съм бременна. И през цялото време ми е внушавал, че не ставам за нищо, че съм нищожество и абсолютно празноглава. И че е най-добре да умра.

Верунчик хвърли ироничен поглед към племенницата си:

— Очевидно не е успял.

— Това е, защото срещнах добри хора. Те ми помогнаха. А ти къде изчезна?

— Казах ти, бях заета!

Сега в гласа на Верунчик се долови раздразнение и Лиза реши да млъкне и да не досажда повече на леля си с въпроси. Тя и без това достатъчно ѝ напълни главата, трябваше да ѝ даде време да осъзнае промените, които са настъпили в живота на нейната племенница. Да ги осъзнае и да ги подреди по места в собственото си съзнание. Иначе можеше и да катастрофират по пътя.

След като беше станала богата наследница, Лиза вече не бързаше да умира.

Те пътуваха твърде дълго. Далеч-далеч извън града. Лиза се губеше в догадки къде ли отиват, но всичките ѝ въпроси оставаха без отговор. Верунчик само ѝ казваше, че там е приказно място, където ще поговорят на спокойствие и натискаше по-силно газта на колата.

— Верунчик, а кой е бил този млад човек, с когото си заминала?

— Ох, миличка, не си го слагай на сърце. И с него нищо сериозно не излезе.

Накрая Лиза задряма. Нея винаги я унасяше в кола. А сега си казаха думата и поредицата ѝ безсънни нощи, и тичането през последните дни. Така че, тя заспа и се събуди едва когато колата спря.

— Ето, пристигнахме! — жизнерадостно възкликна Верунчик.

Лиза погледна през прозореца на колата, но не сподели радостта на леля си. Мястото не ѝ хареса. Някаква съвсем занемарена постройка, нещо като бивш краварник или някакъв склад за селскостопанска техника. Но за каквото и да е било използвано това простиращо се от север на юг едноетажно здание, сега то беше пусто и целият му външен вид не даваше признаци, че тук е възможно да се живее.

— Спокойно, не живея тук. Ще свършим едно друго и продължаваме напред.

— Верунчик, на мен тук нещо не ми харесва. Свършвай си работата по-бързо.

— Излизай от колата.

— Не може ли да остана в нея? За какво съм ти?

— Необходима си ми. Трябва да ми помогнеш!

Какво да се прави? Не толкова често родната ти леля те моли за помощ. Верунчик също излезе от колата и се запъти в посока на дългата постройка, показвайки на племенницата си къде да стъпва. Навън вече се стъмваше и Лиза почти не виждаше къде върви.

— Стъпвай внимателно. Навсякъде има буци пръст и някакви железа. Остава само да си изкълчиш крака.

— Верунчик, какво е това място?

— Не знам, но е достатъчно безлюдно. Тук никой няма да ни пречи.

Права беше. Доколкото успя да види Лиза, наоколо имаше само запустели поля, които се простираха на километри в далечината. Някога са били засети със зеле, картофи или ръж, а сега нивите бяха занемарени, прорасли с изсъхнали стърнища, а на места дори с цели израснали дървета. Картината на пълното запустяване допълваше един ръждясал скелет на стар трактор. Нито гуми, нито някакви части бяха останали по него, а желязото беше толкова ръждясало, че нямаше да може да се предаде и за вторични суровини.

— Но какво ще правим тук? — недоумяваше Лиза.

— Ела насам!

Верунчик вече беше влязла навътре в дългия строеж. Какво правеше там, Лиза не виждаше, но послушно тръгна в посока на гласа на Верунчик.

— Къде си?

— Тук съм! Идвай по-бързо!

Фенерът в ръцете на леля й светеше съвсем близо. Лиза направи още една крачка. И внезапно усети как земята под краката й изчезна. Тя успя да извика, да размахва ръце, за да запази равновесие, но падна надолу в дълбоката дупка, която ловко беше замаскирана с прогнила слама. При падането Лиза болезнено удари главата си в нещо твърдо. Тъмнината покри очите й. Последната й мисъл, дали Верунчик ще

успее да я намери и ако успее, ще може ли да я извади жива, избухна с отчетлива яснота и веднага изгасна. После Лиза не мислеше за нищо, тя просто беше изпаднала в безсъзнание.

Мариша бързаше към Лиза, сякаш бе вдигнала всички платна на кораба си. Новината, която получи, буквално я изгаряше отвътре. По-бързо, по-бързо! Може би все пак тя щеше да успее да предупреди Лиза за опасността, която я грозеше съвсем не от тази посока, от която очакваха.

Батерията на мобилния телефон на Мариша падна. Сякаш напук! А мобилният на Лиза, когато Мариша все пак успя да ѝ звънне (помоли един мил минувач да ѝ позволи да се обади от неговия телефон), беше или извън обхват, или беше изключен изобщо. Единственото, което Мариша чу в отговор на своите молитви, бе, че няма връзка с този номер.

— Господи, дано да си е вкъщи! — молеше се Мариша. — Дано вече не е късно! Дано да успее!

Около блока на Лиза, Мариша леко се забави и се огледа. Оперът на Виталик си стоеше там, където го бяха оставили. Какво пък, може би Лиза също си беше на мястото. Щом се качи на необходимия етаж, Мариша подскочи. Пред вратата на Лиза стоеше някакъв млад мъж с пакети в ръце и натискаше настойчиво звънеца. При шума на асансьора той се обърна и Мариша видя белега на челото му.

Тя издаде сподавен вик и се опита да се върне обратно към асансьора. Но не се получи. Младият човек скочи бързо и хвана Мариша за ръката.

— Моля Ви! Не си тръгвайте! — възкликна той. — Кажете ми, къде е Лиза?

Къде е Лиза? Мариша също искаше да знае! Младият човек изглеждаше толкова разстроен, че Мариша се трогна. И го попита:

— А нима Лиза не си е вкъщи?

— Трябваше да си е вкъщи. Там я оставих, излязох само за пет минути. Но всъщност ме нямаше не пет, а петнадесет.

— Защо се забавихте?

— Защото минах и през магазина да напазарувам, а когато се върнах, Лиза не ми отвори!

— Тя вкъщи ли си е?

— Не знам, не съм сигурен. Никакви звуци не се чуват отвътре.

— Мариша не се колеба дълго.

— Вие ли сте Артур?

— Да, а Вие сте — Мариша?

Мариша кимна.

— Лиза много ми е говорила за Вас.

— И какво толкова Ви е говорила?

— Между другото тя ми спомена и за способностите Ви сам да отваряте заключени врати.

Артур се изчерви до корените на косата си, но Мариша не се церемонеше.

— Хайде, отваряйте вратата. Да видим какво става вътре.

Артур почервения още повече, но не се възпротиви. Извади от джоба си връзка с някакви железца и започна да човърка в бравата на вратата. Целият процес трая не повече от три минути. Мариша изпита към него нещо като уважение, а към Лиза — направо завист. Провървя му на момичето. Намери си кавалер със златни ръце. Така ловко боравеше с шперцовете. А как ли щеше да използва чукове и бормашини! Въобще, направо да се влюбиш. Такъв ценен мъж! — Лиза. Лиза! Ау-у!

След като бързо провериха целия малък апартамент, Мариша и Артур се срещнаха отново при входната врата.

— Няма я.

— Някъде е отишла!

— Къде?

Мариша искаше да повдигне незнаещо рамене, когато изведнъж се сети.

— Имали сте намерение да прекарате вечерта заедно, нали?

— Да.

Тя с решителна крачка влезе в кухнята и отвори хладилника.

— Тогава знам, къде е отишла Лиза.

— Къде?

— В магазина. Да напазарува. Хладилникът ѝ е празен.

— Но аз бях в магазина! — Артур показва пакета от супермаркета.

— Не я срещнах там.

— Значи сте се разминали. Освен това... може да е отишла в по-близкия магазин.

Търсенето на по-близкия магазин не им отне много време. Той се намираше в двора на Лизиния блок. Скучаещата продавачка веднага си спомни слабичката девойка — своята постоянна клиентка. Тутакси изброи всичко, което Лиза беше купила: домати, краставици, пресен лук, естрагон, босилек, кориандър, магданоз и копър. Още царевично олио и бутилка прекрасно азербайджанско полусухо червено вино. Лиза толкова се била натоварила, че торбата ѝ измъкнала ръцете. Продавачката била сигурна, че ще се прибере направо вкъщи.

— Предлагам да претърсим двора. Трябва да е някъде наоколо.

Обискът на двора не даде никакъв резултат. Абсолютно нищо! Мариша и Артур бяха напълно объркани. Тревогата ги обземаше все повече и повече. Без съмнение с Лиза се бе случило нещо. Като се вземат предвид и събитията с нея през последно време, не можеше да се очаква нищо добро от внезапното ѝ изчезване.

— Знаете ли, имам лошо предчувствие — с тревога произнесе Мариша. — Мисля, че знам кой стои в дъното на тази история.

— Кой?

— Ще Ви кажа — кимна с глава Мариша. — Но и Вие ще ми кажете какво знаете за този човек.

Лиза идваше на себе си бавно и мъчително. Напусналото я съзнание не бързаше да се връща отново. Но постепенно тя започна да осъзнава това, което ставаше наоколо и за най-голяма изненада откри, че продължава да лежи на дъното на някаква яма. Нощта вече беше минала и навън започваше да се зазорява. Какво излизаше? Лиза беше лежала в тази яма цяла нощ? И Верунчик не я е намерила и не я измъкнала оттам? Или и с леля ѝ се беше случило нещо лошо?

Момичето се размърда и се опита да се изправи на крака. Това ѝ се удаде едва при петия опит. Главата ѝ се въртеше силно, а в краката си усещаше неприятна слабост. Ръцете ѝ трепереха.

Дали от травмата, която получи при падането, дали заради студа, дали заради страха, или от всичко взето заедно.

— Ох, колко ми е зле! — простена Лиза. — Още малко и ще умра!

Тя приседна отново, но на бетона беше студено. Лиза реши да вика за помощ.

— Помогнете ми! — закрещя тя. — Верунчик! Има ли някой? Помощ! Тук съм!

Лиза викаше с всички сили, но гласът ѝ беше толкова слаб! Тя и сама разбираше, че е безполезно да вика за помощ. Щом до този момент все още се намираше в тази дълга абсурдна плевня, че и на всичко отгоре падна в някаква дупка, то никой нямаше и да я чуе. Какво ѝ бе казала Верунчик? Безлюдно място? Където никой няма да им пречи? За какво... нямаше да им пречи?

И за първи път в Лиза трепна и се появи някакво съмнение. Всъщност защо Верунчик я докара тук? Защо я остави сама — безпомощна и почти умираща?

— Верунчик! — отново извика Лиза. — Тук ли си?

Тишина. Нито звук в отговор. Верунчик беше пропаднала някъде.

— Ще дойде. Верунчик е отишла да търси помощ, но със сигурност ще се върне и ще ме извади оттук.

Така се успокояваше Лиза. Защо ли, обаче, успокоението не идваше. Точно обратното, с всяка изминала минута на нея ѝ ставаше все по-страшно. Предназначението на тази яма, в която пропадна, ѝ беше неясно — стените бяха от бетон, приличаше на стар пресъхнал кладенец или на някаква шахта.

Трябва да се измъкна по някакъв начин — реши Лиза, оглеждайки отново стените. Откри стърчащи железни парчета от арматура.

Разбира се, по-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Ръцете и краката ѝ сякаш бяха налети с чугун. Главата я болеше силно и ѝ се виеше свят. Гадеше ѝ се и на всичко отгоре усещаше такова примаяване, сякаш умираше.

— Но ако не изпълзя догоре, наистина ще умра.

На главата си напипа голяма цицина. Около нея косата ѝ беше засъхнала в кора от кръв. Явно добре си беше разцепила главата при удара от падането. Съмнявайки се силно, че ще може да се изкачи нагоре, Лиза все пак се хвана за стърчащите желяза и се повдигна.

— Раз! — изкомандва се тя сама, поставяйки единия си крак върху желязото. — Два! Давай, Лиза! Ще успееш! Браво на теб!

Умница си ми ти! В училище беше отличничка по физическо! Учителите винаги те даваха за пример!

Така беше. Слабичка и подвижна, Лиза притежаваше удивителна сила и упоритост. И единствена от целия клас успяваше да се изкачи по въжето чак догоре. И стоеше там толкова, колкото се изискваше.

— Три! — продължаваше да се командва Лиза. — Постави крака внимателно! Не гледай надолу!

Лиза почти стигна върха. Още едно малко усилие и щеше да бъде на свобода. Главата ѝ така бучеше, че не чу приближаващите се стъпки. Тя въобще нищо не чуваше и не виждаше. Ушите ѝ звънтяха, а пред очите ѝ се стелеше червена мъгла. Внезапно Лиза почувства, че някой силно я натиска по главата, като не ѝ дава да се придвижи понагоре. При това, този някой се опитваше да разтвори пръстите на ръцете ѝ, здраво вкопчили се в желязната арматура. Последва силен удар и Лиза пак се срина надолу.

— Ааа! — изкрещя тя, докато падаше отново върху бетонния под.

Всъщност, този път не падна до самото дъно. Успя да се хване за едно от стърчащите жезла, но при това силно раздра ръката си. Голяма работа, една ръка, не е като да си разцепиш главата. По чиста случайност Лиза бе успяла да си предпази главата. Обаче вече не ѝ достигаха сили, за да се задържи хваната за стената. Ръцете ѝ безсилно затрепераха. Тя се пусна и отново се намери на дъното.

Не падна от голяма височина, така че, слава Богу, не се изпотроши. Поседя малко върху студения под и дойде на себе си. Червената пелена, която бе покрила очите ѝ най-после се разсея. И вдигайки поглед нагоре, Лиза успя да види, че някой се мярка над главата ѝ.

— Ей! — повиши глас тя. — Кой е там?

— Аз съм! — раздаде се добре познат глас.

Мъглата в очите на Лиза стана почти прозрачна, бяха останали само плаващи стъклени червейчета, които все още я дразнеха. Но те не ѝ попречиха да види, че горе стоеше нейната леля Вера.

— Значи още си жива, племеннице! — злобно каза жената.

— Верунчик? — с недоумение промълви Лиза. — Лельо Вера? Ти ли си?

— Можеш да не се съмняваш!

— Верунчик! Извади ме оттук!

— Още нещо да поискаш?

— Верунчик! — шокирана възкликна Лиза. — Ти какво, шегуваш ли се? Колко време да седя долу?

— Докато не пукнеш!

Устата на Лиза зейна от изненада. Кой ѝ говореше така? Нейната любима Верунчик? Същата тази, която бе за нея, ако не като родна майка, то във всеки случай като родна сестра и най-близка приятелка? Не, това не може да бъде. Това е някаква ужасна лъжа. Халюцинация, от серията на онези измами, с които преди я беше манипулирал Виталик.

Мисълта за мъжа ѝ я прободеше болезнено. Виталик умря. А тя седи на дъното на бетонна яма, главата ѝ се върти, а горе Верунчик си е загубила ума.

— Верунчик, ти ли си наистина?

— Не се съмнявай, аз съм.

Лиза продължаваше да не вярва.

— Верунчик — извиси глас тя. — Отдавна ли си тук?

— Току-що се върнах. Както се оказа — точно навреме. Излиза, че още си жива. Метнала си се на баща си.

В гласа на Верунчик се чуваше нескрита злоба. Лиза никога досега не беше виждала своята леля такава. По-готин, лекомислен и вятърничав човек от Верунчик нямаше да се намери на този свят — досега така си мислеше за нея Лиза. Леля ѝ никога не бе изпитвала злоба към никого. Дори към своите бивши съпрузи, които нагло се опитваха да я излъжат и при разводите искаха да заграбят всичко.

Но сега Верунчик бе твърде далеч от обичайния си облик на безгрижна птичка.

— Ти си жива зараза! — промърмори тя.

— Това лошо ли е?

— Зависи. За мен е лошо, а и за теб също не е добре. Да си беше разбила главата още при падането, щеше да умреш бързо и без да се мъчиш. Щях да те залеея с цимент, никой нямаше да те намери още дълги години. Ако изобщо някога те намерят!

Главата на Лиза така бучеше от падането, че тя продължаваше да мисли, че думите на нейната леля просто ѝ се причуват. Не беше възможно Верунчик да ѝ говори такива неща. Та тя я обича! Или не?

— Обичам те — съгласи се с нея Верунчик. — Но себе си обичам повече!

— Добре, но нали така беше и преди?

— Не. Сега всичко се промени.

— Какво се е променило?

— Ето това!

И Верунчик сякаш смъкна скалпа от главата си. Така се стори на Лиза в началото, но после разбра, че изопнатите ѝ нерви отново ѝ бяха изиграли лоша шега. И че всъщност леля ѝ беше смъкнала от главата си перуката, която носеше през последните месеци.

— Верунчик! — ахна Лиза. — Къде ти е косата?

Под перуката, главата на леля ѝ, винаги украсена с гъсти рижави къдрици, сега бе абсолютно плешива.

— Ужас! — въздъхна Лиза. — Верунчик, защо си се подстригала? Кой те е подредил така да приличаш на изрод?

— Да се подстрижа така? Глупачка! Идиотка! Не съм се подстригвала. Косата ми опада. Сама! От проведеното лечение! Разбираш ли?

Не, Лиза упорито не разбираше нищо. Какво става? Междувременно гласът на Верунчик неочаквано се промени. От злобен и грачещ се превърна в уморен и далечен.

— Аз наистина умирам, Лиза — произнесе тя.

— Умиращ ли? Ти? Как така умираш?

— Както много други преди мен. Много бавно и мъчително. На никого не пожелавам такъв край.

Лиза си помисли, че се намира в модерен театър на абсурда. И режисьорът ѝ е дал една от главните роли, но без да ѝ обясни в какво всъщност се състои нейната роля. Поначало той дори не бе съобщил на новата актриса, че е актриса.

— Умиращ ли? Верунчик, но ти не приличаш на умираща!

— Знаем. Засега лекарите успяват да задържат болестта. Само ако знаеше, колко пари отиват за това. Само ако знаеше! Лекарите през цялото време ми предписват все по-нови и скъпи лекарства. Всеки път по-скъпи и по-скъпи! Не мога да не си ги купя, ако не го направя, ще умра! А аз не искам да умирам! Не искам! Не искам! И няма да умра!

В гласа ѝ се долавяха сълзи. Лиза не знаеше какво да каже. Нейната Верунчик е смъртно болна? Но какво и е?

— Същото като при майка ти.

Майката на Лиза умря от рак. Той порази не само един орган, а целия й организъм. На лекарите не им остана нищо друго, освен безпомощно да вдигат ръце:

— Сега някои видове рак се лекуват успешно. Но за съжаление, вашият случай е безнадежден.

Майката на Лиза буквално изгоря за два месеца. Лиза се разтрепери. Бедната Верунчик! Тя щеше да повтори съдбата на сестра си! Колко беше страшно!

— Не — поклати глава леля й. — Не се надявай! Аз няма да умра! В моя случай лечението е възможно и то дава отлични резултати. Трябват ми само пари. Пари, пари и само пари! А аз ги нямам. Всичките ми спестявания свършиха.

— И какво?

— И когато това ми се случи, разбрах, че твоят чичо е умрял! Глупак! Идиот!

— Защо го ругаеш?

— Как да не го ругая? Той остави всичките си пари на теб! На теб — сополанке, без да те е виждал някога! А за какво са ти на теб тези пари? Ти си млада и абсолютно здрава!

— Но чичо така е решил. Ти, мама и той сте били скарани. Затова ги е оставил на мен. Какво лошо има в това?

— Ако го познаваше отблизо и ти щеше да се скараш с него! — заяви Верунчик.

На това Лиза не знаеше какво да отговори, а Верунчик продължаваше да нарежда с изморения си глас:

— Не беше лесно да взема това решение, Лиза. Повярвай ми, никак не беше лесно. Аз те познавам, откакто бе в пелени. А трябваше да избирам между твоя и моя живот. Виж в какво положение ни постави онзи глупак, чичо ти Гриша.

Лиза онемя. А и какво можеше да каже? Тя вече разбра, чий живот бе избрала Верунчик. Своят! И парите, които бе оставил след себе си чичо Гриша, трябваше да отидат за това, Верунчик да може да живее и занапред. А Лиза... Да, всъщност, какво щеше да стане с Лиза?

ГЛАВА 18

— Ами аз? — изпищя Лиза, гледайки нагоре към леля си.

В главата ѝ не можеше да се побере мисълта, че Верунчик е замислила да я убие. И както се виждаше, активно осъществяваше това свое намерение.

— Ти? Господи, Лиза, не ми задавай такива въпроси! Мислиш ли, че ми е леко?

— Но лельо... Аз щях да ти дам пари за лечението! Колкото ти трябват, толкова щях да ти дам. Честно, щях да ти ги дам! Как иначе, та ти си моята единствена роднина. Как бих могла да живея и да знам, че имам пари, но не съм ти дала, за да се лекуваш. Това е невъзможно?! За кого ме взимаш?

— Ах, Лиза! Знам, че си добро момиче, но парите променят хората! Ами ако ми беше отказала? Аз не можех да рискувам! Разбираш ли? Не можех!

— Верунчик, всичко разбирам — забързано заговори Лиза. — Било те е страх. На теб и сега ти е страшно, но това е вече минало. Сега ние с теб си поговорихме, разбрахме се. И аз тържествено ти се заклевам, че ще ти дам пари. Половината от наследството на чичо Гриша е твоя! Нима двайсет милиона долара няма да ти стигнат, за да се излекуваш? Ако не ти стигат, тогава вземи и моята половина! Не ми е жал! Наистина!

Струваше ѝ се, че Верунчик се разколеба, но после леля ѝ поклати глава:

— Късно е. Твърде късно е, Лиза. Освен това този твой мъж...

— Какво за мъжа ми?

— Той щеше да е против да ми дадеш пари за лечението.

— Да, сигурно — призна Лиза. — Но нали сега Виталик го няма. Той е мъртъв и няма да може да възрази.

И в момента, в който го каза, се усети. В главата ѝ връхлетя ужасна мисъл. Господи! Нали след смъртта на Лиза Верунчик не ставаше наследница. Тя ѝ беше само леля и следователно не се

явяваше наследница по пряка линия. Пряк наследник на Лиза бе Виталик! Нейният мъж! Законният ѝ съпруг с всички произтичащи от това права. Той е стоял между Верунчик, която се бе устремила към наследството на чичо Гриша, и тези пари. Но сега Виталик беше мъртъв.

— Верунчик — плахо промълви Лиза. — Ти какво искаш да кажеш, че и Виталик... че си искала да убиеш и Виталик?

— Разбира се! Как иначе щях да се добера до парите?! Отначало си мислех, че ще действаме заедно. Но после разбрах, че той иска да ме измами. Да ме излъже! Да ме остави да издъхна в ужасна смърт без пукнат грош! Той и неговата мръсна рижава гадина Емилия! Тя дирижираше всички действия на мъжа ти. Тя беше в течение на нещата. Но аз я унищожих! И мъжа ти също!

Челюстта на Лиза буквално се вкамени. Тя беше в състояние да подозира за убийството на Виталик всеки друг, но не и родната си леля. Само не и нея! А какво стана? Оказа се, че горещо обичаната и любима на Лиза леля Верунчик е същият този злодей, от чиито ръце са загинали Виталик и неговата любовница. Най-ужасното беше, че в този момент Лиза повярва на леля си. Верунчик говореше твърде сериозно, а и обстановката, както се казва, допълнително я убеждаваше в това.

— Верунчик — покрусена каза Лиза. — Лельо Вера... Защо така? Нали можеше да се договорим?

— Аз се договорих! Споразумях се с мъжа ти. А той ме излъга!

И от устата на Верунчик думите се изсипаха като градушка по време на силна буря. Всяка дума удряше тежко Лиза, като я заставяше да се свие на кълбо, за да предпази голата си глава от силния ураган.

— Когато разбрах, че съм болна и е възможно да не живея още много, а нямах пари, за да се лекувам, аз веднага се обадох на Гриша. Вярно е, ние бяхме скарани, но все пак той беше мой брат. Към кого друг да се обърна в труден момент? Но този глупак ме изпързая! Представяш ли си, когато звъннах в офиса му, някаква девойка ми отговори, че техният шеф бил умрял! Умрял! Можеш ли да си представиш? Да умре в момента, в който най-много ми трябва.

От тази новина Верунчик отначало се стъписала. На всичкото отгоре се оказало, че нейният брат е умрял преди няколко месеца. Достатъчно дълго време. Отначало тя не повярвала. После изпаднала в

шок. А когато се съвзела, в главата ѝ започнали да се въртят всякакви мисли. Да, Гришка бил мъртъв. Здравето на всички членове в тяхното семейство се бе оказало слабо, така че в ранната му смърт нямало нищо странно. Освен това той бил по-големият ѝ брат. След това по възраст била майката на Лиза, а най-малка Верунчик.

Верунчик погребала сестра си отдавна. А сега — брат си. Всъщност, не го бе погребала. Дори и на погребението му не е присъствала. Потопена в сълзи, Верунчик отново се обадила в неговия офис. Слушалката вдигнала същата девойка и тя много се разчувствала като разбрала (за щастие запасът от английски думи свършил работа на Верунчик) с кого разговаря.

— Разбирам колко тежък удар е това за Вас — казала тя. — И въпреки че не се погаждахте много с брат си, все пак сте го обичали.

— Откъде знаете, че ние с Григорий не сме се разбирали?

— Иначе той нямаше да остави цялото си състояние на своята племенница — любезно ѝ отвърнала девойката, — а щеше да остави парите си на Вас.

Тези думи буквално зашеметили Верунчик! Много повече от новината за смъртта на Гришка! Била поразена, но се задържала на крака. Брат си не била виждала много години. Фактически, заминавайки, той още тогава бил умрял за нея. Но новината, че насъщно необходимите ѝ пари ще отидат в ръцете на нейната племенница, предизвикала в нея водопад от емоции.

Започнало се с недоумение, постепенно преминаващо в гняв, а след това в ярост и ненавист.

Как е могъл Гришка да постъпи така? Защо съдбата била толкова жестока с нея? И последната ѝ мисъл — какво да прави сега?

Първото ѝ намерение било да отиде при племенницата си, да ѝ обрисова ситуацията и да се надява на нейната доброта. Верунчик се канела да направи така, но неочаквано размислила. Да, племенницата ѝ била страхотно момиче. Тя била много добра. Но това, че била много добра, още не означавало, че ще ѝ даде толкова много пари, доплавали случайно през океана до нейните ръце. А Верунчик знаела, че ако успее да се излекува, ще ѝ трябват още пари за дългия период на рехабилитация. Там също щели да отидат купища пари. Щяла ли да продължи Лиза да ѝ ги дава така безропотно, или някой ден щяла да заяви на леля си, че лимитът на нейната доброта вече се е изчерпал?

— Не, не мога да рискувам — прошепнала си жената, усещайки, как в главата ѝ се заражда ужасна, чудовищна и абсолютно злодейска мисъл.

Лиза трябвало да изчезне, а нейните пари да получи леля ѝ. Но съществувал и мъжът на Лиза — Виталик. Леля Вера го ненавиждала с цялата си душа, считайки напълно справедливо, че той не оценява Лиза и просто я експлоатира като домашна прислужница — примирена, безропотна и непретенциозна. И най-важното — напълно безплатно.

Но сега Верунчик нямала избор. Трябвало да отиде при мъжа на Лиза, защото той се явявал първи неин наследник. Тя не се съмнявала, че ще стигнат до взаимно споразумение. Отдавна го подозирала, че си има любовница, а може би и няколко. Само Лиза можел да залъгва и да ѝ замазва очите с розови облаци, обяснявайки късното си връщане вкъщи със спецификата на работата си, а намаляващите доходи с временни трудности в работата.

Това бе новост за Лиза, защото тя наистина му бе вярвала.

Леля Вера много пъти бе преминавала през подобни ситуации с нейните мъже. Така че, тя имала точен поглед и много бързо разкрила какъв е Виталик. По принцип, подобни ситуации били масово явление. Сигурно Виталик би живял с Лиза през целия си живот, ако не била тя.

Случило се така, че Верунчик се обърнала към мъжа на своята племенница с деловото си предложение точно в онзи ден, в който Лиза счупила злополучната витрина в магазина и изпотрошила с тялото си една камара скъпоструващи джунджурийки. Разбира се, Виталик вече бил заплатил съсипаната стока, но бил обезумял от яд.

— Крава! Глупачка! Саката!

Това били едни от най-меките сред епитетите, с които той мислено награждавал провинилата се съпруга. Обаждането на Лизината леля го озадачило и го принудило да застане нащрек. Той отлично знаел: Верунчик не можела да го търпи. Но тъй като на Виталик му било все едно къде ще отиде в онзи ден, само да бъде далеч от разстроената физиономия на Лиза, той излязъл и се срещнал с Верунчик.

Отначало просто не ѝ повярвал. Неговата Лиза, вечно носеща едни и същи раздърпани дънки — богата наследница?! Това било някаква измишльотина! И той директно така заявил на Верунчик:

— Много ми прилича на някакъв блъф! Не ви вярвам!

— Като не ми вярваш, провери сам. Успях да науча името на нотариалната кантора, на която са поръчали да въведе нашата Лиза в правата ѝ на наследница. Можеш да отидеш при тях и да изясниш всичко.

Виталик така и направил. Със себе си взел поредната си любовница — Емилия. Независимо, че работела в сферата на погребалните услуги, по образование тя била юрист. Именно тя убедила Виталик, че на практика той можел да стане много богат човек. Имало само едно *но*.

— Твоята жена трябва да изчезне — хладнокръвно произнесла Емилия.

— Как така да изчезне?

— Най-добре ще бъде, ако умре.

Виталик мълчал. Същото му казала и Верунчик. По природа той не бил зъл човек. Само слаб, завистлив и суетен... И милиони жени твърде съблазнително започнали да се мержелеят в далечината пред неговия замечтан поглед. Твърде съблазнително! Освен това Емилия, която до момента се държала с него малко отвисоко, започнала да проявява към Виталик повече внимание и настойчиво твърдяла, че именно той бил достойният за тези пари, а не неговата жена.

— И мъжът ти не устоя! — тържествено съобщи на племенницата си леля Вера. — Което всъщност и се очакваше. Той реши да се отърве от теб, да те докара дотам, че сама да опънеш петалата. Ето за какъв човек си била омъжена!

Лиза мълчеше. Тя вече се беше примирила с мисълта, че е била омъжена за подлец, замислил да я заличи от този свят. Но ѝ беше много трудно да признае още един очевиден факт: че зад всичките действия на Виталик всъщност е стояла нейната любима леля.

И така, Виталик започнал да действа. Не сам. Неговата любовница Емилия и Верунчик влизали в тройката на заговорниците. Освен това, Верунчик се споразумяла с нотариуса, който също съвсем не се оказал глупав. Той обещал, срещу малък процент, да забави уреждането на документите за встъпването на Лиза в правата ѝ на наследница. И всячески да съдейства за това, вместо нея, наследството да бъде получено от Верунчик и Виталик.

Оказало се, че всичко се подреждало доста благоприятно за заговорниците. Препъникамъкът бил единствено в това, че Лиза никак не искала да се самоубива. Неприятностите, които организирали за нея роднините ѝ, и хапчетата, с които я тровели същите тези любещи я роднини — нейният съпруг и нейната родна леля, не вършели работа. Момичето линеело, бледнеело, вършело глупости и грешки, но явно не се канело да умира. А времето минавало! И нотариусът вече няколко пъти многозначително се интересувал докога неговата клиентка ще продължава да бъде такава.

Не можело повече да се протака.

— Помогни ѝ! — двете жени подтиквали Виталик. — Какъв мъж си?

— Не мога сам да я убия!

Това предизвикало в двете заговорнички буря от емоции.

— Слабак!

— Ревльо!

— Нищожество!

— За нищо не ставаш!

Но Виталик продължавал да твърди:

— Страх ме е! Не мога! Измислете нещо друго!

И тогава в главата на Емилия се родил този върховен план с мнимата бременност:

— Малко са жените, които са способни равнодушно да преживеят загубата на бебето си. Дори и на нероденото. А в сегашното състояние, на Лиза ѝ е достатъчна някоя дреболия и тя няма да издържи, давам ви думата си.

На това място Верунчик замълча и злобно погледна надолу към племенницата си.

— Но ти и това издържа! Как може да си толкова коравосърдечна и бездушна?

Неочаквано Лиза почти се развесели. На всичкото отгоре Верунчик имаше нахалството да я обвинява в бездушие? Нея? Това вече не се побираше в никакви рамки. И Лиза се разсмя.

— Смей се, смей се идиотке. Не ти остава още дълго да се забавляваш. Скоро ще се присъединиш към компанията на мъжа си и неговата любовница. А аз най-накрая ще се добера до тези проклети пари!

— Верунчик! Аз просто не вярвам на ушите си.

— Налага се да повярваш.

— Но защо уби Виталик? И онази негова Емилия? Нали сте били заедно...

— Убих ги, защото бяха решили да ме игнорират! Подслушах един техен разговор — нямали намерение да делят парите с мен. И понеже по закон Виталик се явява твой наследник по права линия, той искаше да получи всичко. Всичките пари. И да избяга!

— И ти ги уби? Него и Емилия?

— Какво друго ми оставаше да направя? Разбрах, че трябва да разчитам единствено на себе си. Ако ти загинеше, а твоят мъж умреше, кой тогава щеше да получи парите? Отговорът беше ясен — щях да ги получа аз!

Разговорът с леля й ставаше за Лиза все по-труден. Главата й продължаваше да се мае, а пред очите й летяха червени мухи. Струваше й се, че още малко и пак ще загуби съзнание. Може би ще бъде за добро, нека да загуби съзнание — мина й подобна спасителна мисъл — така нямаше да усеща как ще я убиват.

А леля Вера продължаваше да нарежда:

— Успях да ги отстраня без особени проблеми. Нито мъжът ти, нито любовницата му се досещаха, че съм разкрила замислите им. Те си мислеха, че съм същата глупачка като теб. Когато отидох при него, той сам ми отвори вратата. Издебнах подходящ момент и докато не ме гледаше, се приближих отзад и го ударих по главата. Умря веднага! Надявам се, обаче, преди това да е разбрал, че умира и че съм го убила именно аз. Заради предателството му!

Лиза слушаше и продължаваше да се чуди. Странна каша беше в главата на нейната леля — кой знае защо беше решила, че Виталик е способен да излъже Лиза, но към нея — Верунчик — щеше да опази трогателната си преданост.

— А с Емилия се получи много смешно. Представяш ли си, тя сама ме покани у тях. Когато разбрала, че Виталик е убит, се изплашила и ми се обади. И за миг не е предполагала, че аз съм тази, която е могла да убие Виталик.

— И нея ли удари по главата?

— Защо да търся нови пътища? Първия път всичко се получи чудесно.

— А защо и мен не ме удари?

Лиза нарочно ѝ зададе този въпрос, искаше най-после да чуе признанието на леля си.

— Ето това вече щеше да изглежда много подозрително. Затова избрах друг вариант — опитах се да те премажа с камион.

— Ти ли си била? — ахна Лиза. — Но зад волана седеше някакъв мъж с тъмни очила.

— Най-обикновена дегизировка. Какво толкова, каскет и тъмни очила. Нима е трудно да си ги купиш? И щях да успея без никакви проблеми, защото ти скачаше по тревата като питомен заек. Но онзи младеж... Той те спаси!

— Толя? — промърмори Лиза. — Значи вие с него не сте в заговор?

— Разбира се, че не.

Лиза мълчеше поразена. Значи, Толя наистина ѝ бе спасил живота. Следващите два пъти не се брояха, защото ги бе подготвил сам. Но изпод колелетата на камиона, каран от обезумялата ѝ леля, все пак я бе измъкнал. Беше му благодарна за това!

— И после — не можех просто да те убия, да те задуша, да те застрелям или да те заколя, защото исках твоята смърт да изглежда като нещастен случай или да прилича на самоубийство.

— Защо?

— Така щеше да има по-малко подозрения. Все пак, огромни пари са поставени на карта. И кой знае, това можеше да озадачи милицията.

Милицията! Значи леля ѝ не знаеше нищо за пристигналия от далечна Австралия полицай Артур! За защитника на Лиза! Трябваше веднага да използва този коз!

— Те и без това вече са се усетили! — тържествено произнесе Лиза. — Но явно ти не знаеш.

— Какво не знам?

— При мен дойде един полицай! Истински полицай, от Австралия! Те знаят всичко — и за Виталик, и за Емилия, и за нотариуса. Казвам ти го, за да знаеш, че дори и да ме убиеш, няма да получиш наследството! Освен това съм убедена, че този полицай е идвал и при теб.

— Глупости.

— Нима в последно време не се е появил при теб нов познат с белег на челото?

Известно време Верунчик мълча. Ударът на Лиза достигна целта. Леля ѝ бе прободена точно в сърцето.

— Не ти вярвам — промърмори тя накрая. — Не вярвам! Ти нарочно ме плашиш! Мислиш си, че ще повярвам на думите ти и ще те пусна! Няма да стане! Има да почакаш! Няма никакъв полицаи! Никой не знае за твоето наследство. А тези, които знаят, вече не могат да говорят. Останахме аз и Израил Соломонович!

— Така ли?

— Разбира се, щяло да се наложи да си поделя парите с още някой, така ми каза Израил Соломонович. Но това не е толкова голяма сума. Ще я прежаля.

В този момент шумът в главата на Лиза стана непоносим. Стори ѝ се, че навсякъде около нея се раздават звуци от стъпки и човешки гласове. Халюцинираше. Откъде ще се вземат тук други хора, а да не говорим пък толкова много? Но колкото и да беше странно, леля Вера също се обезпокои.

— Какво става? — произнесе тя, навеждайки глава в своята перука, която никак не ѝ отиваше. — Лизка! Какъв е този шум?

— Откъде да знам? Ти си горе. Аз съм долу. Ако те интересува, иди и виж.

Леля Вера я послуша. Фигурата ѝ престана да се мярка над бетонния кладенец, в който седеше Лиза. И момичето облекчено пое дъх. В главата ѝ беше направо бъркотия и нищо не се подреждаше. Нейната леля се оказа истинско чудовище. Или може би тежката болест така бе повлияла на безгрижната и страхотната Верунчик? Във всеки случай, Лиза никога повече нямаше да изпита към леля си някое от онези чувства, които бе изпитвала преди.

Остана единствено съжалението. Да, при това май трябваше да съжалява по-скоро себе си, отколкото леля си, убила хладнокръвно вече двама души и приготвила се за трето убийство.

— Това е някакъв кошмар — прошепна си Лиза. — Невъзможен кошмар. Изглежда спя и сънувам невероятен сън.

Верунчик не отсъства дълго. Върна се загрижена и мрачна. Перуката ѝ се бе изкривила и тя изглеждаше съвсем жалка.

— Някакви хора — измрънка тя в отговор на въпросителния поглед на племенницата си. — Бродят наоколо. Туристи или гъбари от града, не мога да разбера какви са.

У Лиза се появи лъч надежда. Можеше тези хора случайно да свърнат насам? Тогава щеше да има шанс за спасение. Мъничък, но все пак щеше да има.

— Знам за какво си мислиш! — забелязвайки промененото изражение на племенницата си злорадо промърмори леля Вера. — Само че нищо няма да излезе. Никого не можеш да извикаш на помощ. Вече не ми трябва нещастен случай. Прощавай, Лиза. Прости ми, но нямам друг изход.

В ръцете на леля Вера се появи предварително пригответено парче от тухла, което тя ловко метна върху племенницата си. И щеше да я уцели, ако Лиза не бе преценила навреме, че моментът за шегички и разговори е свършил и леля ѝ ще премине към решителни действия. Момичето се дръпна настрана, така че парчето само одра рамото ѝ. Много я заболя, но търпимо.

— Пъргавелка! — извика леля Вера и помоли племенницата си: — Лизка, не се мърдай. За теб ще е по-добре!

Лиза не виждаше нищо добро в това да свърши премазана от тежки камъни, които леля ѝ се канеше да хвърли върху главата ѝ. И отново отскочи встрани. После пак, и пак. Лиза имаше чувството, че камъните летят без прекъсване. Явно около Верунчик имаше значителен арсенал или тя предварително специално бе събрала камъните, за да засипе с тях тялото на любимата си племенница?

Лиза подскачаше, избягваше ударите и се въртеше. В тясната шахта това беше много трудно. И няколко камъка я удариха лошо. Много я болеше и ѝ стана страшно. Тя разбираше, че можеше да успее да се измъкне и сто пъти подред, но на сто и първия камъкът на леля ѝ все пак щеше да я уцели смъртоносно. И тя закрещя. Тя и преди крещеше, но сега закрещя така, както никога през живота си не бе крещяла. Силно! Пронизително! Сърцераздиращо!

Леля ѝ Вера промърмори нещо в отговор. В ръцете ѝ се появи поредната тухла. Защо ли в този момент Лиза беше сигурна, че именно това парче ще я уцели и тя нямаше да успее да се спаси от него. Не можеше да каже откъде се появи тази сигурност, но бе абсолютно

убедена, че това ще бъде последното нещо, което щеше да види в своя живот.

— Недей! — простена Лиза.

И в този момент леля Вера го метна върху нея. Лиза подскочи, но отломъкът летеше към целта си, сякаш направляван от самата съдба. Срещата бе неизбежна. Обаче в момента, в който леля ѝ го хвърли, нещо отвлече вниманието ѝ. Затова траекторията му леко се измени. Леко, но достатъчно, за да може за пореден път съдбата да се окаже милостива към Лиза.

Камъкът я удари по шията. Болките бяха ужасни. Толкова ужасни, че Лиза се задъха и падна на земята, безсилна да помръдне, дори и да диша. Въпреки стенанията си, тя чуваше някакви приближаващи се викове отгоре. Но вече не можеше да вдигне глава и да погледне какво става там. Върху нея падна още един камък, който я удари по крака.

Лиза безпомощно потръпна, очаквайки, че точно сега ще се изсипе град от камъни, които ще я довършат окончателно. Но нищо подобно не се случи. Камъкът, който остави на крака ѝ голяма кървяща рана, се оказа последен.

След известно време тя възстанови дишането си. После рискува и помръдна. Страшно я болеше, но все пак можеше да мърда. И Лиза започна да прави по-активни опити да се раздвижи.

— Ей! — раздаде се отгоре някакъв глас. — Как си там долу?

Мъжки глас. Със сигурност не принадлежеше на леля Вера. Затова Лиза вдигна глава. Горе стоеше Толя с някакви яки момчета. В началото тя изпадна във възторг. Това не беше леля Вера! Това беше Толя! Но след това разбра, че е рано да се радва. Този Толя все още беше съмнителен. И въпреки че досега няколко пъти я бе спасявал от домогванията на нейната леля, не го бе направил безкористно, а защото се бе надявал да получи парите на Лиза!

Но събитията от последните дни най-после бяха научили Лиза да бъде хитра. И сега тя напълно правдоподобно засия и възкликна:

— Толя! Мили! Скъпи! Любими мой спасителю!

Младежът се усмихна. Лицето му придоби обичайното самодоволно изражение. Лиза забеляза, че той не се сдържа и побутна с лакът стоящия до него приятел, сякаш му казваше: „Виждаш ли! Момичето си е загубило ума по мен, а ти не ми вярваше!“

Докато момчетата изтегляха Лиза нагоре, тя продължаваше да играе ролята на влюбена и безумно благодарна идиотка. Непрекъснато благодареше на Толя и на появилите се заедно с него побратими, които в отговор само смутено ѝ се усмихваха. Дали защото човешката благодарност бе нещо съвсем ново за тях, дали защото все пак имаха някакъв остатък на човешка съвест, но те отлично осъзнаваха, че нямаше за какво да им благодарят. Пиленцето на име Лиза попадна от трън, та на глог!

— Толя! — увисна на врата на младежа Лиза. — Как ме намери?

— Не беше много сложно — махаше с ръце той. — Следяхме дома ти, теб и леля ти. И те намерихме. Ти по-добре ми кажи, защо избяга от мен? Влизам в стаята, а теб те няма никъде. Защо избяга?

Лиза смутено зае глупава поза. Понятен отговор на този въпрос тя нямаше.

— Аз... се притеснявах.

— Тя се притеснявала! — възмути се Толя. — Ако си бе седяла у дома, както ти бе казано, нищо нямаше да ти се случи. А тя, видиш ли, хукнала към вкъщи. И леля ти те причака! Кажи ми поне едно благодаря, задето усетих, че се задава нещо лошо и ви проследих.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Лиза реши да не акцентира върху това, че от момента на бягството ѝ от Толя са изминали повече от час и дори повече от ден. И че за да види как леля ѝ Вера я е похитила, Толя е трябвало да следи Лиза постоянно повече от денонощие.

Толя изсумтя и посочи с глава внушителен по размери черен джип.

— Сядай. Да тръгваме.

Лиза покорно се качи в колата и едва след това го попита:

— Къде отиваме?

— На безопасно място. И не мисли повече да бягаш!

— За нищо на света! — горещо го излъга Лиза. — Леля ми не е действала сама, нали?

— Разбира се, че не. Тя има още една дузина помощници! Нали не искаш да те намерят?

— Искам да живея! — съвсем искрено си призна Лиза. — Много! Ако е възможно, с теб!

— Умница! — развесели се Толя. — Браво. А относно това, да заживеем заедно, защо не? Може и да се оженим. А, Лиза? Как ти се вижда идеята да сключим законен брак?

Лиза изведнъж се вцепени от ужас. Ето какво било! Точно това, за което я предупреждаваше Артур. Първо ще я омъжат, после ще я убият, а след това парите на чичо ѝ Грегъри ще отидат при новия ѝ съпруг. Лиза се изплаши и загуби дар слово. Но се постара отстрани да изглежда, сякаш е онемяла от щастие.

А през това време Толя продължаваше да се забавлява:

— Как казват поетите в своите стихове! А, Лизка!

„Аз те освободих! А сега, гълъбице, ти предлагам своето сърце“.

И макар че Толя демонстрираше нелошо познаване на литературата от ранната училищна възраст, Лиза не искаше да се омъжва за него.

— Нямам паспорт в себе си — най-сетне отговори тя.

— Ново пет! — разстрои се Толя. — Как така се мотаеш без паспорт?

— Ами, така се получи.

— И къде ти е паспортът?

— Вкъщи.

— Тогава отиваме у вас за паспорта ти — развесели се отново Толя.

Лиза пое дълбоко дъх. Имаше възможност малко да се съвземе. Щеше да е жива до момента, в който някой от бандитите се оженеше за нея. В така създалата се ситуация и това не беше зле.

ГЛАВА 19

Колкото и да се оглеждаше настрани, Лиза не откри около дома си никакъв начин за спасение. Толя дори ѝ направи забележка.

— Какво се озърташ на всички страни, невесто моя? Чакаш ли някого?

Лиза поклати отрицателно глава. В никакъв случай Толя не биваше да разбере за Артур. Артур беше единствената ѝ надежда за спасение. За него трябваше да си мълчи.

— Това е моят двор — обясни тя на Толя. — Наоколо има съседни и гледам, дали няма да видя някой познат, за да го поздравя.

— Колко си ми вежлива! — почти с умиление отвърна женихът. — Между другото, исках да те питам кой е онзи мъж, с когото се появи вчера у вас?

Знае! Знае за Артур! Сърцето ѝ замря. Стори ѝ се, че кръвта престана да циркулира по вените ѝ. Но Толя нищо не подозираше. Не подозираше, че Артур всъщност е полицай от Австралия и че по някакъв начин е свързан със ситуацията. Той виждаше в него просто съперник и затова я разпитваше.

— Обикновен младеж, някакъв ухажор — колкото е възможно по-равнодушно му отговори Лиза. — Лепна се за мен на улицата, едва се откопчих.

— Ааа... Ясна е работата. Но да знаеш, че не ми допадат такива непознати, които се лепват за моето момиче. За в бъдеще да го имаш предвид.

Лиза кимна покорно. А за себе си помисли, дали изобщо щеше да го има това бъдеще?

— Е, къде ти е паспортът?

Паспортът бе в един таен джоб на чантата, която Лиза винаги и навсякъде носеше със себе си. Не се знаеше за какво щеше да ѝ потрябва? И вчера в злополучната вечер, излизайки на пазар до близкия магазин, тя автоматично бе взела чантата със себе си.

Как иначе? Нали и портмонето ѝ беше вътре, удобно разположено в друг специален джоб. И ключовете. И още много различни дреболии, като се започне с пакетче хартиени носни кърпички (ще кихнеш изведнъж на улицата и да няма с какво да си избършеш носа!) и се свърши с комплект декоративна козметика — тубичка с пяна за коса, в случай че се появи силен вятър или завали, или изникнат всякакви други капризи на природата.

Бандитите не бяха проверили чантата на Лиза. Повярваха на нейните думи, че паспортът ѝ се подвизава някъде в дома ѝ. И ето, сега бяха тук, чакайки търпеливо, кога най-после тя ще го намери. Лиза протакаше, колкото можеше повече, за да печели време. Въпреки това разбираше, че ако не си „намери“ паспорта сама, бандитите ще започнат да търсят из цялата къща и рано или късно щяха да го намерят. В нейната чанта. Нямахше как да скрие паспорта си пред очите на Толя и неговата компания.

— Какво има? — подкани я Толя. — Не искаш да се омъжваш ли? Ако си размислила, кажи.

Аха. Кажи му, че е така и няма да останеш жива и пет минути след това.

Лиза изтъргува още пет минути, за да отиде до банята да си измие лицето и ръцете, и след това де се преоблече. Повече от това не успя да изкопчи.

Така че, Лиза „намери“ своя паспорт и цялата компания се насочи към вратата. На улицата тя отново започна да си върти главата на всички страни. Безполезно. Нито едно познато лице, с изключение на чичо Коля, вечно пияния съсед от третия етаж.

— Лиза! — махна ѝ с ръка той. — Изтрепаха се да те търсят!

Но Толя не даде възможност на своята пленница да поговори с него. Качиха я в черния джип и я поведоха към собствената ѝ сватба. По пътя Толя забавляваше компанията с вицове, но на Лиза не ѝ беше до смях. Какви анекдоти, когато животът ѝ висеше на косъм.

— Слушай Толя, а къде потъна леля ми Вера? — неочаквано попита тя бандита.

По смутените погледи, които си размениха бандитите, тя разбра, че едва ли повече щеше да види леля си жива.

— Всичко е наред с нея — съвсем явно я излъга Толя. — Защо се вълнуваш толкова от нейната съдба? Тази жена се опита да те убие, а

аз те спасих. Нима не се радваш?

— Радвам се, но...

Лиза не можеше да демонстрира повече искрена радост. Все едно, скоро и нея щяха да убият.

Пред вратите на районната служба за сключване на граждански бракове беше пусто. Нямаше гости, нямаше сватбени кортежи. Лиза се усмихна. Беше разбираемо. За нея нямаше да има дворец на бракосъчетанията, разкошна сватба с бяла рокля и прочее аксесоари. Бандитите нямаха намерение да показват, че сватбата е истинска. На тях просто им трябваше печат в паспорта на Лиза, който да удостоверява, че е омъжена за някой от тях.

За миг се появи искрица надежда, че е възможно и да не ги оженят. Сватбата беше невъзможна, защото в паспорта ѝ още стоеше предишният печат за брака ѝ с Виталик. Оказа се, обаче, че Толя се е застраховал. Тя забеляза в ръцете му съвсем ново официално удостоверение за смъртта на Виталик.

— Както виждаш, всичко е наред. Единият ти мъж умря, а вторият е вече до теб.

Лиза окончателно се отчая и натъжи. В това състояние тя пристъпи прага на гражданското, прощайки се мислено с живота, свободата и разбира се, с парите на чичо си, които така и не успя да използва. И изведнъж... се случи истинско чудо. Къде поглавозамайващо от това, когато Толя я спасяваше от обезумялата ѝ леля и нейните камъни.

— Всички да останат на място! Никой да не мърда! — раздаде се зад гърба ѝ познат глас.

Лиза се обърна. Това беше Артур! Той беше тук! И не беше сам!

— Обкръжени сте!

И понеже Артур забеляза, че Толя пъха ръка в издутия джоб на спортното си яке, загрижено го предупреди:

— Съпротивата е безполезна.

После настъпи такава суматоха, че Лиза вече нищо не разбираше. Появиха се някакви хора, които отведоха Толя и неговите приятели. Те се съпротивляваха, но съвсем вяло. Явно, такава голямо стълпотворение от представители на органите на реда на „сватбата“ на техния приятел, накрая ги беше обезкуражило.

Накрая, Лиза остана съвсем сама. Наблизо стоеше групата служители от гражданското, които поглеждаха страхливо към странната булка. Нямаше никого друго. Лиза се отправи към вратата, когато изведнъж тя сама се разтвори и оттам влетя запъхтяна Мариша.

— Лизка!

— Мариша!

— Вече не вярвахме, че ще те открием жива!

— Как се озова тук?

И Мариша започна да ѝ разказва. Думите изскачаха от устата ѝ с такава скорост, че Лиза не успяваше да ги следи. Но все пак разбра, че Мариша и Артур бързо са разбрали коя е похитителката на Лиза.

— Момчетата, които нападнаха нотариуса, ми казаха името на поръчителката — Верунчик. Щом го чух, в главата ми всичко се подреди и аз разбрах, кой стои зад всичките ти неприятности. Артур също ми каза, че е бил при твоята леля. Онзи човек с белега на челото е бил именно той. Още тогава твоята Верунчик е предизвикала у него силно подозрение. То се е потвърдило, веднага щом след техния разговор леля ти е избягала от вкъщи.

— Да, цялата тази история изглежда я е забъркала моята Верунчик — печално произнесе Лиза. — Ние с нея имахме много откровен разговор и тя сама ми изброи всичките си престъпления.

Но Мариша, без да слуша приятелката си, продължаваше да ѝ разказва новините:

— Освен това, ние открихме местоположението на бандата на Толя с помощта на колегите на Артур от руската милиция.

— Той е бил във връзка с тях?

— Не е споделил с теб, но отдавна се бил обърнал към тях за помощ. И заедно са разработили плана за неутрализирането на твоя Толя и цялата му компания.

— А откъде Толя знае за парите на чичо Грегъри? Кой му е казал?

— Нотариусът. Той е бил свързан с бандитите. Но те вече не са опасни за теб.

— Видях как ги арестуват.

— Е, да арестуват всички едва ли са успели, но те повече няма да се занимават с теб. И няма вече да се лакомят за парите ти. Обещавам ти!

Докато Мариша ѝ разказваше, Лиза се оглеждаше настрани. Не, Артур не беше наоколо. Както се казва и следа нямаше от него. Лиза нарочно не излизаше от гражданското, надявайки се, че той ще се върне за нея. Но не. Артур така и не се появи.

Не се появи и на следващия ден, и след още един ден, и след още два. Даже на погребението на Виталик не дойде. Лиза толкова се надяваше, че ще дойде, но той не дойде.

Времето минаваше. Лиза няколко пъти ходи при следователя, който сега се занимаваше с делото за аферата около наследството на австралийския чичо Грегъри.

— Няма да крия от Вас — заяви ѝ следователят на прощаване — ако не Вашият съпруг или леля Ви, то бандитите със сигурност щяха да Ви убият. Така че благодарете се на чичо си за неговата предвидливост, а на неговите сътрудници за тяхната бдителност. И още нещо ще Ви кажа — ако не беше един човек, който лично долетя от Австралия, за да Ви защити, всичко можеше да свърши трагично за Вас.

Мариша съпровождаше Лиза навсякъде. За разлика от последната, която се вълнуваше от един-единствен въпрос — „Къде е Артур?“, макар че се стесняваше да го изрече на глас, Мариша живо се интересуваше от всички подробности в това объркано дело.

— Но защо Верунчик до последния момент се е опитвала да убие Лиза? Нима не е разбирала, че парите на нейната племенница, или по-точно на чичо Грегъри, нито тя, нито компанията на Толя са щели да успеят да присвоят?

Следователят беше много учтив с момичетата и отговаряше откровено:

— Явно, престъпницата не е подозирала, че към парите на племенницата ѝ има апетити и мафията. Нотариусът ѝ е представил нещата така, сякаш е трябвало да даде на бандитите само някакъв малък процент.

И като погледна към Лиза, за да се убеди, че го слуша, продължи:

— Затова леля Ви е мислела, че е отстранила единствените двама конкуренти — съпруга Ви и любовницата му. След което, между нея и парите сте стояла само Вие. И ако успеела да отстрани и последната преграда, парите щяла да получи тя.

— Какво стана с Израил Соломонович?

— В момента се намира в болницата на затвора. Симулира, предполагам, но независимо от всичките си фокуси, няма да успее да се измъкне от наказанието за съучастие в престъпление.

— А лекарката? Тази, която внуши на Лиза, че е бременна! И нея ли ще подведат под отговорност?

— Уви — разпери ръце следователят — да се докаже вината на тази жена е по-трудно. Но мисля, че след нашето посещение в клиниката и разговора ни с главния лекар, тя повече няма да остане там на работа.

Какво пък, уволнението също беше голяма неприятност в живота? Макар че, Мариша смяташе, че за такава жестокост, с каквата беше действала гинеколожката, която едва не бе довела Лиза до самоубийство, би трябвало да я накажат по-строго.

— А защо парчето от листа, който намерихме в ръцете на Виталик, е на испански? И въобще какво беше това?

— Това е било част от официалното писмо до нотариуса Израил Соломонович с искане да се ускори процеса по въвеждане на наследницата в законните ѝ права за получаване на нейното наследство.

— А защо е на испански? — попита Лиза.

— Причината е, че интересите на Вашия задокеански чичо са се разпростирали нашироко. Имал е търговски представителства и в Европа, в това число в Испания. Предполагам, че именно оттам е пристигнал този документ.

Мариша нямаше повече въпроси към следователя. А и делото вече бе закрито. Толя и неговите бандити бяха вкарани в затвора със съответните срокове за излежаване. Наложиха им се да отговарят не само по случая с Лиза, но и по още много други престъпни епизоди от минало си.

— Така че, скоро няма да излязат на свобода.

След всичко това, на момичетата не им оставаше нищо друго, освен да се сбогуват със следователя, да му благодарят и да си отидат вкъщи. Независимо от приказното богатство, притежателка, на което най-накрая стана Лиза, момичето продължаваше да живее в същата стара хрущчовска панелка.

— Трудно ми е изведнъж да свикна с мисълта, че съм богата — призна си тя пред приятелката. — Ще влизам в тази роля постепенно.

Правилно постъпвам, нали?

— Твоя воля. Сега можеш да си позволиш всичко, което поискаш. Богатите си имат своите странности.

Лиза въздъхна печално. Да, приятелката ѝ беше права. Тя стана богата. И не просто богата, а приказно богата. Но дали с това стана поне мъничко щастлива?

— Огледай се, около мен няма никой. Аз съм сама като в пустиня.

— Не е така.

— Така е! Преди месец имах любим мъж, имах Верунчик и няколко близки приятелки. Аз бях почти щастлива.

— Зарежи тези неща! — кипна Мариша. — Какво ти щастие! Броеше стотинките от едната до другата заплата на Виталик. Нима това е щастие?

— Бях бедна — да. Но всъщност бях спокойна. Имах роднини. А сега си нямам никого.

За съжаление съдбата на нейната леля се оказа печална. Тялото ѝ бе намерено близо до онази срутена сграда, където тя самата се бе опитала да убие собствената си племенница. Верунчик е била убита с изстрел в главата. Поне не се бе мъчила. И може би това е бил най-добрият край за нея. Ако бандитите я бяха оставили жива и тя бе попаднала в затвора, там кой щеше да се грижи за нейното здраве? Скъпите лекарства и излизането навън вероятно щяха да ѝ бъдат забранени. И накрая, това, което мафиотите щяха да измислят за нея, можеше да се окаже много по-мъчително.

Лиза погребва своята неразумна леля много пищно, така както и своя мъж-предател. Тя не питаеше злоба към тези двама души, които се бяха опитали да я убият. Все още обаче не разбираше, как са могли да замислят срещу нея такова чудовищно престъпление. Това просто не намираще място в главата ѝ.

За погребенията тя нае агенция „Последен път“. Ковчезите бяха от онова разкошно червено дърво с инкрустации, отвътре облицовани с коприна и плюш. Имаше всички екстри, които предлагаше погребалната агенция, с изключение на телевизор и компютър.

— Защо правиш такива излишни разходи? — ужаси се Мариша, когато видя фактурата за плащане в ръцете на Лиза.

Но тя се държеше непреклонно.

— Те и двамата толкова искаха тези пари — тъжно отговори тя в свое оправдание за похарчените средства — нека да получат поне малка част от тях. Не ми е жал.

Поръчката прие Костик. А документите оформи Анюта, която, както се оказа, беше зарязала тичането в предишната си фирма. Сега седеше в красивия офис, попълваше всякакви формуляри и получаваше заплата, няколко пъти по-голяма от предишните ѝ доходи.

— Така и за собствено жилище мога да спестявам — сподели тя с Лиза своята радост. — Макар че, за какво ми е жилище? Костя има собствено. Той ми предложи да се оженим и да се преместя при него.

Лиза и Мариша се зарадваха искрено, че поне на един от тях тази история се беше отразила добре. Ето, Костя и Анюта се намериха един друг. Ако не бяха станали убийствата на Виталик и Емилия, тези двамата едва ли изобщо щяха да се срещнат и да се влюбят?

Винаги става така. Ненапрасно хората казват: всяко зло за добро.

След двойното погребение Лиза се почувства много зле. Самотата се сгромоляса върху нея с пълна сила.

— Все още се страхувам да общувам, без значение с кого. Във всеки мъж виждам ако не убиец, то потенциален лъжец. Е, като изключим...

— Като изключим Артур, нали?

— Да — въздъхна Лиза.

Но Артур не се появяваше. Лиза се измори да си втълпява, че всъщност той е имал само делови интерес към нея. Свършил си е работата, спасил я е от ръцете на престъпниците и навярно отдавна се е върнал в Австралия.

— Можеше поне да се сбогува, преди да замине — промърмори Мариша, когато Лиза сподели тъгата си с нея.

Мъжът на Мариша отдавна се бе върнал от продължителната си командировка. И беше искрено щастлив, заварвайки жена си у дома — цяла и невредима.

— Изненадваш ме приятно — каза ѝ Смайл. — Прибирам се и установявам, че не си попаднала в ръцете на някои бандити, не си пропаднала и не си в милицията. Какво е станало с теб? Ти ли си това?

Е, после иди и кажи, дали да слушаш разни гадателки? Мариша се вслуша в съвета на Лариса да пази нервите на мъжа си, а излизаше

сякаш той беше недоволен и отново търси поводи за вълнение. Тогава Мариша ще му ги даде, че и с лихвата отгоре!

И тя се отправи на гости при потъналата в скръб върху своите милиони Лиза, която все още чакаше Артур.

— Вземи му се обади ти! — предложи ѝ Мариша. — Искаш ли да му намеря телефона?

— Искам!

Мариша веднага звънна на следователя и без никакви проблеми научи необходимите координати на Артур. Освен това и новината, че младият полицай все още не е напуснал Русия. Така че той явно се намираше някъде в пределите на достъпното.

— Обади му се! Бързо!

— Какво да му кажа?

— Няма значение! Кажи му, че искаш да го видиш. Искаш да му благодариш, но не по телефона, а лично!

Лиза така и направи. Артур вдигна слушалката още след първия звън, сякаш само него беше чакал. Щом чу гласа му, тя усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Артур — успя единствено да произнесе тя. — Ела, моля те. Много си ми нужен.

И затвори телефона. Не се наложи да чака дълго. На вратата се позвъни и Артур се появи на прага ѝ точно след две минути и половина.

— Случайно бях в колата в твоя двор — произнесе той, гледайки смутената Лиза. — Идвам за пети път, като пълен глупак седя в колата, гледам в телефона си, но нямам сили да се кача. И днес нямаше да го направя, ако ти не ми се беше обадила.

— Защо?

— Кой съм аз сега за теб? — промърмори Артур. — Ти вече си богата наследница. А аз... аз съм само един обикновен полицай на заплата в нещастното...

Но Лиза не му даде повече да говори.

— За мен това не е важно! — звънливо възкликна тя. — Артур! Скъпи мой! Ако всичко е в парите, още утре ще се откажа от тях!

— Ще се откажеш? — слиса се Артур. — Но защо?

— Защото искам да съм с теб! И ако парите са единствената пречка това да се случи, майната им! Нека да ги използват

благотворителните фондове!

Артур абсолютно слисано гледаше момичето.

— Лиза! Не вярвам на ушите си! Готова си на това заради мен?

— Разбира се! Разбира се, че съм готова! Съмняваш ли се?

— Лиза!

— Артур!

И младите хора се хвърлиха в обятията си.

Докато наблюдаваше тази наистина романтична сцена, Мариша неволно се просълзи и веднага се разбърза обратно при мъжа си. Да, тя на всяка цена щеше да щаци нервите му. Нека да мрънка, но тя все едно щеше да го направи. И не защото така са й казали, а защото сама го иска.

Лиза се венча за Артур в най-красивата църква в Сидни. Тя удържа на думата си. Отказа се от наследството на чичо Грегъри, което ѝ донесе толкова беди и опасности. За него бяха организирани благотворителни фондове в Русия, Испания и Австралия — в страните, с които е бил свързан животът на нейния чичо.

Останалите след всичко това два милиона долара, бяха напълно достатъчни младата двойка да си купи и обзаведе собствена къща с голяма градина в околностите на Сидни, където живеят и досега. И доколкото е известно на Мариша, са много, много щастливи.

Оказва се, че големите пари не са залог за щастие. Любимият и верен човек всъщност е щастieto, което всички чакат и за което всички мечтаят.

Издание:

Даря Калинина. Супернеудачница

ИК „Кръстанова и син“ ЕООД, София, 2009

Редактор: Десислава Брайкова

ISBN: 978-954-9244-1-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.